

ÎNVĂLUIȚI DE IUBIRE • CARTEA A TREIA

JANETTE OKE

*Din fericire, descoperirea
șocantă pe care o face Missie
nu reprezintă finalul povestirii...*

Drumul lung al iubirii

IATĂ ÎNCĂ UN ROMAN MEMORABIL DESPRE O FAMILIE
DE COLONIȘTI DIN PERIOADA „CĂSUȚEI DE PRERIE”.

Drumul lung al iubirii

CARTEA A TREIA

După toate visurile și planurile făurite, Missie, împreună cu iubitul ei Willie, se îndreaptă spre Vest într-o căruță cu coviltir, lăsând în urmă familia atât de îndrăgită. Amintirile ei sunt dulci-amărui gândindu-se la greutățile călătoriei—ploaia, noroiul, râurile greu de traversat, chiar și moartea. Dragostea unuia pentru celălalt și credința lor în Dumnezeu vor supraviețui oare la capătul drumului marcat de o surpriză uluitoare?

*Missie crezuse că deja atinsese
limitele răbdării ...*

Moștenirea autoarei JANETTE OKE a ajuns dincolo de zecile de romane pe care le-a scris sau dincolo de Premiul Christy, de Medalionul de Aur și alte distincții pe care le-a câștigat, sau chiar dincolo de tendințele editoriale influențate de succesul său scriitoricesc. Este cel mai bine reprezentată de mii de scrisori primite de la cititori din întreaga lume, ale căror mimi și minți au fost atinse în mod deosebit de povestirile sale. Totul a început de la povestirea *Învăluși de iubire* care a deschis seria sa de volume cu două decenii în urmă.

Editura Casa Cărți
ISBN: 978-973-8998-16-2

9 789738 998162 >

www.ecasacarti.ro

Drumul lung al iubirii

JANETTE OKE

*Drumul lung
al iubirii*

Editura Casa Cărtii Oradea

2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Long Journey
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Drumul lung al iubirii
de Janette Oke
Copyright © 2007 Editura Casa Cărții
O.P. 1, C.P. 270,
410610 Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Drumul lung al iubirii / Janette Oke. - Oradea :
Casa Cărții, 2007
ISBN 978-973-8998-16-2

821.111-31=135.1

Printed by Tel. 0259 43 77 93

Această carte vă este dedicată vouă,
celor care ați citit volumele
Învăluși de iubire
și *Promisiunea neclintită a iubirii*,
cu mulțumiri pentru caldele cuvinte de încurajare
pe care mi le-ați transmis.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
1. Călătoria începe	11
2. Sfârșitul zilei	21
3. Încă o zi	27
4. Tovarășii de călătorie	33
5. Rebecca Clay	41
6. Călătorie obositoare	51
7. Ploaie	61
8. Marele Râu	69
9. Orașul	77
10. Plecarea	83
11. O hotărâre greu de luat	91
12. Familia Taylorson	99
13. Vești	109
14. Duminică	117
15. Surprize	123
16. Ferma de animale	139
17. Iarnă și Crăciun	147
18. Casa cea nouă a lui Missie	159
19. Grădina lui Missie	167
20. Vară	175
21. Întoarcerea lui Willie	181
22. Ceaiul de după-amiază	189
23. În așteptarea unei alte ierni	197
24. Duminici	205
25. Nathan	211
26. Dragostea găsește un cămin	217

Prolog

Să ne imaginăm pentru o clipă despărțirea de familie în perioada deschizătorilor de drumuri. Copiii, ajunși de-acum la vârsta adultă, le-au dat de știre părinților că Vestul îi cheamă.

Timp de câteva săptămâni și luni, întreaga familie s-a aflat într-o febră a pregătirilor și activităților, făcând planuri, cosând haine și lenjerie de pat, cumpărând și împachetând lăzi și oale cu alimente îndestulătoare pentru multe luni de-acum înainte... chiar ani. Toată mâncarea—de la cafea la făină, de la untură la miere, de la melasă la sare și alte alimente murate, sărate, uscate, conservate—a fost adunată și pregătită pentru lunga călătorie. Era nevoie de lămpi și de combustibil, de seu pentru căruțe, de piese de rezervă pentru harnașament, de arme și praf de pușcă, unelte, cuie, frânghii, oale, ibrice, vase și cratițe, farfurii, medicamente, semințe și materiale pentru alte haine, necesare când se vor uza cele purtate. Orice piesă de mobilier sau echipament pentru care familia putea găsi loc era împachetată în căruțe—sobă, mașină de cusut, pat, masă și scaune—toate acestea trebuiau luate.

Obiectele fragile au fost împachetate cu grijă în rumeguș și adăpostite în cutii. Totul trebuia ferit de stricăciunile produse de apă, pentru că urmau să traverseze râuri și să înfrunte ploi. La capătul călătoriei, cutiile vor fi despachetate, fiecare bucată de scândură va fi pusă deoparte pentru vreunul dintre proiectele de construcție dorite—rama unei ferestre, un scaun, un leagăn de copil. Rumegușul

va fi folosit cu economie pentru a face focul, presărat într-un strat subțire peste balega uscată de bivol.

Cutiile și oalele cu mâncare vor fi folosite pentru a adăposti alte lucruri, de îndată ce-și vor fi îndeplinit scopul inițial.

Da, era o sarcină monumentală. Pregătirea pentru o astfel de călătorie împovăra la limită mințile, trupurile și sentimentele. Însă, după ce vor încheia munca de sortare și împachetare, după ce vor fi încărcate căruțele și caii vor fi prinși în hamuri, gata de plecare, ce va urma?

Mame și tați își vor lua rămas bun de la copiii lor, știind că este posibil să-i vadă pentru ultima dată. Comunicarea prin scrisori de-a latul continentului va dura câteva luni, în cazul fericit în care astfel de scrisori vor sosi. Astfel că părinții nu vor mai ști aproape nimic despre situația copiilor și a nepoților lor sau despre sănătatea acestora. Cei care vor rămâne în urmă vor spera, fără îndoială, că lipsa veștilor ar putea însemna vești bune—căci doar veștile rele ar fi suficient de importante pentru a traversa kilometri de pustietate.

Soția își va urma soțul, convinsă de faptul că locul ei este lângă el, neglijând legătura puternică ce o atrage către casa în care a crescut și pe care a iubit-o. În noua lume spre care se îndreaptă, îi pot aștepta pericole, singurătatea și posibile dezastre, însă ea e hotărâtă să plece.

Adesea mă gândesc la aceste femei deschizătoare de drumuri. Cât de mult le-a costat să urmeze visul soților lor! Să se aventureze în necunoscut, să lase în urmă lucrurile care au reprezentat sfera lor de siguranță și confort; să-și nască pruncii fără ajutor; să-și îngrijească odraslele fără medicamente sau doctori; să fie mamă, învățătoare, slujitoarea Domnului, doctor, croitoreasă și bucătăreasă într-o familie care creștea mereu; să-și susțină bărbatii fără a se plânge, prin inundații, viscole, furtuni de nisip și vremuri de secetă; să pășească cu demnitate chiar și atunci când nu prea aveau cu ce se îmbrăca, nu aveau cele necesare, și nici chiar mâncare îndestulătoare.

Dumnezeu să le binecuvânteze pe toate—pe femeile care au pășit cu curaj alături de soții lor! Și pe cele care au rămas în urmă, cu ochii plini de lacrimi și cu inimile îndurerate, lăsându-i pe cei dragi să plece. Și fie ca Dumnezeu să ne dea acea măsură de credință, tărie, curaj, dragoste și dârzenie, care le-a determinat să facă ceea ce au făcut.

Janette Oke

UNU

Călătoria începe

Missie își împinse pe spate boneta, lăsând ca razele soarelui de după-amiază să se răsfrângă direct deasupra creștetului capului. Nu era sigură că preferă așa, însă boneta, cu marginea-i largă ce-i umbrea fața, ferind-o de soare, nu lăsa ca adierea ușoară a vântului să-i răcorească obraji. Era zăduf de-a dreptul! Se mângâie la gândul că partea cea mai grea a zilei trecuse—nu peste mult timp, soarele se va-ndrepta spre apus și se va mai răcori.

Prima ei zi de călătorie păruse extrem de lungă și obositoare. Parcă ar fi trecut câteva săptămâni de când trăise, în acea dimineață, freamătul plecării. Dar nu, timpul insistă că despărțirea dureroasă de familia ei avusese loc chiar la începutul acestei zile.

În timp ce-și amintea de lacrimile și tristețea dimineții, Missie se simți străbătută și de o undă de entuziasm. Împreună cu Willie, se îndreptau către vest! După toată planificarea și visele făurite, erau, în sfârșit, pe drum. De pe locul din față al căruței, unde era așezată, visul, deși îndepărtat, părea a fi acum ancorat în realitate.

Trupu-i istovit și amorțit confirma și el faptul că se aflau pe drum, iar Missie încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă pe scândura tare. Willie se întoarse spre ea, iar ea fu conștientă de faptul că mâinile sale, ce țineau cu atâta dibăcie frâiele, puteau simți orice mișcare pe care o făceau caii înhămați la căruță.

— Ești obosită? întrebă el. Ochii lui o cercetau îndeaproape.
Missie zâmbi, în ciuda oboselii, și dădu la o parte câteva șuvițe umede de păr.

— Puțin. Cred c-ar fi timpul să-mi mai dezmoțesc picioarele.

Willie dădu din cap în semn de aprobare și-și îndreptă din nou atenția către caii pe care-i mâna.

— Îmi lipsești când nu ești lângă mine, îi spuse, da' n-o să-ți răpesc plăcerea de-a te mai mișca din când în când. Vrei să cobori acum?

— Peste câteva minute. Missie tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Tare mai e gălăgios și murdar modul ăsta de-a călători, cu caravana. Simți privirea lui Willie asupra ei și continuă:

— Hamurile scârțâie, caii tropăie, oamenii strigă—nu mi-am dat seama că va fi atâta gălăgie.

— Mă gândesc că lucrurile s-or mai liniști, de îndată ce ne-om obișnui cu ele. Tonul lui Willie conținea o notă de neliniște.

— Da, mă gândesc că așa o fi, se grăbi Missie să-l asigure. Avea destule pe cap și fără a-l mai îngrijora cu privire la soarta ei.

Întinse mâna și-l apucă pe Willie de braț. Îi simți mușchii încordându-se în timp ce o trase lângă el, într-un gest de comunicare tacită. Simțea tăria brațelor lui cum mâna caii cu fermitate. Cămașa lui de bumbac era umedă în câteva locuri, iar Missie observă că-și desfăcuse câțiva nasturi la gât.

— Cred c-am adus cu noi zgomotul și agitația, spuse ea strâmbându-se.

— Adică?

— Păi, îți amintești cum a fost în ultimele săptămâni cu planificarea, împachetatul lucrurilor, încărcatul în căruță—parcă nu se mai termina. Cât despre gălăgie, toată lumea vorbea deodată, se auzeau lovituri de ciocan, de butoaie și tigăi zăngănind. Ca într-o casă de nebuni, așa era.

Willie râse.

— Cam așa era, nu?

Din nou tăcere.

Missie simți privirea lui Willie asupra ei. Nu mai spuse nimic, iar în cele din urmă, Willie o întrebă cu precauție:

— Mi se pare mie, sau ai cam căzut pe gânduri?

Missie lăsă să-i scape un oftat de pe buze și se prinse mai strâns de brațul lui Willie.

— Nu chiar... mă gândeam doar acasă. Cred că acum li se pare totul tare liniștit. Foarte liniștit. După toate zilele și lunile de pregătire... Missie era atât de adâncită în reveria sa, încât nu-și isprăvi fraza, iar Willie nu dori s-o întrerupă.

Missie se gândi la cele două căruțe pline până la refuz. Niciodată nu-și închipuise că este posibil să înghesuie atât de multe lucruri în două căruțe. Toate lucrurile de care aveau nevoie pe parcursul lunilor care le stăteau înaintea se găseau în aceste căruțe—între care un număr destul de însemnat de obiecte fără de care ar fi putut să trăiască dacă ar fi fost nevoiți, realiză Missie cu oarecare amărăciune. Se gândi în special la vesela frumoasă pe care mama i-o cumpărase din banii economisiți și pe care ea însăși o împachetase în rumeguș. „Într-o zi te vei bucura că ți-ai făcut loc pentru ea”, o asigurase Marty. Iar Missie știa, în adâncul inimii ei, că atunci când le va privi, sufletul ei se va umple de bucuria dulce-amăruie a acestor amintiri.

O cuprinse un sentiment de tristețe și nu dori ca Willie să-i ghicească gândurile. Gândurile despre casă și cei dragi îi provocau o durere intensă. Dacă nu avea grijă, urma să izbucnească în lacrimi. Înghiți nodul ce i se pusese în gât și se sili să zâmbească, întorcându-se către el.

— Poate că ar trebui să cobor acum, spuse ea brusc.

— O să opresc mai în față, acolo, unde se lărgeste drumul, promise el. Missie încuviință.

— Ai observat că am trecut de fermele pe care le cunoaștem? întrebă Willie.

— Am observat.

— Asta face ca totul să pară mai real. Adică chiar mergem în Vest. Bucuria autentică din vocea lui o făcu să zâmbească. Îi împărtășea bucuria și entuziasmul, însă în același timp, de-acum atât de familiara durere, își făcu simțită prezența înlăuntrul ei. Mergea în Vest cu Willie—însă îi lăsa în urmă pe cei cunoscuți și dragi. Când îi va revedea? Oare îi va revedea... vreodată? Ochii i se umplură de lacrimi.

Willie trase căruța deoparte, ca Missie să poată coborî, sărind peste roată. În timp ce căruța se puse în mișcare fără ea, ridicând un nor de praf, Missie se dădu la o parte câțiva pași și se întoarse cu spatele. Își așeză din nou boneta pentru ca părul să nu i se umple de praf. Așteptă până când trecură amândouă căruțele, făcând un gest de salut către tânărul pe care-l angajaseră pentru a mîna cea de-a doua căruță, apoi privi în jur în căutarea vreunei persoane pe care s-o fi întâlnit deja printre cei ce mergeau pe jos în urma căruțelor. Nu recunosc pe nimeni în acel moment, așa că Missie le zâmbi celor aflați mai aproape de ea și își luă locul printre ei.

Trupul, cu toate că era tânără și sănătoasă, o durea peste tot în timp ce înainta pe drumeagul prăfuit și brăzdat de făgașe. Se întreba cum reușeau femeile mai în vârstă să facă față drumului. Aruncă o privire în jur și văzu în partea dreaptă două femei. *Au cam vârsta lui Ma, se gândi ea. Ma e o femeie bine făcută și puternică; adesea poate munci chiar mai mult decât mine. Totuși, nu mi-aș dori s-o văd încercând să facă față unei zile ca asta.*

Femeile arătau a fi obosite, iar lui Missie i se făcu milă de ele. Apoi își aminti că șeful convoiului, domnul Blake, le dăduse tot felul de instrucțiuni în acea dimineață. La început, Missie se gândi că era de-a dreptul o nesăbuintă să meargă doar câteva ore pe zi în prima perioadă a călătoriei lor. Acum înțelegea înțelepciunea ascunsă în cuvintele domnului Blake. Soarele cobora încetîșor către orizont și se vor opri curînd, era sigură. Se îndreptă către cele două doamne și se prezentă. Un strop de taifas le va ajuta să-și mai ia gândul de la trupurile îndurerate.

Cînd conversația lîncezi, gândurile lui Missie zburară către Willie. Se întrebă dacă se va bucura de faptul că se vor opri devreme pentru popasul de peste noapte sau dacă nerăbdarea de a-și atinge destinația îl va face să-și dorească să continue călătoria.

Missie era mîndră de Willie, mîndră de aspectul său plăcut. Era înzestrat cu un păr închis la culoare și ușor cărlionțat, ochi căprui, o bărbie hotărâtă dotată cu o adîncitură asemănătoare unei gropițe (cu toate că Willie nu i-ar fi permis nici în ruptul capului să o numească astfel), un nas frumos arcuit ce ar fi fost aproape perfect dacă n-ar fi

purtat semnul căderii dintr-un copac pe când avea nouă ani—așa arăta Willie al ei. În plus, era înalt, cu umeri lați și brațe puternice.

Însă când Missie se gândea la Willie, vedea nu doar ceea ce vedeau ceilalți, ci și caracterul său, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. Willie, care era un bărbat în toată firea, avea și capacitatea de a-i cunoaște gândurile, de a fi flexibil în relațiile cu ceilalți și ferm atunci când era vorba de sine însuși. Era un bărbat puternic și hotărât în deciziile sale—puțin încăpățânat, considerau unii, dar Missie prefera să-l descrie ca fiind „ferm în decizii”. Ei bine, poate *puțin* încăpățânat, recunosc ea, dacă a fi încăpățânat însemna a nu renunța la un vis: visul lui de a crește animale, de a lucra cu cai de rasă, de a avea propria fermă, de a merge mai departe, spre Vest.

Când, în urmă cu doi ani, călătorise spre Vest în căutarea tărâmului viselor sale, Willie perseverase în ceea ce păreau a fi nesfârșite căutări și formalități, până când ajunsese să țină în mână titlul de proprietate al terenului dorit. După căsătoria lor, când călătoria spre Vest fusese întârziată pentru a aduna banii necesari, Willie regretase întârzierea, însă visul său nu se stinsese. Lucrase din greu la fabrica de cherestea, punând deoparte fiecare bănuț în plus, până când fusese sigur că economisiseră destul. Missie fusese mândră să contribuie cu ceea ce putea din salariul ei de învățătoare, pentru ca suma să crească mai repede. Asta o făcea să simtă că este și ea parte a visului lui Willie. Acum visul lui devenise și visul ei.

Missie își ridică privirile spre cer ca să calculeze ora din zi după poziția soarelui. Bănuia că era undeva între trei și patru după-amiaza.

Acasă, această perioadă a zilei se deosebea de celelalte prin activitatea-i specifică. Chiar acum mama va lua o pauză de la treburile cele mai grele, petrecând puțin timp așezată pe scaunul ei favorit, în mână cu ceva de cârpit sau tricotat. Tata încă mai era la câmp. Și ei fuseseră extrem de generoși, contribuind din plin la economiile făcute de Willie. Se gândi mai apoi la ultimele clipe petrecute alături de părinții ei. Cu toate că trecuseră în acea dimineață, timpul și distanța nu mai erau singurele măsurători. Acea era cealaltă viață a ei, iar acum se îndrepta către o nouă viață, cea pe care și-o alesese alături de Willie.

Tata și mama fuseseră atât de bravi când își luaseră rămas bun de la ea! Clark îi adunase pe toți laolaltă în jurul său și îi conduseseră în rugăciunea de familie. Marty încercase cu disperare să nu plângă. Când Missie îi spuse: „E-n regulă, mami!... plângi dacă vrei”, lacrimile își făcură apariția la amândouă. Cele două se îmbrățișaseră și plânseră, iar apoi Missie își dădu seama că mama simțise în aceeași măsură ca și ea o senzație de eliberare și mângâiere.

Missie își șterse lacrimile nepoftite care i se prelinseseră pe obraji și privi în jur ca să vadă dacă o văzuse cineva. În mod deliberat, își alungă din minte gândurile de singurătate. Dacă n-avea grijă, va ajunge în situația de-a sosi la locul de popas cu ochii roșii și obraji umflați. Pe lângă asta, îl avea pe Willie—nu se va simți niciodată cu adevărat singură. Iar rugăciunea tatălui său din acea dimineață fusese o aducere aminte a faptului că „Domnul mergea înaintea și înapoia lor” pe drum.

Missie continuă să pășească greoi înainte, istovită de mers. În ciuda încălțărilor solide, picioarele ei păreau mici și era conștientă de faptul că rochia maronie de bumbac, așa simplă cum era, nu reușea să ascundă aspectul tineresc al trupului ei. Îi ajunsese la urechi discuția dintre două tovarășe de drum, ce comentaseră despre faptul că „firicelu’ ăsta de fată n-o să reziste nici măcar o săptămână—păi, nu poate avea mai mult de cincisprezece ani!” Nu știuse ce să facă, să râdă sau să plângă, așa că se decisese să nu facă nici una, nici alta. Probabil că n-ar fi crezut-o dacă le-ar fi spus că beneficia de un certificat de învățătoare de la școala de pedagogie și experiență de doi ani în meserie. Însă era hotărâtă să le dovedească că se înșală și să-și facă partea de treabă alături de ceilalți membri ai grupului de călători.

Missie dădu cu mâna la o parte câteva șuvițe de păr ce ieșiseră de sub bonetă și fluturau libere în jurul feței. Câteva i se lipiseră de fruntea umedă de sudoare. Știa că obraji, de obicei albi, erau acum îmbujorați din cauza zădufului. În ciuda dorului de casă, a slăbiciunii și a soarelui fierbinte, nu putea să nu împărtășească entuziasmul și freamătul lui Willie, când se gândea la noua lor viață, într-un loc ce urma să fie numai al lor.

Atenția lui Missie se îndreaptă din nou către tovarășii de drum. Câteva dintre femei adunau acum crengi și nuiiele uscate în timp ce mergeau în urma caravanei. Câțiva copii alergau și ei, ici-colo, adunând surcele. *Probabil că vom poposi curând*, se gândi Missie, așa că începu, la rândul ei, să strângă surcele pentru propriul foc.

Missie își îndreaptă din nou atenția către căruțe, în timp ce undeva, în față, se produse o oarecare agitație. Cei ce mâneau căruțele ieșeau din rând și le manevrau în așa fel încât să formeze un cerc, după cum fuseseră instruiți în acea dimineață. Missie grăbi pasul. Nu peste multă vreme va putea să se odihnească la umbră. Ce minunat ar fi să se poată întinde puțin și să lase adierea vântului să-i răcorească fața și trupul! Abia aștepta să stea de vorbă cu Willie și să afle cum s-a descurcat el în timpul scurt în care fuseseră despărțiți.

Missie se întrebă, simțind cum inima-i bate mai repede, dacă în seara asta, așezați în jurul focului, ar putea fi momentul să-i șoptească lui Willie despre convingerea ei crescândă că *poate* urmau să fie părinți. Era sigură de-acum, cu toate că încă nu-i spusese nimic. *Nu vreau să-i dau speranțe false... sau să-și facă griji fără motiv*, își spusese.

Oare Willie va fi încântat? Știa cât de mult iubea el copiii și știa că e nerăbdător să aibă propriul său copil. Însă putea să-și imagineze și grija pentru ea, având în vedere situația în care se aflau. El sperase că se vor îndrepa spre vest și se vor instala în propria lor casă *înainte* de a veni copiii. O călătorie lungă cu căruța putea fi foarte dificilă pentru o femeie însărcinată. Da, Willie s-ar putea să considere că bebelușul ar fi putut alege un moment mai prielnic pentru venirea în lume.

Missie nu-și făcea astfel de probleme. Era tânără și sănătoasă și, pe lângă asta, vor ajunge la pășunea lui Willie cu multă vreme înainte de nașterea copilului. Totuși, trebuia să admită față de sine însăși că amânase să-i împărtășească lui Willie bănuielile pe care le avea, pentru momentul în care se vor afla pe drum. Fusesse oarecum neliniștită la gândul că dacă Willie ar fi știut, ar fi sugerat amânarea călătoriei până după nașterea copilului și, după părerea lui Missie, Willie amânase deja destul.

Așa că păstră pentru ea prețiosul secret. Nu îndrăznise să-l împărtășească nici măcar mamei sale, cu toate că și-ar fi dorit cu toată ființa

s-o facă. S-ar îngrijora, își spusese Missie. Nu s-ar mai odihni cum trebuie nici măcar o noapte, toată perioada asta cât vom fi pe drum.

În depărtare, Missie văzu căruțele lor așezate una lângă cealaltă în cercul format. Willie deshăma caii de la prima căruță, iar Henry Klein, ajutorul lor plătit, se ocupa de a doua pereche de cai. Când începuseră să încarce, cu câteva săptămâni înainte, își dăduseră seama că o căruță nu le va fi suficientă pentru a-și face acolo culcușul și a transporta toate alimentele și lucrurile necesare unei gospodării. Tatăl lui Missie, Clark, le sugerase să ia o a doua căruță, și chiar îi ajutase să găsească pe cineva care s-o mâne. Și alții aveau mai mult decât o căruță, însă majoritatea erau norocoși să aibă în familie pe cineva care să mâne caii. Willie nu concepea nici în ruptul capului ca Missie să facă acest lucru.

În timp ce Missie se apropia de căruțe, cea de-a douăzeci și șaptea își ocupa poziția pentru popasul de noapte, în strigătele de îndemnare adresate cailor de bărbatul transpirat de pe capră.

Missie se apropie de Willie și răspunse cu un surâs zâmbetului larg de pe fața acestuia.

— A fost o zi lungă. Pari obosită, spuse el cu îngrijorare în priviri.

— Sunt... puțin. Soarele a fost așa de fierbinte că m-a sleit de puteri.

— E timpul să te odihnești. Puțină umbră ți-ar face bine. Vrei să-ți aduc un scaun sau o pătură din căruță, ca să te așezi pe ea?

— Mă descurc. Tu trebuie să ai grijă de cai.

— Domnul Blake spune că e un pârâu dincolo de pâlcul de copaci de-acolo. O să ducem animalele acolo ca să le adăpăm, apoi o să le priponim. Blake spune că e destulă iarbă acolo.

— La ce oră vrei să mănânci? întrebă Missie.

— Nu în următoarele două ore. Ai destulă vreme ca să te odihnești.

— Mai am nevoie de lemne pentru foc. N-am început să adun din vreme. Astea pe care le-am adunat nu vor fi de-ajuns.

— Nu te grăbi cu focul. Aduc eu ceva lemne, când mă întorc. Și Henry. Tu stai puțin la umbră! arăți tare istovită. Vocea lui Willie conținea o undă de neliniște.

— Cred că e doar din cauza agitației și a faptului că e ceva nou. O să mă obișnuiesc. Dar chiar acum o să mă odihnesc puțin la umbra copacilor ăstora. O să fiu ca nouă după aceea.

Willie plecă cu caii și cu cele două vaci de lapte ce fuseseră legate în spatele căruțelor. Missie se duse după o pătură pe care s-o aștearnă la umbra copacilor.

Se simți puțin vinovată în timp ce se așeza pe pătură. Toate celelalte femei erau ocupate cu câte ceva. Ei bine, se va odihni puțin, apoi va începe și ea pregătirile pentru cină. Acum însă, era atât de bine să stea jos!

Missie se rezemă confortabil de trunchiul unui copac și închise ochii, întorcând capul în așa fel încât briza răcoroasă să-i mângâie obraji. Vântul se juca cu șuvițele desprinse din păr și-i răcorea fața încinsă. Toate oasele parcă-i tânjeau după o baie caldă, relaxantă. Dacă ar fi fost acasă... Însă Missie îndepărtă degrabă acest gând. Casa albă și spațioasă a părinților ei, cu bucătăria confortabilă și trepte largi, nu mai era casa ei. Camera de la etaj, cu covoare viu colorate și perdele cu volane, nu mai era camera ei. De acum, Willie era în totalitate răspunzător pentru ea, iar ea pentru Willie. Înălță o rugăciune scurtă, dorindu-și să fie vrednică de un bărbat ca Willie al ei, ca Dumnezeu să o ajute să-i făurească un cămin plin de fericire și dragoste. Apoi, cu ochii încă închiși, simți cum trupu-i îndurerat se face una cu pătura pe care era așezată.

Prefă-te că nu te doare nimic, își spuse. N-o băga în seamă și va pleca.

DOI

Sfârșitul zilei

Când Missie deschise din nou ochii, rămase surprinsă la vederea schimbărilor ce avuseseră loc în jurul ei. Acum era mult mai răcoare, iar soarele atât de fierbinte în timpul zilei coborâse, prietenos și pașnic, spre apus.

Se simțea miros de fum de lemne—un miros ascuțit, plăcut—iar aroma de mâncare gătită și de cafea fiartă o făcu să simtă o puternică senzație de foame. Trează de-acum, privi stânjenită în jurul ei la pregătirile pentru cină. Cu siguranță că toate femeile trebăluiseră în timp ce ea dormise. Ce vor crede despre ea? Willie se va-ntoarce curând de la animale și ea nici măcar n-a aprins focul!

Missie se îndreptă grăbită spre căruțe, netezindu-și fusta și aranjându-și părul la spate.

Îi trebuiră câteva clipe până să realizeze că focul ce ardea chiar în fața căruțelor lor era focul *ei* și că mirosul delicios de tocană și cafea se ridica din cratițele *ei*. Încerca să-și dea seama ce se întâmplă, când Willie își scoase capul din căruță. Fața lui încă mai prezenta urme de îngrijorare când o privi, însă expresia i se schimbă de îndată într-una de ușurare.

— Arăți mai bine. Cum te simți?

Missie reuși să îngaiame:

— Sunt bine... chiar bine. Apoi adăugă cu voce înceată:

— Da' mi-e rușine de-mi vine să mor.

— Rușine? Vocea lui Willie răsună nedorit de tare în urechile lui Missie. De ce?

— Păi... eu dorm ziua-n amiaza mare, și tu... tu faci focul, și cafeaua, și... vai de mine, ce-or crede toți despre mine... că soțul meu trebuie să facă și treaba mea?

— Dacă asta te supără, răspunse Willie, mă gândesc că trebuie să ne obișnuim cu situația. În plus, nu eu am făcut focul. Henry l-a făcut. Era tare înfometat. Măi să fie, da' mult mai poate mânca băiatu' ăsta! Vom fi nevoiți să tăiem amândouă vacile numa' ca să-l hrănim pe el, și asta cu mult înainte de-a ajunge unde trebuie.

— Henry a mâncat?

— Sigur. Cred că ne-a mai lăsat și nouă câte ceva. Părea în grabă mare să plece. Sunt vreo câteva fetișcane ce călătoresc cu noi. Mă gândesc că Henry s-a grăbit să facă cunoștință cu ele, spuse Willie și-i făcu cu ochiul.

— N-ai de gând să cobori? întrebă Missie, văzând că Willie nu dă niciun semn că ar vrea să coboare din căruță.

— Caut pâinea. Nu găsesc nimic prin oalele, borcanele și cutiile astea. Unde-ai pus-o? Henry a mâncat fără pâine, da' mie mi-ar plăcea să mănânc o bucată.

Missie râse.

— Nu mai spune! zise ea, scuturând din cap. Pun pariu că ai și mușcat din ea. E acolo, chiar sub nasu' tău. Urcă în căruță. Aici, lasă-mă pe mine. Mama ne-a împachetat și câteva din tarteles ei speciale pentru prima seară pe drum.

În timp ce Missie scoase pâinea și tarteles din oala în care erau puse, fu cuprinsă de un alt fior. Parcă o vedea pe Marty, cu fața îmbujorată, stând aplecată asupra cuptorului și scoțând afară pâinițele pe care le copperses special pentru tânăra pereche atât de dragă inimii ei.

Willie păru să înțeleagă ce se petrecea în sufletul ei; o cuprinse cu brațele și o trase aproape.

— O să-i fie dor de tine încă multă vreme de-acum înainte, spuse încetișor, cu gura lipită de părul ei.

Missie înghiți nodul ce i se pusese în gât.

— Cred că da, șopti ea.

— Missie? Willie ezită. Ești sigură? Încă nu e prea târziu pentru a ne-ntoarce. Dacă ai îndoieli?... Dacă simți...

— O, Doamne, nu! spuse Missie cu hotărâre. În mintea mea nu e nici măcar o umbră de îndoială. Abia aștept să văd și eu pământul nostru și să ne facem o casă. Știi asta! Sigur, o să-mi fie dor de mama, și de tata, și de restul familiei—în special în primele zile. Trebuie să cresc, asta-i tot. Fiecare trebuie să crească la un moment dat. Cum putea Willie să creadă că ar putea fi atât de egoistă încât să-i împiedice visul?

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Nu va fi o călătorie ușoară—știi asta.

— Știu.

— Și nu va fi ușor nici după ce vom ajunge acolo. Acolo nu e încă nicio casă, nicio biserică. O să duci dorul la toate, Missie.

— Te am pe tine.

Willie o trase din nou în brațele lui.

— Mi-e teamă că nu voi reuși să iau locul tuturor lucrurilor pe care le pierzi. Dar te iubesc, Missie... te iubesc atât de mult!

— Asta-i tot ce am nevoie, șopti Missie. Cred că singurul lucru de care nu mă pot lipsi este dragostea, așa că—își ridică fruntea și-l sărută pe bărbie—atâta vreme cât mă iubești, mă descurc.

Missie se desprinse încetișor din brațele lui Willie.

— Mai bine am mânca ce-ai pregătit. Mi-e o foame de lup.

Willie aprobă cu un semn al capului.

— Dar s-ar putea să-ți schimbi părerea când vei gusta ce-am gătit. Râseră amândoi.

După ce isprăviră de mâncat și Missie spălă vasele murdare, Willie scoase Biblia. Era atent împăturită în hârtie cerată, iar învelitoarea interioară era din piele de căprioară.

— M-am gândit, spuse el. Diminețile o să fie scurte și aglomerate. Ar fi mai ușor să avem seara timpul de citire.

Missie făcu un semn de aprobare și se așeză lângă el. Era încă destulă lumină ca să citească, dar nu pentru multă vreme. Willie găsi locul căutat și începu să citească cu voce liniștită.

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta mea biruitoare”. (Isaia 41:10)

Închise încetișor Biblia.

— Tatăl tău a subliniat cuvintele astea pentru noi. Dimineată, când mi-a dat Biblia, mi le-a citit și a pus panglica asta roșie ca semn. Ne-a spus să luăm pentru noi acest verset și să-l citim în fiecare zi, dacă e nevoie, până când simțim că este adevărat și plin de semnificație în inimile noastre.

— E un verset frumos, spuse Missie cu voce tremurătoare. Dacă și-ar fi închis ochii, era sigură că l-ar fi putut vedea pe tata stând la masa din bucătărie, cu Biblia familiei deschisă înaintea lui și întreaga familie adunată în jur. Putea chiar să-i audă vocea în timp ce-i conducea în rugăciunea de dimineată. Tatăl ei—liderul spiritual al căminului lor. Nu... nu și acum. Acum Willie era capul căminului ei; el era liderul ei spiritual. Acum va aștepta de la el tărie și îndrumare pentru a face față fiecărei zile—fie bună, fie rea. Acum nu mai era fetița lui Clark: era femeie și soție. Clark i-o încredințase lui Willie pentru a avea grijă de ea și pentru a o apăra. Și, cu toate că Missie era sigură că dragostea și rugăciunile tatălui ei o vor însoți întotdeauna, mai știa și că Clark era mulțumit că fiica sa își ocupase locul convenit în viață... alături de Willie.

Missie îl apucă de mână pe Willie și se ținură astfel în timp ce se rugară împreună. Willie îi mulțumi lui Dumnezeu pentru faptul că i-a însoțit de-a lungul zilei și pentru dragostea celor pe care-i lăsaseră în urmă. Se rugă ca Dumnezeu să le mângâie inimile în această perioadă dificilă, pe măsură ce el și Missie vor învăța să se descurce fără a avea familia aproape. Se rugă pentru protecție în timpul călătoriei și pentru ca Missie să primească putere deosebită de-a lungul zilelor ce le stăteau înaintea; avea, din nou, vocea plină de îngrijorare. Missie decise că seara aceasta nu era potrivită pentru a-i împărtăși lui Willie secretul ei. Nu era nevoie să-l tulbure. Va aștepta până când se va obișnui cu

zdruncinăturile și cu mersul pe jos și se va adapta la ritmul călătoriei. Pe lângă asta, își spuse, mai exista încă posibilitatea să se fi înșelat.

Dacă avea dreptate—și adânc înlăuntrul ei știa că așa este—in timp, urma să se întărească și să devină mai robustă. De fapt, aerul proaspăt și mișcarea îi vor face bine. O să aștepte. O să aștepte până când Willie se va convinge că era sănătoasă și tare, și atunci îi va împărtăși secretul ei. Atunci va fi tot atât de încântat ca și ea de evenimentul ce le stătea înaintea.

O, dacă le-ar fi putut spune părinților ei. S-ar fi uitat direct în ochii lor și ar fi exclamat cu bucurie: „Cred că o să fiți bunică și bunic—ei, ce ziceți de asta?” S-ar fi îmbrățișat, și ar fi râs, și ar fi plâns împreună, într-un talmeș-balmeș fericit. Ar fi fost atât de bine să le dea vestea bună! Dar n-a fost să fie... și nu era momentul potrivit să-l anunțe nici pe Willie. Va aștepta.

TREI

Încă o zi

Missie se trezi cu greutate, mișcându-și încet spatele, picioarele și brațele pentru a vedea câtă durere îi va produce această mișcare. Cum o mai dureau toate! Minte ei încercă să găsească motivul. Pe măsură ce somul o părăsea, își aminti totul, cu un amestec de entuziasm și îndoieli. Împreună cu Willie, pornise la drum. Se îndreptau spre vest și fusese zdruncinată din toate încheieturile, până când nu mai putuse suporta. Pe urmă, mersese pe jos în urma căruțelor, până când trupul ei ajunsese să protesteze la fiecare pas. Iar acum, după ce dormise pe patul tare și strâmt din noua lor locuință, durerea parcă revenise cu mai mare intensitate.

Cred că nici lui Willie nu-i merge mai bine, își spuse. Întinse mâna, însă găsi doar perna goală. Willie se trezise deja și părăsise încetișor căruța acoperită cu prelată ce urma să le fie locuință pentru multe săptămâni de acum înainte.

Missie se smulse rapid din așternut, înăbușindu-și un geamăt.

— Iar am făcut-o lată, mormăi ea. Probabil că Willie a fost nevoit să-și pregătească singur și micul dejun.

Însă după ce se îmbracă la rezezeală și coborî cu greutate din căruță, Missie fu ușurată să constate că soarele tocmai își arunca primele raze gălbui la răsărit. Foarte puțini oameni se treziseră. Willie

aprinsese focul și-l lăsase aprins. Missie mai adăugă câteva surcele și privi cum flăcările le cuprind într-o nerăbdătoare îmbrățișare.

— Vai de mine! exclamă ea încetișor. Mă-ntreb dacă mușchii ăștia își vor mai da vreodată drumul. Începu să umble încoace și-ncolo, scuturându-și și îndoindu-și brațele. *Eu, fată de la țară și atât de răzgâiată, că o singură zi de mers pe jos mă dă gata! Cred că mama nu m-a pus destul la treabă.* Scutură din cap cu tristețe.

În timp ce pășea înainte și-napoi, dădu peste un alt motiv pentru care era obligată să facă mai multă mișcare. În răcoarea dimineții, țânțarii își făcuseră apariția într-un roi, părând a fi flămânzi. După o scurtă incursiune în pâlcul învecinat de copaci, Missie se hotărî să se întoarcă la căruța ca să-și ia un jersey cu mâneci lungi care să-i protejeze brațele.

Turnă apă de râu din găleată în ligheanul așezat pe un suport în afara căruței și-și începu toaleta de dimineață. Apa era rece, iar Missie fu ușurată când întinse mâna după un prosop aspru cu care să-și frece fața și mâinile reci. Se simți însă improspătată și gata să-și înceapă ziua. Agăță prosopul în cui și începu pregătirile pentru micul dejun. Cafeaua clocotea, iar slănina și ouăle prăjite își trimiteau mesajul matinal că „totul e-n regulă”, când Henry, ajutorul lor, își făcu apariția.

Missie se gândise la Henry mai degrabă ca la un băiat, însă zâmbi când constată că acesta avea cel puțin aceeași vârstă ca și Willie al ei. *Totuși, se gândi, nu are aceeași atitudine de om matur pe care o are Willie.*

— 'Neața, Henry.

— 'Neața, doamnă.

Cuvântul „doamnă” aduse un alt zâmbet pe buzele lui Missie.

— Ți-e foame?

Henry zâmbi larg.

— Puteți fi sigură.

— Ai dormit bine?

— Pacostele astea de țânțari nu lasă pe nimeni să doarmă. Pun pariu că animalele s-au agitat și-au tropăit toată noaptea.

— Țânțarii nu m-au deranjat decât acuma dimineața, după ce m-am trezit. Poate că la noi în căruță n-au fost.

— Willie mi-a spus că pe el l-au deranjat.

Missie își ridică privirea de la slănina din tigaie.

— Chiar? Cred că am dormit prea adânc ca să-mi dau seama. Știi pe unde-i?

— Am verificat caii și vacile, apoi am mers să stăm de vorbă cu domnul Blake.

— E vreo problemă? Fața lui Missie exprima îngrijorare în timp ce-și ridică privirea din tigaie.

— Deloc. Cred că Willie a vrut doar să stea puțin la taifas cu el—să vadă până unde ajungem astăzi.

Oh!... Missie nu avea motive de îngrijorare. Începu să aranjeze farfuriile de tablă pentru micul dejun.

Nu trecu mult și auzi fluieratul familiar al lui Willie. Inima ei tresări, ca de obicei. Îi plăcea să audă sunetul acela melodios. Era un semn sigur că lumea ei se afla în ordinea cuvenită. Willie dădu ocol căruței și încetă cu fluieratul.

— Măi, să fie. Strălucești de cu zori, glumi el. M-am gândit că eu și Henry... Se opri însă după ce văzu expresia de pe fața lui Missie. Te-au trezit Țânțarii?

Missie zâmbi.

— Adevărul e că nici nu i-am simțit. Articulațiile înțepenite, ele au fost primele care mi-au spus că e timpul să mă pun în mișcare. Tu nu te simți înțepenit?

— Cred c-aș minți dacă aș spune că nu mă doare nimic, spuse Willie cu un zâmbet larg. Da' asta-i tot ce poți să scoți de la mine. Bărbații în toată firea n-ar trebui să recunoască nici măcar atât. Oamenii vor crede că n-am muncit nici măcar o zi în viață.

Missie privi la trupul bine clădit al soțului ei.

— Dacă vor crede asta, atunci cu siguranță că n-au ochii unde trebuie.

— Oh, cum mă dor toate, spuse Henry. Nu mi-am dat seama niciodată cât de tare pot să te doară brațele de la mânatul cailor sau cât te istovesc hurducăturile căruței.

— O să ne obișnuim, îl asigură Willie, dând de-a dura un buștean pentru a se așeza pe el. Peste câteva zile ne vom mira cum de-am simțit așa ceva.

Willie ceru binecuvântarea lui Dumnezeu peste mâncare și peste ziua ce le stătea înaintea, apoi Missie servi micul dejun.

După ce mâncară, Henry plecă să verifice cealaltă căruță. În timp ce Missie spală și împachetă lucrurile, Willie inspectă cu atenție căruța și harnașamentul. Ceilalți membri ai caravanei începuseră și ei activitatea. În mijlocul zarvei produse de copiii ce alergau și chiuiau, de câinii ce lătrau și de mamele ce-și chemau odraslele, Missie distinse un plâns de prunc.

— N-am știut că avem și un bebeluș cu noi, spuse ea, privindu-și soțul pe furis.

— E al familiei Collins, răspunse Willie. Are cam șapte luni, așa mi-a spus tatăl.

— O adevărată aventură pentru cineva atât de fraged.

— Și pentru mamă, de asemenea.

— E primul copil?

— Nu. Mai au unul. Cam de doi ani, bănuiesc.

Missie cugetă o clipă, apoi spuse:

— Cred că e tare ocupată. Poate că noi, celelalte femei, o mai putem ajuta din când în când.

— Sunt sigur că ar aprecia ajutorul, spuse Willie. Mai este o femeie care ar mai avea nevoie de ajutor.

Missie se întoarse ca să-l privească.

— Cineva care nu se simte bine?

— O, sper să se simtă destul de bine—oricum, nu știu prea multe—însă așteaptă un copil.

— Oh...

Missie simți că se îmbujorează și speră ca Willie să nu observe.

— S-ar putea întâmpla ca micuțul să sosească undeva pe drum, continuă Willie. Am vorbit cu domnul Blake, iar el spune că n-avem motiv de îngrijorare. Spune că pe drumul spre vest se nasc mulți copii. Avem cu noi și o moașă, o oarecare doamnă Kosensky. Am auzit-o spunând că a moșit câțiva copii. Totuși, dacă-ar fi vorba de soția mea...

Pentru că nu-și încheie comentariul, Missie îi dădu ghes:

— Dacă ar fi soția ta?...

— Dacă ar fi vorba de soția mea, aș prefera să aibă un acoperiș deasupra capului când naște—și un doctor lângă ea, pentru orice eventualitate. În ciuda cuvintelor lui Blake, am totuși senzația că era puțin cam iritat de situația asta, și ar fi preferat ca la naștere mama să se afle într-un oraș, undeva în siguranță, sub supravegherea unui medic.

— Nu cred că e atât de îngrijorat, îl contrazise Missie, altfel n-ar fi acceptat să vină cu noi.

— Din câte am înțeles, nu i-au spus nimic lui Blake decât după ce lucrurile se aranjaseră... Iar după aceea n-a mai avut inima să-i refuze. Oamenii își vânduseră deja ferma.

— Atunci domnul Blake n-are nicio vină, dacă n-a știut nimic.

— Bărbatul femeii știa.

Missie se întoarse și începu să împacheteze ibricul de cafea și tigaia.

— Sunt sigură că femeia nu va păți nimic. O să o caut astăzi.

Cum o cheamă?

— Pe soțul ei îl cheamă Clay. Cred că John Clay, da' nu sunt sigur.

— Pe ea ai văzut-o?

— În trecere. Căruța lor e printre primele. I-am văzut seara trecută când am dus caii la adăpat. O ajuta să coboare din căruță. Nu cred să fi ieșit prea mult ieri.

— Se va obișnui, spuse Missie repede, însă nu fu chiar atât de sigură pe cât arătau spusele ei. Poate că astăzi va coborî să facă mișcare și voi avea ocazia s-o întâlnesc.

Unul dintre supraveghetorii caravanei se îndrepta spre ei călare pe un cal mare, cu privirea sălbatică. Missie căscă ochii mari la vederea calului uriaș, gândindu-se că animalul cu siguranță era bun la toate, nu însă pentru ca ea să-l călărească.

Călăuza strigă către cei ce mâneau fiecare căruță, în timp ce se rotea în cerc:

— Înghămați caii la căruțe! E timpul să pornim.

Bărbații se îndreptară toți ca unul către caii priponiți. Femeile se grăbiră să-și termine treburile și să urce fiecare obiect în căruță,

stingând focurile și adunându-și familia laolaltă. Missie aproape terminase pregătirile, așa că se duse lângă căruță și urmări scena zgomotoasă din jurul ei.

Auzi din nou scâncetul bebelușului. Iubea copiii și avusese multe experiențe cu ei, crescând în familia Davis. Totuși, nu-și dădea seama cât de înțelept sau de ușor era să te îndrepti spre Vest având cu tine un prunc. O s-o ajute pe mamă, poate va învăța și câteva lucruri utile pentru atunci când va sosi micuțul ei.

Gândurile ei se îndreptară apoi spre cealaltă femeie, cea care urma să devină mămică, nădăjduind că astăzi va reuși s-o întâlnească. Mai nădăjduia din toată inima că totul va decurge normal pentru tânăra femeie. Însă îngrijorarea exprimată de Willie o învăluia ca un veșmânt incomod. *O să vorbesc cu doamna Kosensky, își spuse. Ea are experiență în nașterea copiilor și va ști ce să facă.*

Missie dădu la o parte îngrijorarea și stropul de vinovăție pe care-l simțea pentru că nu-l alertase pe Willie înainte de a porni în călătorie. *Pe atunci nu eram sigură, își spuse din nou. N-avea niciun rost să mai amânăm.* Urcă în căruță și se așeză alături de Willie, zâmbindu-i încrezătoare.

PATRU

Tovarășii de călătorie

În acea zi, Missie se strădui să se familiarizeze cu cât mai mulți dintre tovarășii de călătorie. Doamna Collins nu fusese greu de găsit. Missie nu făcu decât să urmeze plânsetul bebelușului. Găsi familia Collins într-o căruță dinapoia lor, în timpul popasului pentru prânz. Doamna Collins încerca să pregătească masa pentru membrii infomețați ai familiei, având un băiețel agățat de fustă și bebelușul proptit de șold.

Missie zâmbi și se prezentă.

— Noi am terminat de mâncat, spuse ea, și mă întrebam dacă te pot ajuta cu cea mică, în timp ce pregătești masa.

— Oh, vrei s-o faci? întrebă doamna Collins ușurată. Tare m-aș bucura. Plânsul lui Meggie mă scoate din minți. Îl îndepărtă ușor pe băiețel de lângă ea. Joey, te rog, ai răbdare! Mama termină imediat mâncarea. Stai jos și așteaptă.

Băiețelul se trânti în șezut și începu să plângă, strident și insistent.

Missie întinse mâinile după cea mică, ale cărei văicăreli păreau să crească în volum odată cu cele ale fratelui său și se îndreptă spre căruța ei. Sărmana mamă, va trebui să se descurce cumva cu scandalosul Joey.

Missie se plimbă încoace și încolo pe lângă căruță, legănând copila ușurel și cântându-i încetișor. Plânsul se stinse în cele din urmă, câte un sughiț ocazional zguduind trupul firav al micuței. Missie continuă

s-o legene și să se plimbe de colo-colo. Când se uită din nou la mica Meggie, descoperi că fetița dormea dusă.

Missie se întoarse la mama copilei, care era acum ocupată cu spălatul farfuriilor și cratițelor, după ce-și hrănise soțul și băiețelul. *Sper să fi avut timp să mănânce și ea cum trebuie*, se gândi Missie.

Joey stătea pe o pătură, liniștit, cu obrajii murdari de praful drumului amestecat cu lacrimile vărsate. Părea a fi somnoros, iar Missie se întrebă cât va trece până când va începe din nou văicăreala.

— Mulțumesc... mulțumesc așa de mult! spuse doamna Collins luându-și ochii de la vase. Poți s-o pui pe pat, în căruță.

Missie trebui să dea la o parte câteva lucruri pentru a-i face loc micuței. Observă că spațiul de dormit al familiei Collins era chiar mai mic decât cel pe care-l împărțea ea și Willie—iar în familia asta erau patru membri.

Missie scoase capul afară.

— Se pare că și lui Joey i-ar prinde bine un pui de somn, spuse ea.

— E atât de obosit, oftă mama. Missie observă că și tânăra mamă ar fi avut nevoie de un pat.

— Îl pun eu la culcare, se oferă Missie, întrebându-se dacă Joey va accepta să fie dus la culcare de o persoană necunoscută.

Spre surpriza ei, băiețelul nu protestă când îl luă de mână și-l ajută să urce. Se opri însă pentru a-și înmuia un colț al șorțului în apă, spălându-i copilului fața pătată. Obrajii acestuia erau aprinși de căldură, iar Joey păru că se bucură de răcoarea temporară a cârpei umede.

Missie îl puse pe Joey în pat, încercând să-l țină cât mai la distanță de Meggie, ca să n-o trezească. Pleoapele lui Joey se luptau cu somnul înainte ca Missie să coboare din căruță. Era sigură că somnul va învinge și micuțul va obține în cele din urmă odihna ce-i va îmbunătăți simțitor dispoziția. Spera ca atunci când se va trezi, mama lui să se bucure de un copilăș liniștit.

Missie ieși din căruță în timp ce doamna Collins tocmai pune la loc ultimele lucruri. Căruțele erau pe punctul de a purcede la a doua parte a călătoriei din ziua aceea.

— De ce nu urci și tu, ca să te mai odihnești puțin alături de copii? întrebă Missie.

Doamna Collins oftă greu.

— Cred că așa voi face, spuse ea, apoi se întoarse spre Missie. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Clipi lung pentru a da la o parte lacrimile ce-i inundau ochii. Adevărul e că eram pe punctul de-a renunța.

— Lucrurile o să se-ndrepte, promise Missie, sperând din toată inima că rostea adevărul.

— O, sper... Sper să fie așa.

— O să te ajutăm.

— Mulțumesc. Tânăra mamă vorbea cu capul plecat și vocea tremurândă. Ești foarte amabilă.

Semnalul de pornire fu dat, iar Missie se dădu la o parte.

— Ar fi mai bine să te pregătești, o încurajă ea. Te caut mai târziu.

Doamna Collins aprobă cu un semn al capului, străduindu-se să-și exprime prin zâmbetul pe care i-l adresa lui Missie toată recunoștința pe care i-o purta. Urcă în căruță, secătuită de puteri. Missie știa că înăuntru era zăpușeală în miezul zilei, însă un loc mai prielnic pentru odihna obositei mame nu se putea găsi.

În acea după-amiază, Missie alternă mersul pe jos cu statul în căruță. Când mergea pe jos, tăifăsuia cu femeile și copiii din preajmă. O întâlnește pe doamna Standard, o femeie cu aspect blajin, un corp robust și păr grizonat. Avea opt copii—cinci fete și trei băieți. Domnul Standard era la a doua căsătorie, află Missie, iar femeia fusese mireasă doar cu șapte luni în urmă, și tot de atunci, mamă a celor opt. Așa că adaptarea la viața de mamă a opt copii nu putea fi altfel decât înfricoșătoare. Întotdeauna își dorise o familie, dar să capete opt dintr-o dată—de înălțime, vârste și temperamente diferite—era o sarcină copleșitoare. Missie o admiră pe această femeie pentru entuziasmul și simțul umorului cu care întâmpina schimbările din viața ei. Doamna Standard fusese o „fată de la oraș”, așa încât căsătoria ei cu bărbatul rămas văduv includea acum și confruntarea cu

provocările vieții de frontieră. Soțul ei era convins că celălalt capăt al curcubeului se afla undeva în Vest, așa că doamna Standard îi „împachetase” pe cei opt copii și cele câteva lucruri ce-i aparțineau și pentru care se mai găsisse loc, și i se alăturase în lunga călătorie.

Însoțitoarea de drum a doamnei Standard, atunci când mergeau pe jos, era doamna Schmidt, o femeie micuță și musculoasă, ce șchio-păta ușor. Aceasta avea trei copii—doi adolescenți și o fetiță de opt ani.

Niciuna dintre cele două femei nu vorbea prea mult în timpul mersului. Missie presupuse că instrucțiunile pe care trebuia să le dea numeroasei sale familii erau deja prea multă vorbărie, iar doamna Schmidt nu părea să simtă nevoia de conversație. Era ocupată întotdeauna să *facă* ceva, nu să vorbească. Femeia aduna mai multe lemne de foc decât i-ar fi fost necesare în timpul orelor de poposire din timpul nopții.

Printre femeile ce călătoreau se afla și doamna Larkin, o femeie întunecată la față și nefericită, și doamna Page, care vorbea chiar mai repede decât pășea—și pășea plină de elan. Oricine era interesat s-o asculte—chiar și cei care nu erau—fuseseră deja informați despre fiecare lucrușor aflat în posesia doamnei Page, pecum și despre prețul plătit pentru achiziționarea lui și felul în care fusese cumpărat. Missie nu rezista decât la scurte sesiuni de informare alături de femeia în cauză, după care se îndepărta, mulțumitoare pentru scuza că trebuia să adune lemne de foc.

Doamna Thorne, o femeie înaltă, cu părul de culoarea nisipului, pășea dreaptă și țeapănă, într-o manieră mai degrabă masculină. Cei trei copii ai ei pășeau ca și mama lor, cu brațele balansându-se liber pe lângă corp, cu pașii mari și mersul energic. Missie era sigură că doamna Thorne nu va avea probleme cu adaptarea la viața din Vest.

Missie descoperi că tânăra femeie care-i făcuse cu mâna încă din prima zi a călătoriei se numea Kathy Weiss și-l însoțea în drumul spre vest pe tatăl ei, rămas văduv. Avea un zâmbet luminos și o dispoziție pe măsură. Părea a fi puțințel cam visătoare, și uneori Missie se întreba dacă tânăra fată realiza ce-o așteaptă la capătul drumului, sau doar se credea într-o aventură de scurtă durată, ce din întâmplare se prelungise puțin.

Kathy deja se împrietenise cu tânăra doamnă Crane, un tip delicat de femeie, ca o păpușică de porțelan, ce părea a fi într-o stare de șoc permanent pentru ceea ce i se întâmpla. Era femeia cel mai modern îmbrăcată dintre toate cele ce călătoreau cu caravana, refuzând să se îmbrace cu haine de bumbac, comune, însă practice—de altfel, cele mai bune de purtat într-o astfel de călătorie. În schimb, purta rochii și bonete elegante, pantofi eleganți, dar incomozi. Ferchezuiala de dimineață îi lua mult mai mult timp decât pregătirea micului dejun. Missie zâmbi când observă o asemenea frivolitate, însă în inima ei îi era milă de tânăra ce părea atât de prost pregătită pentru călătorie și pentru finalul ei atât de incert.

Missie o căută pe doamna Kosensky, moașa, pe care o plăcu de îndată pentru felul ei atât de binevoitor. Fața ei blândă și zâmbetul cald o făcură pe Missie să-și dorească să poată ușura cumva povara lungului drum ce-i stătea înaintea femeii mai în vârstă, care părea că suportă cu greu atât zguduiala căruței, cât și mersul pe drumeagul brăzdat de făgașe.

Missie mai văzu și alte grupuri mici de femei și copii, interacționând unii cu alții, pe măsură ce orele se scurgeau una după alta. Își promisese că va face efortul de a-i cunoaște pe fiecare în parte cât mai curând posibil și să-și facă prieteni pe toată durata călătoriei. Din moment ce aveau un scop și o destinație comună, Missie se gândi că ar trebui să se asemene cu toții, însă rămase uimită când observă diferențele de personalitate, și vârstă, și caracterul diferit al fiecăruia.

Missie urmări cu atenție apariția femeii însărcinate despre care-i vorbise Willie. Era nerăbdătoare s-o întâlnească pe doamna Clay, simțindu-se oarecum înrudită cu ea, chiar dacă propriul secret trebuia păzit cu strâșnicie pentru o vreme. Missie o căută pe tânăra femeie de fiecare dată când cobora din căruță pentru a se dezmoști, însă nu reuși s-o întâlnească până la oprirea din nou a căruțelor pentru popasul de peste noapte. Ca și în ziua precedentă, Missie ajunse la locul de poposire aproape împleticindu-se, atât era de obosită după lunga zi de drum. Puse cele câteva surcele lângă căruță și se duse să vorbească cu Willie.

În timp ce Willie scotea hamurile de pe cai, Missie observă bășicile apărute pe pielea iritată a degetelor lui. Când îl întrebă despre ele, Willie dădu indiferent din umeri.

— O să treacă, îi spuse. Peste câteva zile. Tu cum te simți?

— Obosită... și mă dor toate. Da' cred că mă descurc mai bine decât altele. Am observat că sârmana doamnă Crane șchiopăta de-a dreptul când s-a dus la căruță.

— Vorbești de tânăra păuniță împopoțonată?

Missie zâmbi.

— N-o judeca prea aspru, Willie. Femeia apreciază lucrurile frumoase.

— Ei bine, ar fi mult mai înțelept să le lase deoparte pentru o vreme și să poarte ceva mai cu picioarele pe pământ.

— Poate, da' probabil că ea e singura în măsură să decidă.

— Mă bucur că tu n-ai asemenea fumuri, îi spuse, privind-o cu un zâmbet larg. Ar fi mai bine să te odihnești, îi mai spuse, cercetând-o îndeaproape, în timp ce se pregătea să mâne caila la adăpat. Arăți epuizată.

Missie se odihni, de data asta hotărâtă să nu mai adoarmă. Pentru că în zona aceea nu erau copaci, se rezemă de roata căruței și își luă lucrul de mână. Observă că și alte femei și copii se refugiaseră la umbra căruțelor pentru un strop de odihnă. De fapt, singura care încă se mai agita de colo-colo era doamna Schmidt, ocupată să mai adauge câteva vreascuri la mormanul de lemne deja îndestulător.

Dinspre căruța vecină răzbătu sunetul unui sforăit ușor. Missie privi într-acolo și o zări pe doamna Thorne, întinsă cât era de lungă pe iarbă, lângă căruță, cu capul sprijinit pe braț. Iar asta, în ciuda zarvei ce venea dinspre căruța familiei Standard. Doamna Standard era ocupată să bandajeze degetul lovit și însângerat al unuia dintre copiii săi vitregi. Acesta se văicărea nevoie mare în timp ce femeia spăla piciorul cu pricina, liniștindu-se când își dădu seama că bandajul părea a oferi o ocazie numai bună de conversație. Așa că, șchiopătând, porni în căutarea vreunui care-i va aprecia „emblema curajului”.

O altă odraslă a familiei Standard se rostogolea pe jos, hârjonindu-se cu câinele familiei. Doamna Standard se îndepărtă de câinele gălăgios și băiețelul pus pe haz, lăsându-se la pământ cu un oftat de ușurare.

Își scoase încălțările și-și frecă picioarele. Pentru că știa ce înseamnă durerea de picioare, Missie își imaginează disconfortul doamnei Standard.

Când soarele coborî mai tare spre asfințit, lui Missie i se păru că prețiosul timp pus deoparte pentru odihnă trecuse mult prea repede. Treptat, micuța comunitate de călători deveni mai animată. Doamna Schmidt fu cea dintâi care-și aprinse focul. Trebuia să înceapă mai devreme decât ceilalți, dacă voia să ardă tot acel morman de vreascuri, își spuse Missie cu un zâmbet, în timp ce-și lăsă deoparte lucrul de mână. Fumul focurilor începu să se înalțe deasupra locului de poposire, pe măsură ce femeile se pregăteau pentru cină.

Focul ardea și tocănița deja clocotea când își făcu apariția Willie. Missie nu era nevoită să facă chifle. Pâinea pe care o împachetase mama ei le va ajunge încă câteva zile de acum înainte, chiar dacă nu va mai fi așa de proaspătă. În seara asta, încă-și mai păstra prospețimea și gustul. Missie savură fiecare îmbucătură.

Henry mănca cu poftă, iar Missie observă că Willie îi urmase exemplul.

— M-am gândit, spuse Missie, că ar fi trebuit să luăm cu noi o vacă de lapte, și nu două vaci care mai au încă câteva luni până să fete.

— Ți-e poftă de lapte? întrebă Willie.

— Mie mi-e de-ajuns să am cafea și ceai, da' uită-te la toți copiiiăștia. Tare le-ar prinde bine puțin lapte. În taină, Missie se gândi că nu i-ar fi stricat nici ei, însă nu spuse nimic despre asta.

Willie privi în jurul său.

— Ai dreptate, spuse el. Se pare că avem cu noi o mulțime de copii. Ai mai văzut-o pe doamna Collins după popasul de la amiază?

— Nu. Cred că stă mai mult în căruță. Cum ar putea merge pe jos cu doi copii mici după ea? Mă gândeam să trec pe la ea după ce mâncăm, poate are ceva de spălat.

Willie se încruntă ușor.

— Nu mă deranjează că vrei să-ți cunoști vecinii, Missie, da' ești sigură că nu te obosești prea tare? Mie îmi pari puțin cam slăbită și obosită.

— Dacă veni vorba de vecini, interveni Henry în timp ce-și puse farfuria goală deoparte, cred că mă duc să fac niște vizite. Se ridică

împins de un entuziasm spontan, încercând să-și înăbușe zâmbetul larg ce amenința să-i acopere fața în timp ce se îndepărta.

— O, sunt bine, se grăbi Missie să-l asigure pe Willie. Încă vreo câteva zile de drum și n-o să mai am nimic.

Willie făcu un gest ce însemna „sper să fie așa”, însă umbra de îngrijorare nu-i părăsi ochii.

— Încă n-am văzut-o pe doamna Clay, spuse Missie. M-am uitat după ea toată ziua.

— Cred că a rămas aproape de căruță. L-am văzut pe John—asta e numele lui—când am adăpat caii. Spune că femeia nu prea poate suporta soarele.

— Crezi că după ce terminăm le-am putea face o vizită?

— Sigur. Nu cred că s-ar supăra. Willie întinse mâna după Biblia pe care o pusese aproape de el și o deschise din nou la pasajul din Isaia, pe care Clark îl subliniase.

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine”, citi el, apoi se opri un moment, uitându-se la cartea deschisă în fața lui.

— Ce înseamnă asta pentru tine, Missie?

Missie privi în depărtare lumina palidă a soarelui la asfințit. Se gândi la acele cuvinte, atât de cunoscute într-un fel, însă căpătând parcă o nouă semnificație acum, când ea și Willie erau pe cont propriu, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de casă și familie.

— Cred... spuse ea fără grabă. Cred că înseamnă că Dumnezeu e chiar aici, cu noi, lângă focul nostru. O, Willie! exclamă ea, avem nevoie de El atât de mult. Nu doar pentru călătoria asta, ci pentru lăuntru nostru, pentru putere și... aș fi pierdută fără Domnul. E destul de greu să-i las în urmă pe tata și pe mama, și familia... da' Willie, dacă aș fi nevoită să-L las în urmă și pe Dumnezeu... n-aș putea trăi. Sunt atât de fericită că El vine cu noi. Atât de fericită!

Willie o cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase aproape de el.

— Ai spus exact ceea ce simt și eu, rosti încetișor, cu vocea plină de emoție. Iar când fu din nou în stare să vorbească, înălță o rugăciune plină de recunoștință, cerându-I lui Dumnezeu și protecție asupra doamnei Clay și a pruncului ce urma să se nască.

CINCI

Rebecca Clay

Missie strânse resturile rămase în urma mesei, în timp ce Willie aduse apă de la micul izvor pentru a umple butoiul. Cei doi porniră mai apoi, braț la braț, hotărâți să facă cunoștință cu familia Clay. Se opriră de mai multe ori la povești cu tovarășii lor de călătorie. Missie îl prezentă pe Willie femeilor și copiilor cu care făcuse cunoștință până atunci, iar el, la rândul lui, o prezentă bărbaților pe care-i întâlnise.

Când trecură pe lângă căruța familiei Collins, Missie se opri o clipă pentru a întreba dacă putea ajuta la spălatul rufelor. Doamna Collins o asigură că totul era în ordine, cel puțin pentru încă o zi. Missie fu, în sine ei, ușurată de acest răspuns, sperând că nu se dăduse de gol. Ar fi ajutat-o cu bucurie pe tânăra femeie dacă ar fi fost nevoie, însă trupul o durea și se simțea slăbită după cele două zile de călătorie. Poate că începând de mâine își va reveni.

Când, în cele din urmă, ajunseră la căruța familiei Clay, Willie îl salută pe John și o prezentă cu mândrie pe Missie. John, în schimb, o chemă din căruță pe Rebecca. Mai târziu, când îi veni în minte această scenă, Missie se gândi la ce anume așteptase să vadă, însă își dădu seama că era complet nepregătită pentru momentul în care Rebecca dădu la o parte prelata căruței și coborî încetișor, sprijinindu-se de brațul soțului ei. Fața ei arăta obosită și foarte tânără, însă un zâmbet sincer îi lumină expresia în timp ce o privi pe Missie. Părul lung,

castaniu-roșcat, era prins la spate cu o panglică de un verde închis, dând la iveală fața-i palidă. Ochii ei aveau aceeași strălucire verzuie. Rebecca era o femeie atrăgătoare, însă avea ceva ce atrăgea chiar mai mult. Missie constată de îndată că își dorea s-o cunoască mai bine și să și-o facă prietenă.

Îndată ce coborî din căruță, femeia îi întinse mâna lui Missie.

— Sunt Rebecca Clay. Vorbea cu o voce controlată, blândă. Mă bucur atât de mult să te cunosc!

— Iar eu sunt Melissa LaHaye, răspunse Missie. Nu era sigură pentru ce-și dăduse numele întreg, însă simți oarecum că Rebecca ar trebui să știe cine era ea *cu adevărat*. Oamenii îmi spun Missie, adăugă ea grabnic.

— Iar mie îmi spun Becky.

— Ți se potrivește, spuse Missie cu un zâmbet cald. Se întoarse spre Willie. Soțul meu, Willie, l-a întâlnit pe John al tău.

— Da, John mi-a povestit. Mi-am dorit să vă cunosc pe amândoi, însă nu m-am simțit prea bine în ultimele două zile. Trag nădejde să pot merge și eu cât de curând pe jos. Sunt sigură că în tovărășia ta m-aș simți mult mai bine decât când sunt singură. Întinse mâna. Vă rog, așezați-vă. N-avem scaune, dar bolovanii ăștia pe care i-a adus John nu-s atât de răi.

Missie râse împreună cu Becky în timp ce se așezară cu toții pe bolovani și începură să povestească. John mai puse câteva vreascuri pe foc.

— Sper să țină deoparte țânțarii ăștia nenorociți, spuse el peste umăr, în timp ce se duse după încă un braț de lemne.

— Și încotro vă îndreptați? Willie puse prima întrebare ce se afla pe buzele tuturor celor care călătoreau spre vest. Missie se surprinse că aștepta ca răspunsul să-i aducă vești bune despre o locație învecinată.

— Călătorim cu caravana asta până la Tettsford Junction, acolo ne vom odihni câteva zile, și apoi ne vom alătura unui grup ce va porni spre nord-vest, răspunse John. Fratele meu a pornit într-acolo anul trecut și a trimis vorbă acasă că n-a văzut nicăieri un pământ mai bun pentru cultivat grâne. Abia așteaptă să ajungem acolo ca să vedem cu

ochii noștri. Spune că nici măcar nu trebuie să cureți pământul—ajunge doar să înfigi plugul în țărână.

Missie găsi greu de crezut un asemenea lucru, însă mai auzise și de la alții aceeași poveste. Se simți dezamăgită când își dădu seama că familia Clay nu se va așeza undeva aproape de ei.

— Și voi? întrebă John Clay.

— Noi ne alăturăm caravanei de aprovizionare care se îndreaptă spre sud, odată ce ajungem la Tettsford. Am un teren numai bun pentru crescut animale, în dealurile din sud.

— Ți place zona?

— E frumoasă ca un vis. Ochii lui Willie sclipiră acum când avu ocazia să vorbească despre subiectul său favorit unui auditoriu ce nu mai auzise despre asta. Peste tot numai dealuri, cer și pășune. Nu sunt mulți pomi în zonă. Mica vale unde mă gândesc să construiesc casa are câțiva copaci, da' nu se aseamănă cu locurile de unde am plecat.

— Am înțeles că acolo unde mergem noi nu sunt deloc copaci, remarcă John.

— Eu nu-mi pot imagina un ținut fără copaci, spuse Becky încetișor. Vocea lui Becky era atât de melancolică, încât Missie își dădu imediat seama că lipsa aceasta va fi o mare problemă pentru tânăra femeie.

Și Missie iubea pădurile și simțea același regret, însă dădu gândul la o parte și spuse repede:

— O să ne obișnuim.

Becky zâmbi.

— Trag nădejde că ne vom obișnui. Oricum, voi fi mult prea ocupată ca să-mi mai dau seama de ce se află în jurul meu.

Bărbații plecară să inspecteze harnașamentul lui John. Se părea că umărul unuia dintre cai fusese rănit de una dintre curele, se explică John, și era nerăbdător să afle cum ar putea rezolva problema. Missie și Becky rămaseră singure.

— Ai lăsat pe cineva dintre ai tăi acasă? o întrebă Missie, gândindu-se la propriii părinți.

— Doar pe tata, răspunse Becky. Mama a murit când aveam cincisprezece ani.

— Nu arăți a avea mai mult de cincisprezece ani, zâmbi Missie.

Becky râse.

— Toți cred că sunt adolescentă. Cred că arăt ca o adolescentă, dar sunt, probabil, de-o vârstă cu tine—în octombrie fac nouăsprezece ani.

Missie fu surprinsă.

— Ei, ai aproape vârsta mea. Când trebuie să naști?

— Peste două luni. Sperăm să meargă totul bine, ca să putem fi în Tettsford Junction pe atunci. Acolo au doctor.

— Chiar? spuse Missie. Nu știam că e un oraș atât de mare.

— Oh, e un loc destul de important. Aproape toate caravanele trec pe acolo, și de acolo se îndreaptă în direcții diferite.

— Mi-aș fi dorit să vă fi îndreptat spre zona în care mergem noi, spuse Missie cu sinceritate.

Becky o privi drept în față.

— Și eu m-am gândit la același lucru. Nu mi-ar fi nici pe jumătate atât de teamă dacă v-aș fi avut vecini, chiar dacă v-ați fi aflat cale de o zi depărtare.

Tăcură câteva minute. Missie frământa marginea șalului, în timp ce Becky scormonea jarul.

— Missie, spuse Becky încetișor, ție îți este vreodată frică?

Missie nu-și ridică privirea.

— Pentru drumul ăsta spre Vest?

— Da.

— N-am crezut că-mi este. Missie ezită. Willie e atât de entuziasmat și cred din toată inima că și eu mi-am dorit să plec. Și-mi doresc... într-adevăr îmi doresc. Dar n-am știut că o să... că o să-mi fie atât de greu, că o să doară atât de mult despărțirea de mama și tata. N-am crezut că o să mă simt atât de... atât de goală. Se încurcă în cuvinte și, în cele din urmă, își ridică privirea și spuse:

— Ei bine, da. Acum începe să-mi fie teamă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Missie. Mă bucur că nu sunt singura, pentru că mă simt atât de copilă când mă gândesc la asta. N-am spus nimănui, niciodată, nici măcar lui John. Îmi doresc atât de mult ca el să-și vadă visul cu ochii, însă... uneori... uneori mi-e teamă că n-o să fac față, că dorul meu de casă o să-l împiedice să se bucure de el cu adevărat.

Ochii lui Missie se măriră cu surprindere.

— Ți-e dor de casă?

— O, da.

— Chiar dacă n-ai lăsat în urmă o mamă?

— Poate chiar mai mult. Tata a iubit-o pe mama atât de mult, încât i-a fost foarte greu când a pierdut-o. Tot ce i-a mai rămas am fost eu, iar când John a apărut în viața mea... m-am îndrăgostit atât de tare, încât nu m-am mai putut gândi la altcineva. Se opri și trase adânc aer în piept. Acum l-am... l-am lăsat pe tata singur, încheie ea grăbită.

Ochii lui Becky se umplură de lacrimi. Le dădu la o parte și continuă:

— Dacă ar mai fi avut-o pe mama, nu m-aș mai fi îngrijorat atât pentru el. Mi-e dor de el... atât de mult! E un om atât de bun, Missie, atât de puternic—mare, musculos, tare. Însă înăuntru, adânc înăuntru lui, tata e atât de firav, atât de... Oftă din nou. Înțelegeți ce încerc să-ți spun?

Acum apăruseră lacrimi în ochii lui Missie. Dădu din cap.

— Da, înțeleg. Cunosc un astfel de om și n-aș fi deloc surprinsă să știu că varsă în tăcere lacrimi pentru mine, așa cum fac și eu. Cel puțin, el îi are pe mama și pe ceilalți frați ai mei care sunt încă acasă.

— Deci și tu te simți singură?

Răspunsul lui Missie fu doar o ușoară mișcare a capului.

— Poate că o să ne mai treacă.

— Sper să fie așa. Sper din toată inima să fie așa, spuse Missie cu ardoare. Mă bazez pe ajutorul lui Dumnezeu.

— Tu Îl cunoști... vorbești cu Dumnezeu?

— Oh, da, fără El...

— Mă bucur atât de mult! exclamă Becky. El este Cel care-mi dă și mie curajul zilnic. Eu nu sunt foarte curajoasă... chiar cu El alături. Însă fără El, aș fi de-a dreptul o lașă.

Missie își înghiți lacrimile și izbucniră împreună în râs.

— Mă bucur că-l am pe Willie, spuse Missie. El are destul curaj pentru amândoi.

— La fel și John. El nu vede decât lucruri bune în viitorul nostru. O, sper să nu-l dezamănesc.

Missie prinse mâna fetei și o strânse.

— N-o să-l dezamăgești, o încurajă ea. Ai mai mult decât crezi, altfel nu ai fi aici.

— O, Missie, sper să fie așa.

— Ți-e teamă... pentru copil?

— Puțin. Dar încerc să nu mă gândesc la astfel de lucruri. În cea mai mare parte a timpului sunt obosită și mă simt rău din cauza soarelui și a zdruncinăturilor căruței. Când mă voi simți destul de în putere ca să umblu pe jos, va fi mult mai bine.

— Trebuie să ai grijă ca nu cumva să mergi prea mult din prima zi.

— John crede că mersul pe jos îmi va face bine. Spune că am nevoie de aer proaspăt și mișcare. Mama lui a avut nouă copii și a muncit în fiecare zi.

Bravo ei, fu Missie pe punctul de a spune, însă se abținu. Spuse în schimb:

— Avem cu noi o moașă. A moșit mulți copii. Ea îți va spune dacă ar trebui să faci sau nu efortul de-a merge pe jos.

— John mi-a povestit despre ea, dar încă n-am întâlnit-o.

— O să-ți placă, sunt sigură. E exact femeia pe care ți-ai dori-o la naștere. Dacă vrei, o s-o aduc la tine ca s-o cunoști.

— Vrei să faci asta, Missie? Nu m-am simțit în stare să pornesc în căutarea ei și am o sumedenie de întrebări. Dacă mama mea... Becky nu-și isprăvi propoziția, însă clipi rapid.

— O să vin cu ea mâine, dacă pot, o asigură Missie cu blândețe. Apoi adăugă:

— Când am plecat eu și Willie, tata ne-a dăruit un verset special. Oarecum, ni l-am însușit ca și când ar fi al nostru, dar nimeni nu poate pretinde că Dumnezeu e numai al său. Promisiunile Sale sunt pentru fiecare dintre copiii Lui. Aș vrea să ți-l împărtășesc. Sper să fie la fel de special pentru tine, cum este pentru mine și Willie. Versetul e din Isaia. Se opri, apoi cită din memorie: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta mea biruitoare”. Sunt multe promisiuni pentru un singur verset, dar eu sunt sigură că

Dumnezeu are dreptate. El poate—și va fi cu noi, în viață sau în moarte. Eu știu că e cu noi în *toate situațiile*.

— Îți mulțumesc, Missie, aveam nevoie de acest adevăr. Când vei veni mâine, vrei să faci ceva pentru mine? E prea întuneric acum și nu putem vedea, dar mi-ar face plăcere să-mi arăți versetul, ca să-l pot citi și eu. Vrei să faci asta?

— Cu mare plăcere.

Bărbații plecaseră să vadă de cai și să ungă cu alifia adusă de Willie umărul calului rănit. Tăcerea ce se așternu după cuvintele lui Missie era întreruptă doar de pocniturile lemnului de pe foc. Missie și-ar fi dorit să-i poată împărtăși lui Becky propria veste bună, dar n-o făcu. Mai întâi, trebuia s-o afle Willie. Trebuie să-i spună lui Willie—curând. Nu era bine să-i ascundă o astfel de veste. Dacă nu s-ar îngrijora! Dacă și-ar putea învinge propria oboseală și s-ar mai întări! Cât de mulțumitoare era că nu avusese acele stări de rău matinale!

Becky îi întrerupse gândurile.

— Mi-e teamă că trebuie să-ți mărturisesc o minciună, Missie. Mi-este de-a dreptul frică, și nu puțin, când mă gândesc la copil, la faptul că s-ar putea să nu am lângă mine un doctor, la felul în care m-am simțit până acum. Nu știu absolut nimic despre copii, Missie—nici despre nașterea lor, nici despre îngrijirea lor. Gândul că s-ar putea să nasc pe drum mă înfricoșează teribil, dar John spune... Dădu încet din cap și-și lăsă fraza neterminată.

Missie spuse repede:

— Iar John are dreptate. Probabil că micuțul se va naște în Tettsford, într-un dormitor drăguț, asistat de un doctor. Dar dacă... dacă va decide să se grăbească nițel, atunci o avem pe doamna Kosensky—o femeie exact cum ți-ai dori. Așteaptă numai s-o cunoști. O să te liniștești. O s-o aduc, cu prima ocazie ce se ivește.

Becky zâmbi.

— Mulțumesc, Missie. Probabil că mă consideri o adevărată plângăcioasă, auzindu-mă cum mă lamentez pentru o situație atât de obișnuită cum e nașterea unui copil. Mi-ar face plăcere s-o întâlnesc pe doamna Ko... Kos... cum o cheamă? Poate că mă va ajuta să mă simt mai bine, ca să te însoțesc la mersul pe jos. Îmi simt oasele ca terciul de

la zguduiala căruței. Zâmbi și se ridică. Bărbații ar trebui să se întoarcă. Crezi că le-ar prinde bine o cafea?

Sâmbătă seara, după cină, conducătorul caravanei, domnul Blake, anunță o întâlnire a tuturor călătorilor.

— Viața în călătorie poate fi de-a dreptul plicticoasă, spuse, așa că, dacă știe cineva să cânte la vreun instrument, ar face bine să ne ajute.

Henry veni cu o chitară, iar domnul Weiss cu o scripcă învechită. Se organizează o seară muzicală în jurul focului, iar oamenii se alăturară cu bucurie, fredonând melodiile atunci când nu știau cuvintele. Câțiva copii începură să sară și să se legene în ritmul muzicii, alcătuiindu-și propria versiune a unui dans câmpenesc.

Domnul Weiss se dovedi foarte dibaci în mânuirea vioarei, iar Henry nu se lăsă nici el mai prejos. Henry era înzestrat și cu o voce plăcută, așa că-i conduse pe cei adunați acolo dintr-un cântec în altul, unele dintre ele câmpenești, altele, imnuri favorite. Missie se bucură de fiecare minut în parte, iar cântecele îi aduseră aminte de mica bisericuță de acasă, unde oamenii se închinău laolaltă. Hotărî că apetitul sănătos al lui Henry merita satisfăcut și își propuse să aibă întotdeauna la îndemână suficientă mâncare pentru a-l servi cu o porție dublă.

Mult prea curând, după părerea lui Missie, domnul Blake se ridică în picioare și ceru să se facă liniște.

— Mulțumesc, oameni buni... mulțumesc! Ați făcut o treabă bună. Se face târziu și e cazul să ne retragem. În plus, țăntarii sunt la fel de înfometați ca întotdeauna. Dădu cu mâna câțiva la o parte. Măine, pentru că e duminică, căruțele vor rămâne pe loc. Eu nu sunt un om religios, dar o zi de odihnă este necesară—atât pentru animale, cât și pentru noi. Dacă cineva dintre cei religioși dorește să încropească un serviciu divin, vă las să vă înțelegeți. Eu nu mă pricep la astfel de lucruri. În ce mă privește, ziua de mâine o voi petrece lângă izvorul din vale, poate prind ceva pește. Se uită la cei din grup. Ei bine, vrea cineva biserică?

Se ridicară destul de multe mâini.

— Bun... bun, spuse domnul Blake. Klein, te ocupi tu de asta?

Henry păru a fi pus în încurcătură de această rugămintă, însă fu de acord, iar oamenii se risipiră la căruțele lor.

Henry trecu pe la fiecare pentru a pregăti serviciul divin de dimineață. Câțiva nu se arătară interesați, însă cei mai mulți fură nerăbdători să se închine împreună în Ziua Domnului.

Willie primi însărcinarea de a citi pasajul biblic, iar Henry se ocupă de partea muzicală. Domnul Weiss cântase vechile imnuri cu chiar mai mult suflet decât interpretase melodiile câmpenești, așa că totul fu aranjat.

Ziua de duminică promitea să fie senină și călduroasă. Serviciul divin fusese stabilit la ora nouă, așa încât să se poată încheia înainte de prânz, când soarele dogorea în toată puterea. Oamenii se întâlniră într-o poieniță, lângă izvor, așezându-se sub crengile copacilor, pe buștenii tăiați în acest scop de Willie și Henry.

Începură cu un imn vesel, iar Henry îi conduse cu vocea sa clară de bariton. Kathy Weiss îi învăță un cântec nou—simplu și scurt, însă cu o melodie ușor de reținut. Mulți acompaniară cu băți din palme, întrerupând ritmul doar atunci când încercau să pleznească țânțarii.

După ultimul acord triumfal al imnului „Mărețul har”, Henry spuse că închinarea prin cântare s-a încheiat și-l rugă pe domnul Weiss să conducă grupul în rugăciune. Acesta o făcu cu atâta ardoare, încât Missie își aminti din nou de atmosfera de acasă.

Toți cei dornici să mărturisească despre felul în care au perceput prezența lui Dumnezeu în timpul călătoriei au fost încurajați să o facă. Unul câte unul, câțiva dintre ei se ridicară pentru a-și exprima mulțumirea față de Dumnezeu pentru călăuzirea, protecția și asigurarea prezenței Sale, în ciuda temerilor lor. Missie și Becky se uitară una la alta și-și zâmbiră cu subînțeles.

După ce ascultară și ultima mărturie, Willie citi din Scriptură. Alesese pasajul în care Isus hrănește mulțimile doar cu mâncarea adusă de un copil. Missie fu sigură că și cei din jur au înțeles

semnificația specială a încrederii în Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă și protecția acordată în timpul călătoriei. Grupul ascultă cu atenție în timp ce vocea lui Willie le înfățișa cuvintele Bibliei și încrederea sa în promisiunile lui Dumnezeu. Când închise Cartea, mulți sfârșiră cu „Amin” și gesturi aprobatoare.

Cu toate că pustietatea în care se aflau nu semăna defel cu clădirea unei biserici, timpul de închinare fusese la fel de plin de semnificație ca și cel petrecut într-o clădire cu acoperiș și clopotniță. În timp ce oamenii se risipiră la căruțele lor, rând pe rând îl salutară pe Henry și-i mulțumiră pentru o slujbă bine făcută. Câțiva sugerară o întâlnire de seară, în jurul focului, pentru un alt timp de închinare prin imnuri, așa că se hotărî acest lucru pe loc.

Slujba divină de duminică dimineța și timpul de închinare de duminică seara deveniră mai importante pentru membrii caravanei decât întâlnirile de sâmbătă seara. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau una după alta, unii dintre cei ce nu fuseseră interesați să se alăture grupului de duminică pentru timpul de închinare se treziră că își spală fețele, se îmbracă cu haine curate, își șterg praful de pe încălțări și se îndreaptă către locul stabilit pentru slujba săptămânală. Missie și Willie erau încântați să vadă interesul crescând al oamenilor. Aceștia păreau a tânji după timpul odihnitor de închinare și părtășie de duminică.

Domnul Blake, pe de altă parte, fu lăsat să-și vadă de treburi, fie că vâna, pescuia sau doar moțăia la umbră. Missie însă, îl remarcă într-o duminică dimineța în care alesese să rămână în jurul taberei. Părea suspicios de atent la ce se vorbește.

ŞASE

Călătorie obositoare

Zilele lungi se scurseră una după alta într-un ritm obositor de previzibil. Până şi vremea părea a fi monotonă. Soarele dogorea deasupra capetelor lor şi doar din când în când câte o ploaie trecătoare aducea cu sine răcoarea binefăcătoare, dar temporară.

Treptat însă, călătorii se obișnuiră cu drumul. Încă mai resimţeau durerea la sfârşitul zilei, însă aceasta nu mai era atât de intensă. Băşicile se transformaseră de-acum în bătături. Uneori se întâmpla ca un cal să mai şchiopăteze, iar căruţaşii urmăreau cu nelinişte orice semn serios de vătămare la animalele lor.

Una dintre familii, Wilbur, fu silită să se retragă din caravană din cauza unui cal rănit, ce nu mai putea continua călătoria. Domnul Blake fusese înţelegător şi făcuse un ocol de vreo două mile pentru a lăsa tânăra pereche la un mic avanpost militar. Sergentul de acolo promisese să-şi trimită câţiva oameni înapoi cu domnul Blake pentru a recupera căruţa şi a aduce caii în siguranţa fortului. Cât mai repede cu putinţă, familia Wilbur urma să fie escortată către localitatea cea mai apropiată. Lui Missie îi veni să plângă când văzu expresia de cruntă dezamăgire de pe feţele celor doi când caravana o luă din loc fără ei.

Câteva accidente minore ce se petrecură în timpul călătoriei le reaminti că trebuia să fie atenţi şi precauţi. Unul dintre copiii familiei

Page se arsese când se jucase prea aproape de foc. Domnul Weiss, fierarul caravanei, fusese lovit de un cal pe când încerca să-l potcovească, însă, din fericire, nu-i fusese rupt niciun os. Doamna Crane își suci glezna în timp ce încerca să urce un deal abrupt, încălțată în modernii ei pantofiori, fiind nevoită să călătorească în căruță timp îndelungat. Câțiva dintre copiii mai mici care fuseseră mușcați de țânțari aveau pe piele răni infectate și, din când în când, răceala dădea târcoale, lovindu-i pe unii dintre călători. Însă oamenii se adaptaseră în general destul de bine la viața de călătorie.

Pe măsură ce grupul se îndrepta încet-încet spre vest, peisajul începea să se schimbe. Missie încercă să definească ce anume făcea ca locurile să pară atât de diferite—atât de străine ei, față de comunitatea de fermieri pe care o lăsase în urmă. Copacii erau mai mici și diferiți de orice copac pe care-l văzuse până atunci. Și dealurile păreau a fi diferite. Poate că de vină erau tufele mici ce creșteau pe povârnișurile lor. Oricare ar fi fost diferența, Missie își dădu seama că se îndepărta din ce în ce mai mult de casă și de cei dragi. Dorul de casă încă o mai rodea și frământa. Din când în când, trebuia să-și muște buzele pentru a opri lacrimile ce amenințau să-i inunde obraji. Trebuie să-și dea mai mult silința, să se roage mai mult. Iar în timp ce mergea în urma căruțelor sau muncea, își repeta întruna promisiunea binecuvântată din Isaia. Cel mai mare aliat al ei era munca, iar Missie încerca din toate puterile să-și ocupe mâinile și mintea.

Missie o vizita adesea pe Becky, respectându-și promisiunea de a i-o prezenta pe moașă, doamna Kosensky. Înțeleapta femeie îi spusese să nu urmeze sfatul dat de John, adică să facă mai multă mișcare, și o sfătui să fie foarte precaută cu privire la activitățile de peste zi. Pentru că se simțea mai bine, Becky nu era prea încântată de aceste restricții, însă le respecta.

Missie găsi numeroase ocazii de a o ajuta pe doamna Collins la îngrijirea celor doi copii. Adesea o lua pe micuță în vizită la Becky, astfel încât aceasta să capete o cât de mică experiență în îngrijirea unui copil.

Oricât de mult ar fi încercat să se gândească la viitor și la aventura ce le stătea înaintea, Missie se surprindea adesea derulându-și în minte

evenimentele de peste zi ce aveau loc „acasă”. Astăzi mama va spăla și va întinde lenjeria de pat, toată albă și strălucind în soare, sau astăzi tata va face drumul săptămânal în oraș. Sau duminică, toată familia se va urca în căruță și se va îndrepta spre bisericuța din bârne. Se vor întâlni și se vor închina alături de vecini—oameni pe care i-am cunoscut toată viața mea—și de pastorul Joe. Parcă-i auzea vocea predicând și „Amin”-urile ce însoțeau predicarea adevărului Scripturii. Dacă ar fi închis ochii, aproape că ar fi văzut zâmbetul scumpei Clae, sora ei, așa cum își privea, cu dragoste și mândrie, soțul aflat în spatele amvonului simplu.

Așa făcea Missie față fiecărei zile. Trupul ei istovit, însă din ce în ce mai pregătit pentru drum, călătorea alături de pelerinii caravanei, însă duhul ei zbura înapoi, „acasă”, unde se alătura activităților celor pe care-i lăsase în urmă.

În timp ce pregătea masa de seară, își dădu seama că deja se scurseseră patru săptămâni. Pe de o parte, parcă erau pe drum de-o veșnicie; pe de alta, nici nu-și dădea seama când trecuse atâta timp. Însă după toată această perioadă, de ce oare mai simțea atât de intens dorul de casă și singurătatea? Timpul, își imaginase, va mai ușura durerea și povara singurătății. Cât timp îi va trebui până se va împăca cu situația?

Pe măsură ce trupul o durea din ce în ce mai puțin, se părea că duhul ei devenea din ce în ce mai împovărat. Cât de mult îi lipseau—familia și prietenii. Cât de plăcută ar fi fost îmbrățișarea caldă a mamei sau mâna tatălui pe umărul ei! Cât de mult s-ar fi bucurat de tachinările lui Clare și Arnie și cât de bucuroasă ar fi fost văzând-o pe Ellie, sora ei mai mică, crescând. Și scumpul Luke—cum tânjea să strângă la piept trupu-i mititel! Oare-l va recunoaște dacă-l va mai revedea vreodată—oricând ar fi fost cu puțință acest lucru? *O, dragă Doamne, se ruga mereu, Te rog, ajută-mă să pot suporta.*

Missie lupta din răputeri să-și ascundă suferința de Willie. Însă făcând asta, nu-și dădu seama cât de mult îl lipsea pe Willie de ceea ce era ea cu adevărat. Adesea simțea cum o privește, studiindu-i fața. Își făcea griji din cauza stării ei de slăbiciune și o întreba mereu dacă se simte bine, dacă nu muncește prea mult, dacă mănâncă cum trebuie.

Adevărul era că Missie nu se simțea bine. Pe lângă dorul teribil de casă, avea grețuri și se simțea istovită. Însă nu-i spuse nimic lui Willie. *Încă nu e timpul potrivit. Willie s-ar îngrijora, își repeta mereu. Însă simțea—și nu-i plăcea senzația—tensiunea ce se crease între ei.*

Fiecare zi se scurgea după cealaltă la fel de monoton. Familia LaHaye se trezea întotdeauna devreme. Missie pregătea micul dejun pentru Willie și Henry, în timp ce aceștia verificau și adăpau animalele, pregătindu-le pentru drumul de peste zi. Mâncau, împachetau și porneau la drum. La amiază făceau o pauză scurtă, iar Missie pregătea din nou ceva de mâncare.

Când se opreau la sfârșitul zilei, trebuia să facă focul, să pregătească cina și să curețe vasele. De acum mai rămăsese foarte puțină mâncare proaspătă, așa că Missie fu nevoită să recurgă la alimentele uscate și conservate. Începea să se sature de meniul ăsta limitat. Se întreba dacă numai ei i se părea fără gust sau și lui Willie și Henry. Ce n-ar fi dat să se poată înfrupta din mâncarea apetisantă a mamei ei, gătită cu legume din grădină, și să guste din pâinea proaspăt scoasă din coptor! Clătină repede din cap și hotărî să se gândească la altceva.

Missie mergea pe jos mai mult sau mai puțin, în funcție de starea drumului și de intensitatea căldurii. Becky Clay nu încercase să meargă pe jos mai mult. John n-o mai cicăli să facă mai multă mișcare după ce doamna Kosensky îi spusese că nu toate femeile erau la fel de vânjoase ca mama lui. Becky se bucura să stea la taifas cu celelalte femei, cu toate că avea grijă să nu se obosească prea mult.

Călătorii începură să se cunoască unii pe alții în mod personal. Pentru unii, acesta era un lucru bun. Doamna Standard și doamna Schmidt păreau a se accepta și a se bucura una de cealaltă tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Sperau ca la capătul călătoriei să ajungă vecine apropiate.

Kathy Weiss și Tillie Crane deveniră și ele prietene apropiate. Kathy petrecea mult timp și cu Anna, fiica cea mare a familiei Standard. Însă Anna și Tillie nu aveau prea multe lucruri în comun și se părea că nici

nu-și doreau să petreacă timp împreună. În schimb, doamna Standard o plăcea pe Kathy și o primi cu brațele deschise alături de cei opt copii recent „achiziționați”. Missie își imagină că doamna Standard ar fi fost gata să primească în cerul familiei ei pe aproape oricine.

Henry era și el un vizitator binevenit în jurul focului familiei Standard. Missie se întreba adesea dacă era atras de vreuna dintre fetele familiei sau chiar de atât de maternală doamnă Standard. Henry, a cărui mamă murise pe când încă era copil, tânjea după îngrijirea și atenția ce-i lipsiseră în anii de creștere.

Pe lângă relațiile de prietenie ce se legaseră între călători, apărură și câteva fricțiuni. Doamna Thorne era la fel de rigidă, ferindu-se să facă efortul de a căuta compania cuiva. Nu invita pe nimeni, nici prin vorbă, nici prin faptă, să petreacă timp sau să intre în vorbă cu ea. În jurul focului familiei Thorne nu existau vizite prietenești la o ceașcă de cafea.

Majoritatea călătorilor încercau să o evite pe guraliva doamnă Page, însă aceasta avea obiceiul de a-și face brusc apariția parcă de nicăieri, făcând aproape imposibilă evitarea ei, fără a da senzația de lipsă de bun simț. Se părea că femeia ar fi fost gata să vorbească și unui cactus, dacă ar fi constatat că acesta are urechi. Totuși, nici măcar doamna Page nu era gata să-și împărtășească ideile cu oricine.

Missie nu reuși să afle niciodată de unde pornise totul, însă, din anumite motive, între doamna Page și doamna Tuttle se iscă o profundă animozitate. Doamna Tuttle era văduvă și călătorea spre vest alături de fratele ei. Spre deosebire de doamna Page, era o femeie care nu prea spunea multe, însă atunci când o făcea, cuvintele ei erau adesea tăioase și dureroase. Astfel că și ea era ocolită, însă din motive total opuse celor pentru care era evitată volubila doamnă Page.

Femeia pur și simplu nu știa când să pună punct comentariilor pe care le făcea cu privire la un lucru sau altul. Elaborările minuțioase asupra oricărui subiect includeau și expunerea motivului pentru care doamna Tuttle se deplasa spre vest. După părerea doamnei Page, la capătul călătoriei o aștepta un vânător de blănuri, ce-i propusese căsătoria prin intermediul scrisorilor. Doamna Page declara că era sigură că vânătorul este cel „vânat” de fapt, pentru că dacă omul ar fi

Willie nu împărtășea dorința ei de a se întoarce. La anunțul încurajator al domnului Blake, Willie chiuise de bucurie la fel de tare ca și ceilalți călători. Missie observă că printre ei erau câteva femei care rămăseseră tăcute—între care Becky, Sissie Collins și Tillie Crane.

Missie rămase tăcută pe drumul spre căruță, însă la început Willie era prea entuziasmat pentru a remarca acest lucru.

— Gândește-te, spuse el cu entuziasm, doar patru zile până la traversarea Marelui Râu și apoi... apoi chiar că ne putem gândi la capătul călătoriei!

Missie dădu din cap și se sili să zâmbească de dragul lui Willie.

— Încă te mai frământă starea lui Becky? o întreabă Willie, încercând să-i prindă privirea și, fără îndoială, sperând să obțină o explicație rezonabilă pentru reticența ei.

— Da, oarecum, răspunse Missie, simțind că răspunsul era adevărat și, în același timp, mulțumitor pentru Willie.

— Dar mai e ceva... nu-i așa? Am simțit asta de multă vreme. Nu te simți bine, Missie?

Întrebarea era încărcată de o preocupare atât de autentică, încât Missie știa că trebuie să-l liniștească cumva pe Willie. Nu așa plănuiise să-i dea vestea. Își imaginase intimitatea din jurul focului de seară sau a culcușului din căruță. Însă acum se aflau pe un drum bătătorit, prăfuit, înconjurat de oameni. I se părea că oricât de încet ar fi vorbit, cineva tot putea s-o audă. Însă știa că trebuie să-i dea vestea.

— Am vrut să-ți spun, dar parcă n-am găsit niciodată momentul potrivit, spuse încetișor. Trase aer adânc în piept. Willie... și noi o să avem un copil.

Willie se opri din mers și o prinse în brațe, cu o expresie serioasă pe față.

— Nu glumești?

— Nu, Willie.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Willie stătu în liniște o clipă, apoi dădu din cap.

— Nu sunt sigur că venirea unui copil se potrivește cu o astfel de călătorie.

Pentru o clipă, Missie speră că Willie va avea acum un motiv întemeiat ca să se întoarcă acasă, însă alungă rapid de la ea acest gând egoist și se sili să zâmbească.

— O, Willie, nu mai face atâta caz. Vom ajunge la locul nostru cu mult înainte ca cel mic să se nască.

— Ești sigură?

— Firește. Cât timp crezi că vom fi pe drum?

Expresia de pe fața lui Willie se schimbă dintr-o dată și chiui de bucurie. Missie îl prinse de mână ca să-l potolească, altfel s-ar fi apucat să le spună tuturor vestea. Willie se opri din chiuit și o strânse tare la piept. Missie se simți invadată de o mare ușurare. Ar fi mers cu el până la capătul pământului dacă i-ar fi cerut asta.

Râseră și plâneră împreună în timp ce Willie o ținea în brațe și o săruta pe frunte și păr. Ceilalți călători trecură pe lângă ei și-i lăsară în urmă.

— Deci de-asta nu erai tu cum te știam, murmură Willie în părul ei. Trebuie să ai mai mare grijă de tine. Ai nevoie de mai multă odihnă și de mâncare mai bună. O să facem rost mai des de carne proaspătă. N-ar trebui să faci atât de multe lucruri. O să te istovești. Am fost atât de speriat, Missie, că poate te-ai răzgândit, că nu mai vrei să mergi în Vest... sau poate că nu mă mai iubești... sau că ești bolnavă... sau... oh, mi-a fost tare frică. M-am tot rugat și, când colo... când colo... Vocea îi tremură de emoție.

Missie nu-și dăduse seama ce însemnaseră pentru Willie lungile zile în care ea se simțise agitată și frământată de dorul de casă. Nu va mai trebui să-i ascundă aceste sentimente.

— Îmi pare rău, Willie, suspină ea, n-am știut că simți... că gândești așa ceva. Îmi pare rău!

— Nu e vina ta. Nu-i deloc vina ta. Sunt atât de ușurat, asta-i tot. Îmi pare rău că nu te simți bine, dar o să avem grijă de tine. La urma urmelor, avem un motiv *foarte* bun!

— Mă bucur că ești fericit...

Însă Missie nu reuși să-și termine fraza. Willie o opri și o trase mai aproape.

— Totul va fi bine acum, Missie. Curând o să te simți mai bine. O să vorbim cu doamna Kosensky. O să ne asigurăm că vei avea destul timp pentru odihnă. Și nu peste mult timp, vei fi mai bine.

— Willie? Willie, mai e ceva. E adevărat, nu m-am prea simțit bine. Dar cred că motivul real pentru mine... pentru... ah... mă simt așa pentru că mi-e dor, Willie. Mi-e dor de mama și de tata și... Missie nu mai putu să continue. Lacrimile îi brăzdară obraji.

Willie o ținu la pieptul lui. O mângâie pe păr și-i șterse cu blândețe lacrimile de pe obraji.

— De ce nu mi-ai spus, Missie? rosti în cele din urmă. Aș fi înțeles. Și mie mi-a fost dor de cei rămași în urmă. Poate că n-aș fi reușit să-ți stămpăr dorul, Missie, însă l-aș fi împărtășit cu tine. Îi ridică fața și o sărută cu blândețe. Te iubesc, Missie!

De ce fusese atât de nesăbuită? De ce ținuse durerea doar pentru ea, gândindu-se că Willie n-o va înțelege sau că nu-i va păsa? Ar fi trebuit să-i spună de la început și să accepte mângâierea brațelor sale. Missie se agăță de el și plânse până nu mai avu lacrimi. Cu siguranță, exista vindecare în împărtășirea durerii, în lacrimile purificatoare. În cele din urmă, reuși să se uite la Willie și să zâmbească din nou.

Willie o sărută pe vârful nasului și o strânse din nou în brațe.

— Hei, spuse el dintr-o dată, trebuie s-o ducem pe mămicuță la culcare. S-a terminat de-acum cu culcatul târziu, domniță. Și cu prea mult mers pe jos sau muncă.

— O, Willie, protestă Missie, îmi este mult mai ușor să merg pe jos decât să fiu zdruncinată în căruță.

— Așa crezi?

— Sigur. Nu e tocmai o trăsurică...

Willie chicoti în timp ce o conduse cu grijă către căruță.

— Ai grijă unde pășești, spuse el în timp ce o sprijinea ca să nu se împiedice. Nu trebuie să faci efort.

— O, Willie, hohoti Missie cu exasperare în glas. Însă știa că de acum înainte Willie va încerca să o protejeze și mai mult. Ei bine, poate că nu era chiar așa de rău, cu condiția să nu exagereze. Zâmbi pentru sine și se aplecă pentru a intra în căminul din căruță.

ȘAPTE *Ploaie*

În dimineața următoare, Missie observă că Willie încă mai era într-o stare de efuziune în timp ce cobora din căruță pentru a da piept cu noua zi.

Îl urmărise cum își trăsese peste cap cămașa gri de lână, cu nasturii încheiați de la talie până la gât, vârând-o mai apoi în pantalonii de postav aspru pe care-i purta în călătorie. Se uitase la ea și, văzând că e trează, îi zâmbise încântat, apoi devenise brusc serios, sfătuind-o să mai stea puțin în pat. O să aibă nevoie de mai multă odihnă. Ea îi zâmbi somnoroasă, apoi îi spuse că, dacă vremea se va încălzi, ar fi bine să-și schimbe cămașa cu una de bumbac. El o aprobă, își ridică bretelele pe umeri și le prinse de pantaloni. La intrarea în căruță se opri să-și tragă în picioare cizmele lungi de piele. Se strecură afară, dând la o parte copertina ce acoperea intrarea în căruță și se îndreptă către animale, începând pregătirile pentru călătorie. Pașii lui erau mai sprinteni, iar fluieratul mai vesel decât de obicei. Missie știa că era mulțumit de vestea venirii unui prunc în familia lor. Mai știa și că se gândea: *încă patru zile până la Marele Râu!*

Pentru Missie, asta însemna încă patru zile până la punctul de unde nu mai era chip să se întoarcă. De dragul lui Willie, încercă să se debaraseze de melancolia ce o cuprinsese și se apucă plină de hotărâre și voioșie de treburile matinale. Astăzi, dacă va avea ocazia, *s-ar putea*

să-i spună și lui Becky despre venirea micuțului. Apoi vor putea face planuri împreună.

Willie opri caii mai des în acea dimineață, pentru ca Missie să poată coborî ca să facă mișcare—apoi pentru a se asigura că nu se obosește prea mult. Missie încercă să-l liniștească, mergând puțin pe jos și mai apoi urcând în căruță la sugestia lui Willie. În realitate, ar fi putut merge pe jos cea mai mare parte a drumului. Mersul pe jos devenise din ce în ce mai puțin obositor, însă n-ar fi vrut să-l îngrijoreze pe Willie.

În acea după-amiază, vântul începu să sufle rece, iar la orizont se adunară nori întunecoși, de furtună. Întregul convoi păru a-și ține suflarea. Curând își dădură cu toții seama că furtuna nu va lăsa în urmă doar câțiva stropi de ploaie. Totuși, oamenii sperau că ploaia nu va ține prea mult. Animalele păreau a simți și ele apropierea furtunii, devenind agitate și speriate când începu să tune și să fulgere.

Apărură și primii stropi de ploaie. Femeile și copiii se grăbiră să intre în căruțe, în timp ce bărbații se înveliră cu pelerine din prelată și mănără caii printre stropii de ploaie.

Însă în loc să scadă în intensitate, furtuna, cu norii ei întunecați, devenea din ce în ce mai puternică, iar ploaia începu să cadă în rafale. Caii abia mai reușeau să urnească roțile prin noroiul din ce în ce mai adânc. Cei care aveau cai sau vite în plus se văzură nevoiți să le prindă în hamuri.

Călăuzele băteau drumul înainte și înapoi, atenți la orice problemă s-ar fi ivit. Iar acestea nu întârziară să apară. Una dintre căruțele din față alunecă în timp ce cobora un dâmb noroiuos, una dintre roți lovindu-se de un bolovan mare. Spițele din lemn se frânseră cu zgomot. Căruța se clătină, însă, din fericire, nu se răsturnă. Domnul Calley reuși să-și țină în frâu caii speriați.

Căruțele ce urmauă fură nevoite s-o ocolească pe cea accidentată, alunecând, la rândul lor, pe același povârniș, pentru a ajunge la un teren mai drept. De îndată ce ultima căruță ajunse pe teren sigur, domnul Blake dădu semnalul de oprire. Ar fi trebuit să călătorească încă multe mile în acea zi, însă era inutil să meargă mai departe. Marele Râu trebuia să aștepte.

Căruțele îmbibate de apă se așezară în formația obișnuită, iar caii, fură deshămați, în timp ce de pe spinările lor se ridicau aburi. Câțiva bărbați porniră în susul povârnișului pentru a-i da o mână de ajutor familiei Calley. Căruța nu putea fi mișcată până când nu era reparată roata. Bărbații munciră în ploaia ce cădea în rafale, încercând să ridice colțul căruței, îngrămădind bolovani și bucăți de lemne dedesubt. Cei din familia Calley urmau să-și petreacă noaptea afară din convoi, la mică distanță de ceilalți.

În timp ce Willie și Henry erau plecați, Missie se înfășură cu un șal gros și porni în căutare de lemne de foc. Și alte femei, alături de copiii lor, căutau material pentru foc, însă pe ploaie, slabe șanse să găsească ceva. Căutând ceva cu ce să poată aprinde focul, Missie se udă, se înglodă în noroi și deveni morocănoasă. La un moment dat, auzi zarvă și apoi o voce strigând:

— Să-i spui lui Jessie Tuttle că dacă cineva se îndreaptă spre o bucată de lemn de foc, atunci lemnul îi aparține!

Missie zâmbi. Veșnica poveste!

Numai prevăzătoarea doamnă Schmidt nu fusese nevoită să li se alăture celorlalți în descurajanta căutare. Mereu abundenta rezervă de lemne de foc fu scoasă de sub banca din față a căruței. Missie se întrebă de ce oare nu avusese și ea prezența de spirit să plănuiască așa ceva din timp.

Missie adună, în cele din urmă, suficiente vreascuri pentru a încropi o masă caldă, apoi își croi cu dificultate calea prin noroi, înapoi, la căruță. Focul se aprinse cu greu, însă în cele din urmă, Missie reuși să aprindă o flacăra. Aceasta sfârâi și amenință cu stingerea, însă Missie o alimentă cumva. Cafeaua nu dădu în clocot, însă tocana se încălzi, iar cafeaua aproape fierbinte era binevenită pentru trupurile lor înfrigate.

Missie strânse vasele fără prea multă tragere de inimă, apoi se strecurară în căminul din prelată pentru a-și schimba hainele ude cu altele uscate și călduroase. Era mult prea devreme pentru a merge la culcare, cu toate că ziua fusese deosebit de obositoare. Willie aprinse o lampă și se așeză lângă ea pentru a-și aduce la zi jurnalul. Missie își luă lucrul de mână, însă degetele-i erau prea reci pentru a putea

mânui acele cum se cuvine. În cele din urmă, renunță și se înfășură bine cu o pătură. Willie o privi și începu din nou cicăleala.

— Ți-e frig? Ar trebui să te pui la culcare—să nu răcești. Stai, să te ajut. Mă duc să văd dacă găsesc o piatră caldă, ca să te încălzești la picioare.

Aranjă pătura mai bine în jurul lui Missie, ridicând-o până la bărbie, apoi întinse mâna după haină.

— Nu ieși în ploaie, te rog, Willie! imploră Missie. Nu mi-e chiar atât de frig la picioare. O să mă-ncălesc. O să-mi iau o pereche de șosete de lână de-ale tale. Și Missie trecu la faptă. Willie se liniști văzând că Missie se ține de cuvânt.

Era prea devreme pentru culcare, Missie știa asta. Mai știa și că era neînțelept să protesteze la încercările lui de a o vedea în pat, așa că se ghemui sub pătură și, încetul cu încetul, începu să se încălzească și chiar să picotească.

Willie isprăvi de scris în jurnal și luă un volum legat în piele cu titlul *Călătoria Pelerinului*, un dar de nuntă primit de Missie de la elevii ei. Missie murmură:

— Dacă nu ți-e greu, vrei să citești cu voce tare?

Willie îi citi, iar vocea lui și povestea familiară îi sădiră în inimă un sentiment de bunăstare; lunga seară trecu, în cele din urmă.

Ploaia continuă să cadă, improșcând prelata căruței. Înainte de a se întinde în pat lângă Missie, Willie verifică cu atenție interiorul micilor locuințe pentru a se asigura că nu există niciun locșor prin care s-ar putea prelinge apa. Apoi, după doar câteva minute, Missie își dădu seama după răsuflarea lui că adormise. Ar fi dorit să poată adormi și ea la fel de repede, însă rămase o vreme trează, ascultând căderea picurilor de ploaie. Gândurile ei zburară, din nou, spre casă.

Îi plăcea să asculte cum se izbește ploaia de geamuri în timp ce stătea ghemuită sub pătura călduroasă făcută de mama ei. Ploaia îi fusese întotdeauna prietenă pe-atunci, dar în seara asta parcă nu mai avea același sentiment. Fu cuprinsă de un fior și se trase mai aproape de Willie. Era mulțumitoare pentru apropierea și căldura trupului său. Și pentru încrederea lui.

Dimineața următoare, când se trezi, încă mai ploua. Pretutindeni erau băltoace, iar de pe tufişuri şi căruțe se prelingeau neconținut firicele de apă. Willie sosi tocmai în momentul în care Missie era pe punctul de a ieşi din căruță, întrebându-se cum va reuşi să aprindă focul. Instruind-o să stea înăuntru, Willie izbuti să aprindă focul, să facă clătite şi cafea. O servi pe Missie în căruță, ignorându-i protestele.

— N-are rost să ne udăm amândoi, spuse el. În plus, domnul Blake nu s-a decis încă dacă vom porni la drum sau vom rămâne pe loc.

Toți cunoșteau însă preocuparea domnului Blake de a ajunge la râu înainte ca apele să crească odată cu venirea ploilor. Astfel că, în ciuda noroiului, le ordonă să împacheteze şi să pornească la drum, ca de obicei.

Willie era ud până la piele când urcă pe banca din fața căruței şi le dădu cailor semnalul de pornire. Îi spuse lui Missie să se așeze cât mai confortabil şi să rămână sub prelată.

Drumul fu anevoios. Căruțele alunecau în noroi. Roțile se înglodau şi era nevoie să fie curățate de povara noroiului. Cai şi oameni ajunseră la epuizare în doar câteva ore. Când unul dintre cai căzu şi avu nevoie de ajutor pentru a se ridica, domnul Blake dădu semnalul de oprire. Era inutil să încerce să meargă mai departe în asemenea condiții.

Missie nu ştia dacă ar trebui să se simtă ușurată sau îngrozită în momentul în care căruța se opri. Ploaia se mai potolise puțin, așa că se înveli cu un şal gros şi porni în inevitabila căutare după lemne de foc. Când însă Willie se întoarse ceva mai târziu, Missie încă nu reușise să facă foc. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi şi se simțea demoralizată. Lemnul nu vroia să se aprindă. Willie preluă controlul situației, trimițând-o să se schimbe de hainele ude. Îndrăzni să ceară puțină apă fierbinte de la doamna Schmidt, al cărei foc ardea de zor—ca şi când ar fi scos limba tuturor celor din tabără. Doamna Schmidt păru încântată—şi nițel mulțumită de sine—să împartă cu altcineva apa fierbinte. Missie pregăti ceaiul la adăpostul prelatei căruței, bucurându-se, împreună cu Willie şi Henry, de băutura caldă asociată cu chiflele făcute cu o zi în urmă.

Ploaia continuă să cadă. Missie se întoarce la lucrul de mână în timp ce Willie repară o bucată de curea. Când isprăvi cu treaba, își scoase jurnalul, însă și această sursă de activitate se epuiză curând. Luă din nou volumul lui John Bunyan și încercă să citească, dar până la urmă, neastâmpărul îl împinse afară în ploaie, scuzându-se mormâind că trebuie să verifice caii și vacile.

Cu Willie plecat, după-amiaza părea că se scurge chiar mai greu pentru Missie. Era pe punctul de a se aventura afară, când îl auzi pe Willie venind. Missie ridică copertina de la intrarea căruței și îl auzi pe Willie strigând-o. Acesta îi puse în brațe o legăturică—bebelușul familiei Collins.

— A intrat apă în căruța lor, îi explică. Nu mai au niciun loc uscat unde să-i culce pe cei mici. Vin imediat și cu băiatul.

Missie desfăcu pătura din jurul micuței. Willie se întoarce îndată cu micul Joey. Când Meggie începu să plângă, Missie încercă s-o liniștească, legănând-o încoace și încolo și așezând-o într-o poziție confortabilă. Willie îi ținu companie lui Joey, ajutându-l să facă o căsuță din bețișoare. Apoi citi din *Călătoria Pelerinului* și, cu toate că nu înțelegea prea multe din istorisire, micuțul ascultă cu atenție. Missie reuși, în cele din urmă, s-o adoarmă pe cea mică. Li se alătură lui Willie și Joey, care erau acum adânciți într-un joc cu bețe și pietre.

Sissie Collins veni mai târziu să vadă ce fac copiii și s-o alăpteze pe Meggie. Willie trecu pe la fiecare dintre tovarășii de călătorie pentru a vedea dacă cineva mai avea nevoie de o mână de ajutor.

Când lunga zi se apropie de final, băură ce mai rămăsese din ceaiul rece și luă câteva îmbucături de carne rece cu chiflele rămase.

Willie se mută în cealaltă căruță, cu Henry, astfel încât Sissie și cei doi micuți să poată dormi alături de Missie.

În timp ce încerca să adoarmă ascultând cum cad picurii de ploaie pe prelată căruței, Missie se întrebă dacă ploaia va mai înceta vreodată. Cum ar mai putea suporta încă o zi ca asta?

Însă se văzură nevoiți să suporte. Uneori rafalele se transformau într-o ploaie mocnită, alteori turna cu găleata. Ori de câte ori ploaia se mai liniștea, Missie se învelea cu șalul și ieșea din captivitatea căruței. Însă nu prea avea unde să-și întindă picioarele amortite. Terenul din

jur arăta ca un lac, doar ici-colo ițindu-se câte o fâșie de pământ. La început, Missie încercă să pășească în zonele mai înalte, apoi, sătulă de efort, păși în zloată.

În cele din urmă, până și doamna Schmidt rămase fără lemne de foc, astfel încât bărbații își uniră eforturile pentru a găsi ceva care să ardă. Hotărâră cu toții că cea mai bună soluție era ca toată tabăra să beneficieze de un singur foc, aprins sub o prelată întinsă. Femeile urmau să vină pe rând, câte trei sau patru, ca să gătească rapid ceva de mâncare pentru familiile lor.

Familia Collins nu era singura care avea probleme cu apa în căruță. Și altele erau ude—pe dinăuntru și pe dinafară. Ori de câte ori era posibil, familiile se alăturau și împărțeau spațiile de dormit.

Ploaia înteti tensiunea dintre cele două adversare. Însă urletele de indignare ale doamnei Page și replicile caustice ale doamnei Tuttle erau, adesea, singurele lucruri care-i ajutau pe ceilalți să-și păstreze calmul. Era un lucru bun să poată chicoti pe înfundate—chiar dacă o făceau pe socoteala cuiva.

În ziua a cincea, cerul începu să se lumineze, iar soarele își făcu apariția printre nori, trimițându-și razele peste căruțele ude și mizerabile.

Călătorii își făcură și ei apariția, întinzând rapid sfori și atârând pe ele haine și pături la uscat. Pământul rămase mocirlos, fiind nevoie de câteva zile până când apa urma să sece și apoi de un timp chiar mai îndelungat pentru ca solul să devină suficient de tare pentru a le permite căruțelor să-și continue călătoria.

Când Missie coborî din căruță, simți în parte ceea ce trebuie să fi simțit Noe. Pretutindeni era apă. Ce priveliște plăcută va avea când va da cu ochii de pământ uscat și când va vedea caii ridicând în aer nori de praf! O, ce-ar fi dat să fie din nou pe drum!

Domnul Blake era vizibil nerăbdător, însă mulți ani de experiență în călătorie îl asigurau că n-avea rost să pornească la drum prin noroi. Nu, vor fi nevoiți să aștepte, le spusese, explicându-le că din cauza ploilor din ultimele zile, Marele Râu va fi imposibil de traversat în perioada imediat următoare. Fuseseră întârziați, însă vor încerca să facă față rând pe rând problemelor.

JANETTE OKE

— Nu peste mult timp o s-ajungem și acolo. Isprăvi de făcut anunțul, salutându-i cu un gest pe oamenii posomorâți dinaintea lui.

Missie se întrebă ce însemna „nu peste mult timp”. Însă prima ei îndatorire era de a aduna lemne de foc, chiar dacă erau ude, punându-le mai apoi la uscat. De-acum înainte, nu va mai fi luată prin surprindere.

OPT

Marele Râu

Timp de șase zile, domnul Blake reținu căruțele în tabără. Ar fi rămas chiar mai mult pe loc, anticipând neplăcuta surpriză ce probabil îi aștepta la Marele Râu, însă oamenii deveneau din ce în ce mai nerăbdători și agitați. Solul din apropiere era suficient de uscat pentru călătorie, iar riscul izbucnirii conflictelor din cauza nervilor întinși la maxim și a plictiselii învinse reticența sa de a da piept cu apele umflate ale râului. În cea de-a șaptea zi, dădu ordinul de plecare.

Însă cele șase zile nu fuseseră lipsite de activitate. Reparară hamurile și căruțele, cârpiră prelatele căruțelor și le unseră în locurile în care, neînduplecată, apa își croise drum înăuntru. Hainele au fost și ele spălate și cârpite, păturile aerisite și trupurile bine săpunite. Un grup de bărbați plecați la vânătoare se întoarse cu două căprioare, iar frigarea hrănise întreaga tabără. Carnea proaspătă constituise o schimbare binevenită în dieta lor sărăcăcioasă, alcătuită din alimente uscate și conservate.

Mirosul de frigăruie se ridică deasupra taberei în acea ultimă seară, aducând cu el bună dispoziție și un interes neobișnuit de intens pentru pregătirea cinei. Câteva femei descoperiră un tufiș de fructe sălbatice și, la clipeală, îl goliră cu totul. Fructele acrișoare făcură ca masa specială să pară a fi un adevărat banchet. Toți se simțiră înviorați și gata de drum.

Convoiul avu nevoie de încă trei zile pentru a ajunge la Marele Râu. Când ajunseră acolo, în cele din urmă, domnul Blake găsi exact situația de care se temuse—un curent mult prea puternic și rapid pentru a permite traversarea. Stabili din nou o întâlnire și le explică tuturor situația. Urmau să poposească pe malul râului, până când apele vor da înapoi. Călătorii hotărâți, însă istoviți, gustară din nou dezamăgirea, dar până și cei mai nerăbdători se văzură nevoiți să respecte hotărârea.

Astfel că făcură un nou popas, iar familiile încercară iarăși să-și stabilească o oarecare rutină, pentru a nu se lăsa prinse în mrejele plictisului. Bărbații se organizează în grupuri de vânătoare, iar femeile și copiii mai mari porniră în căutare de fructe de pădure. Missie petrecu o parte a fiecărei zile adunând lemne, ca și alte femei care nu aveau copii pe care să-i trimită să facă asta. În timp ce-și strângea rezerva zilnică, adăuga câteva surcele mormanului de lemne pe care-l depozitase sub căruță. Dacă ploaia le va da iar de furcă, doamna Schmidt nu va fi singura pregătită să-i facă față, își spuse ea hotărâtă.

Câteva dintre femeile mai în vârstă începură să suspecteze că Missie era însărcinată. Cu toate că nimeni nu spuse nimic, Missie observă adesea privirile materne încărcate de interes și preocupare ce se opreau asupra ei. Copilul se va naște doar peste cinci luni, după calculele lui Missie, iar data nașterii îi părea destul de îndepărtată. Nu aveau nicio pricină de îngrijorare, își spuse în sinea ei.

Missie se surprinse căutând din ce în ce mai mult tovărășia lui Becky Clay. Toți cunoșteau situația Rebecăi, iar celelalte femei găsiră mici oportunități pentru a-i face tinerei femei povara mai ușoară. În timp ce adunau surcele pentru focul familiei, femeile nu uitau să adauge și la rezerva Rebecăi, sau să-i aducă mâncare, sau să care încă o găleată cu apă în cazul în care mai aveau o mână disponibilă pentru asta.

Gândindu-se la Becky, Missie deveni preocupată de întârzierea survenită. Sperase, ca și Becky, că vor ajunge la doctorul din Tettsford Junction la timp. În fiecare zi, Missie se ruga și spera ca apele umflate să dea înapoi printr-o minune, iar caravana să-și continue călătoria. Însă tocmai atunci când apele păreau a scădea, undeva de-a lungul

malurilor râului, o altă furtună le ridica. A pune câte o căruță pe plută și a o trece dincolo era în afara oricărei discuții pe apele astea adânci și repezi, așa că zi după zi se scurse, fără ca traversarea să poată avea loc.

În a cincisprezecea zi de popas pe malul râului, întreaga tabără prinse viață la vestea apariției unui alt convoi. Curând acesta se ivi pe culmea unei coline îndepărtate. Mulți îi ieșiră în întâmpinare. Cei rămași în urmă așteptară cu mare nerăbdare să afle noutățile pe care noii sosiți urmau să le aducă.

Când micul convoi se apropie și poposi alături de cel al domnului Blake, Missie și Willie descoperiră că acesta își începuse călătoria cu mult mai înspre sudul zonei din care plecaseră ei înșiși, așa că trebuiră să se mulțumească doar cu vești generale. Conducătorul convoiului se dovedi a fi mult mai nerăbdător decât domnul Blake al lor. După o ședere de doar două zile pe malul râului, acesta hotărî că apele se retrăseseră suficient de mult pentru a începe traversarea. Domnul Blake încercă să-l abată din hotărârea luată, însă omul îl expedie răzând, declarând că domnul Blake e sperios ca o babă. Doar el a traversat râuri cu ape și mai adânci, susținu sus și tare. Se îndreptă mai apoi către căruțele în așteptare și porunci ca prima dintre ele să intre în apă.

Femeile și copiii se alăturară bărbaților pe mal ca să urmărească cum traversează căruțele. Printre privitori se auziră cuvinte de nemulțumire la adresa domnului Blake. „Am stat aici tot timpu' ăsta, când puteam fi la câteva zile depărtare de locu' ăsta”, se auzea.

Domnul Blake nu se duse să urmărească scena. Cu o privire încărcată de dezgust și câteva cuvinte bine alese adresate conducătorului celui alt convoi, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Pentru o vreme se părea că totul se desfășoară normal. Apoi, spre groaza celor aflați pe mal, căruța ajunse dintr-o dată într-o zonă cu apă adâncă, iar curenții o ridicară și o învârtiră în loc. Caii se scufundară și se zbătură în efortul de a înota către malul îndepărtat, însă apele agitate fură prea puternice pentru ei. Când bărbatul din căruță realiză ce-l așteaptă, se aruncă în apele învolburate, încercând cu disperare să ajungă la mal. Căruța, clătînându-se și rotindu-se, fu împinsă în josul râului în timp ce caii înnebuniți de spaimă nechezau

și se zbăteau prinși în hamuri. Prelata căruței înclinate se mai umflă odată și apoi se răsturnă într-o parte. Căruța și caii plutiră trași de curent și dispărură mai apoi după o cotitură a râului.

Între timp, bărbatul ce mânase căruța lupta să-și țină capul deasupra apelor. La un moment dat, acesta reuși să se prindă de un trunchi de copac plutitor ce era purtat, la rândul lui, de curentul tulbure. Chiote de încurajare se auziră de la mal, însă în următorul moment, un geamăt răzbătu din gurile lor—trunchiul se lovise de ceva și fusese proiectat în mijlocul volburei, eliberându-se din strânsoarea bărbatului și lăsându-l să lupte singur cu valurile.

Se produse mare agitație pe malul râului, în timp ce bărbații alergară la cai pentru a-l urmări pe om, doar-doar vor reuși să-i arunce un capăt de frânghie. Ceilalți încercară să urmărească traseul bărbatului al cărui cap se vedea deasupra apei ce se învolbura în jurul său. O tânără din grupul ce aparținea celuiilalt convoi căzu grămadă la pământ, iar câteva femei ce călătoriseră împreună cu ea se grăbiră să-i dea o mână de ajutor.

— Sărmana femeie, exclamă Missie. Probabil că e soțul ei! Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Trupul bărbatului fu scos din apă la câteva sute de metri în josul râului. Toate încercările de a-l readuce la viață se dovediră inutile. Caii și căruța dispăruseră cu totul.

În ziua următoare, călători din ambele caravane formară un singur grup. Săpară o groapă și se țină un serviciu de înmormântare pentru omul înecat. Văduva sa fu aproape dusă pe sus de lângă mormanul de pământ ce acoperea trupul tânărului soț. Un sentiment de neajutorare și întristare se instală în cele două tabere. Respectul pentru domnul Blake crescuse considerabil, însă atunci când prin preajmă se afla celălalt conducător de caravană, cu privirea plecată și un aer abătut, oamenii își întorceau privirile de la el.

Cei din caravana domnului Blake erau acum mai hotărâți ca oricând. Vor aștepta. Vor aștepta dacă era nevoie toată vara! Calul și căruța nu puteau da piept cu apele înfuriate.

După micul dejun, o săptămână mai târziu, un om din tabără atrase tuturor atenția către un deal ce se înălța dincolo de râu. Călare pe

ponei, cu fețele vopsite și pene prinse în păr, se aflau câțiva indieni. Trupurile aproape goale luceau în lumina soarelui de dimineață. Priveau în tăcere căruțele aranjate în cerc. Apoi, la un semnal dat de conducătorul lor, o luară din loc și dispărură după deal. Missie se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost separați de apele involburate. Poate că era și aceasta o împlinire a promisiunii din Scriptură pe care o primise de la tatăl ei înainte de plecarea de acasă: „Eu te voi sprijini...”

După încă o săptămână de așteptare mai mult sau mai puțin răbdătoare, apele scăzură. Domnul Blake, care urmărise râul cu atenție în fiecare zi, îl traversă călare înainte de a permite ca vreuna dintre căruțe să intre în apă. Când constată că totul este în regulă, dădu ordinul de traversare.

Traversarea râului le luă o zi întreagă. Femeile și copiii fură transportați pe spatele cailor și lăsați pe celălalt mal, în timp ce bărbații urmau a traversa râul cu căruțele. Unele dintre acestea aveau nevoie de două echipaje de cai pentru a le putea trage prin apă. La insistențele domnului Blake, fiecare căruță fu înconjurată de bărbați ce țineau de frânghiile cu care era legată, pentru a o împiedica să se răstoarne; în acest fel, nicio căruță nu fu târâtă de curenții ce o împingeau în lateral și nu înainte. Missie retrăi scena tragicului accident ce avusese loc cu câteva zile în urmă. Dacă celălalt conducător de caravană și-ar fi luat astfel de precauții... Domnul Blake era un om atent și experimentat în ceea ce făcea—o altă dovadă a purtării de grijă a lui Dumnezeu.

Odată adunați cu toții de cealaltă parte a râului, Willie înălță o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu, în numele tuturor călătorilor. Istoviți, fură bucuroși să mai poposească pentru încă o noapte, urmând ca a doua zi să pornească la drum, după o întârziere de o lună și jumătate.

Missie deveni din ce în ce mai îngrijorată pentru Becky. Mai aveau încă multe zile de călătorie înainte de a ajunge la Tettsford Junction. Oare vor fi nevoiți să facă apel la serviciile doamnei Kosensky în cele din urmă?

Dimineața următoare, devreme, tabăra era ca un furnicar. Călătorii ardeau de nerăbdare să audă ordinul de pornire. Până și caii începuseră să tropăie, agitați. Missie rămase surprinsă de sentimentele ce o încercau. În timpul săptămânilor de călătorie se îngrozea oarecum la gândul că vor traversa Marele Râu, pentru că acesta era, în mintea ei, punctul de unde nu se mai puteau întoarce. Acum însă, când râul se afla în spatele lor, era la fel de agitată ca și caii. Îi venea să pornească singură la drum, pe jos. Dacă ar fi știut pe unde s-o apuce și încotro să se-ndrepte, poate că asta ar fi făcut.

În cele din urmă, căruțele se alinieră și se auzi ordinul de plecare. Scârțâitul hamurilor și geamătul roților erau ca o muzică pentru urechile lui Missie. În sfârșit! Porneau din nou la drum! Toți erau în viață și sănătoși. Traversaseră Marele Râu; de acum nu le mai stăteau în cale obstacole atât de mari. Pentru că nu mai era cu puțină să se întoarcă, era nerăbdătoare să meargă înainte.

Missie simți entuziasmul lui Willie în timp ce mâna cu atenție caii în urma căruței ce le stătea în față. Abia se abținea să nu-i mănă mai tare, însă nimănui nu-i era permis să schimbe ritmul impuls de conducătorul convoiului.

Ziua trecu lipsită de evenimente deosebite. Călătorii reintrară în rutina familiară lor. Însă durerile pe care le simțeau în trup le reaminteau faptul că făcuseră o pauză prea lungă, iar acum aveau nevoie să se obișnuiască din nou cu rigorile drumului. Missie mergea pe jos și în căruță, adunând lemne când era pe jos și depozitându-le sub căruță atunci când urca iar.

La sfârșitul zilei, toată lumea era epuizată, însă eliberată de tensiunile de dinainte. Călătoreau din nou, iar asta era tot ce conta.

Pe măsură ce înaintau, peisajul din jurul lor continua să se schimbe. Acum se vedeau din ce în ce mai puțini copaci, iar cei care creșteau erau mai mici decât cei pe care-i lăsaseră în urmă. Femeile găseau

foarte puține lemne de foc. Începură să care după ele găleți pe care le umpleau cu balebă uscată de bivol. Missie prefera lemnul, care ardea mult mai plăcut. În plus, împovărătoarele găleți provocau dureri de brațe și de spate.

Uneori puteau zări în depărtare cirezi de bivoli sau căprioare. De două ori văzură indieni, însă, cu toate că inima călătorilor începu să bată mai repede, aceștia nu se apropiară de caravană.

Văduva bărbatului înecat, doamna Emory, îi ceruse voie domnului Blake să se alăture convoiului condus de el. Acesta nu putu să refuze cererea femeii. Domnul Weiss își puse căruța la dispoziție, aceasta urmând a fi împărțită de fiica sa, Kathy, și de doamna Emory. El se mută cu Henry, iar căruțele porniseră din nou la drum.

Sărmana femeie pierduse totul în apele râului—soțul, cu care se căsătorise în urmă cu șase luni, căminul și tot ce avea. Femeile de o statură cu ea căutară în lăzi și îi dădură haine, suficiente până urmau să ajungă în Tettsford Junction. Cu toate că unele nu i se prea potriveau și nu erau atrăgătoare, doamna Emory se arată foarte recunoscătoare pentru bunătatea lor.

Femeia se dovedi a fi un membru destoinic al grupului. Chiar și în marea durere pe care o simțea, era gata să le dea o mână de ajutor celor care aveau nevoie. Felul ei liniștit de a fi și mâna de ajutor pe care o întindea îi asigurară un loc de cinste în grupul de oameni.

Și astfel, călătoriră mai departe. Fiecare zi îi ducea mai aproape de destinație, iar discuțiile de seară, din jurul focului, erau pline de speranțe împărtășite, de planuri și visuri. Noul țărâm ascundea multe promisiuni. Părea că așteaptă cu brațele deschise, gata să-l îmbrățișeze pe orice străin ce pășea pe el cu inima plină de speranță și cu un spate ce nu se ferea să se aplece sub povara muncii.

NOUĂ
Orașul

Domnul Blake părea să aibă o mare aversiune față de orașe. Ori de câte ori era cu puțință, le ocolea de departe, indiferent cât de neînsemnată ar fi fost așezarea. Atunci când nu putea evita o localitate, le ordona căruțașilor să-și continue drumul. Nimănui nu-i era îngăduit să se oprească pentru a trândăvi. Fiecare familie întocmea o listă cu lucrurile de care avea nevoie, iar domnul Blake sau una dintre ajutoarele sale mergea în oraș și făcea cumpărăturile.

Conducătorul convoiului afirma că slujba sa era de a duce căruțele și călătorii până la Tettsford Junction și asta intenționa să facă. Mai mult, spunea că dușmanul cel mai aprig al călătorului spre Vest era orașul. În multe sale călătorii spre Vest, Blake nu pierduse pe nimeni în apele învolburate, în focurile din prerie sau ucis de mâna indienilor. Însă *orașele* îi furaseră oameni. Și pentru că nu dorea să-și păteze reputația, considera orașul drept dușman al lui.

Toți rămaseră surprinși deci, atunci când domnul Blake îi chemă și anunță:

— Măine ajungem la Lipton. Nu-i cine știe ce, da' facem acolo un popas de o zi. Ne vom opri la vest de oraș, la o distanță destul de mică. În oraș nu intră niciun echipaj—cai sau căruțe. Cei care aveți de făcut mai multe cumpărături decât puteți căra în mână, trebuie să știți că

magazinul general din Lipton va face și transportul. Așezarea e bine aprovizionată. Se opri un moment și privi în jurul său.

— Convoiul își va continua drumul la ora obișnuită miercuri dimineață. Vă sugerez să fiți gata de plecare.

O rumoare generală se iscă în urma anunțului său. Să vadă din nou un oraș! Nu doar să treacă pe lângă el, imaginându-și cum ar fi să poată intra în magazine, să meargă la frizer, să aleagă tot soiul de alimente...

Cât de mare era așezarea? Aveau fierar? Aveau frizer? Măcelar? Poate chiar un doctor? Întrebările zburau, însă numai Blake știa răspunsurile, iar acesta dispăruse imediat după ce făcuse anunțul.

Missie nu-și putea ascunde zâmbetul în timp ce se îndrepta, împreună cu Willie, spre căruța lor. Minte îi era ocupată cu tot felul de lucruri pe care și le-ar fi dorit cel mai mult, întrebându-se dacă-și puteau permite să cheltuiască din banii atât de greu economisiți.

În acea seară se dezlipiră cu greu de foc pentru a merge la culcare. Missie căută în cufăr una din rochiile preferate. Netezind materialul cât de bine putu, agăță rochia cu flori albastre în speranța că până dimineață va arăta mai bine. Observase că unele femei adăugaseră câte un petic nou la pantalonii deja jerpeliți ai soților lor. Familiile discutaseră despre ce anume să treacă pe listă, adăugând, schimbând, visând, dorind—și mai apoi ștergând de pe listă, fără tragere de inimă.

Missie se gândi că până și câinii parcă fuseseră loviți de febra asta. Alergau încoace și încolo, lătrând și încăierându-se, dându-se în spectacol.

Dimineața următoare, toată lumea era gata de plecare cu mult înainte de ora stabilită pentru pornire—chiar și de obicei tardivii membri ai familiei Standard. Cu cât vor porni mai degrabă la drum, cu atât vor ajunge mai devreme în Lipton, și cu atât mai lung va fi timpul destinat cumpărăturilor.

Căruțele se urniră din loc, gata pentru încă o zi prăfuită de drum, fiecare sperând că nu vor ajunge prea târziu pentru popasul de lângă oraș.

Spre uimirea și încântarea tuturor, așezarea li se prezentă în fața ochilor îndată ce suiră prima culme. Seara trecută își făcuseră tabăra doar la câteva mile distanță! Se amuzară cu toții de această surpriză și

de conducătorul convoiului, însă domnul Blake rămase impasibil, ca întotdeauna.

Îndată ajunseră la locul de poposire și se așezară în obișnuita formație. Bărbații se ocupară de animale, în timp ce femeile se grăbiră să facă focul și să încălzească apa pentru îmbăiat, ce urma să aibă loc în micul spațiu delimitat de prelata căruței. Când incheiară pregătirile, soarele se înălțase deja pe bolta senină, anunțând încă o zi toridă.

Se îndreptară spre oraș în grupuri mici, nerăbdători și entuziasmați de cele ce le stăteau înaintea. Henry se alătură câtorva persoane mai tinere. Cei din familia Collins mergeau împreună, Sissie cu Meggie în brațe, și Tom cu Joey pe umeri. Doamna Thorne trecu în viteză pe lângă ei, cu copiii pe urmele ei. Soțul ei bodogănisese că pe el nu-l interesează o asemenea negliobie și alesese să rămână în tabără și să repare hamurile. Doamna Page, după ce lansase o aluzie răutăcioasă la adresa lui Jessie Tuttle, se grăbi spre oraș fără să mai aștepte vreo replică. Tillie Crane se avântă după ea, fără să-și mai aștepte bărbatul. În sfârșit, avea ocazia să *facă* ceva cu părul ei! Doamna Schmidt aruncă sub căruță un braț de vreascuri tocmai adunate, își scutură șorțul și o porni la drum alături de membrii familiei. Curând trecură pe lângă doamna Kosensky și o lăsară în urmă.

Missie și Willie plecară împreună cu John și Becky. Aleseră să meargă mai încet, pentru ca Becky să nu obosească.

În timp ce trecură pe lângă căruța familiei Weiss, o văzură pe doamna Emory legând bine sfoara de la intrarea căruței, pregătită să pornească spre oraș. Fața ei tristă se luminează la vederea tinerelor perechi. Fără un cuvânt, Willie se îndreptă spre căruță ca să-i dea o mână de ajutor.

— Gata pentru oraș? Doamna Emory le adresase întrebarea celor două femei.

— O, da! spuse Becky cu entuziasm. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când am trecut ultima oară pe lângă magazine sau am intrat într-unul.

Doamna Emory zâmbi.

E atât de drăguță când zâmbește așa, se gândi Missie, și atât de tânără. Cred că nu e mai în vârstă decât mine. Oare ce m-aș face dacă

i s-ar întâmpla ceva lui Willie al meu? Cum aş ajunge acasă? Oare m-aş împotmoli undeva în Vest? Numai gândul la un asemenea lucru îi făcea rău. Dragă Doamne, se rugă, nu cred că aş putea suporta așa ceva.

Apoi se gândi la propria ei mamă. Dintr-o dată înțelese mai bine ceea ce trebuie să fi simțit Marty, iar ochii aproape că i se umplură de lacrimi. Clipi de mai multe ori înainte ca cineva să o vadă.

— Mergi și tu la cumpărături? o întrebă pe doamna Emory.

Fața femeii deveni gravă, apoi dădu din cap.

— Nu chiar, spuse aceasta încetișor.

Missie își dădu seama că probabil femeia nici nu avea cu ce să cumpere, chiar dacă avea nevoie de atâtea lucruri.

Câteva clipe se așternu tăcerea. Tânăra femeie părea a se gândi dacă e cazul să dezvăluie care-i sunt planurile pentru ziua respectivă. În cele din urmă vorbi, cu voce calmă și așezată.

— Eu... mă duc să caut o biserică. Am... simt nevoia să găsesc un loc unde să mă rog.

Willie îi prinse mâna în mâinile lui. O privi în ochi și bătu paternal mâna mică pe care o ținea într-a lui. Ochii lui Missie se umplură de lacrimi. Femeia mulțumi cu un semn al capului, își retrase mâna și plecă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Missie îl luă pe Willie de mână. Atât de mult semăna cu tata, Willie al ei. Simțea atât de profund ceea ce simțeau alții. Un val de dor după tatăl ei și de dragoste pentru Willie îi străbătu ființa.

Porniră după Becky și John Clay, care mergeau încetișor pe cărarea spre oraș.

— Willie, șopti Missie, ar trebui să-i dăm mai multă atenție. E o persoană atât de dulce, sărmana. Nu-mi pot imagina cum poate cineva atât de tânăr să sufere atât de mult.

— Mama și tatăl tău au suferit, îi reaminti Willie cu blândete. O strânse ușor de mână.

Missie rămase în tăcere, mult prea mișcată pentru a încerca să vorbească. Da, mama și tata au suferit, însă ea fusese prea mică pentru a-și da seama de asta. Ea și-i amintea doar ca pe niște oameni zămbitori, iubitori. Oare va putea doamna Emory într-o zi să râdă și să

iubească din nou? Missie se rugă ca acea așezare să aibă o bisericuță în care femeia să poată sta de vorbă cu Dumnezeu.

Așezarea nu se ridica la mărimea unui adevărat oraș, însă pentru călători era suficient. Existau trotuare din scânduri pe care Becky putea păși, cu toate că uneori scândurile nu erau bine prinse, erau rupte sau chiar lipseau. Cumpărătorii își dădură curând seama că trebuie să fie foarte atenți unde calcă.

După un tur general al orașului, perechile se despărțiră. Femeile se duseră să privească—și să tânjească—după ață de cusut, de tricotat, stofe și alte „articole de lux”. Bărbații se îndreptară spre grajduri pentru a căuta obiecte mai „practice”, precum un ham nou sau potcoave noi pentru cai.

Becky și Missie își petrecură cea mai mare parte a dimineții căutând stofe și materiale moi, plănuiind și visând la hăinuțele pe care le vor face pentru cei mici. Becky avea cam tot ce-i trebuia, bebelușul fiind așteptat încă înainte de a pleca de acasă, însă era dornică să adauge câteva lucruri speciale la garderoba micuțului. Missie va începe pregătirile principale pentru micuț când vor ajunge la terenul cumpărat de Willie și se vor aranja acolo—însă ce plăcut era să aleagă câteva lucruri cu care să-și ocupe mâinile în timpul călătoriei.

În Lipton era și un fel de hotel, iar soții celor două le promisera nevestelor că le vor duce să ia masa acolo. Cei patru așteptau cu nerăbdare evenimentul. Era atât de bine să poată mânca ceva ce nu avea gust de fum, să bea ceai adevărat, să mănânce carne ce nu era carne de vânat și poate să aibă parte chiar de pâine proaspătă. Și legume! Cât timp trecuse de când nu mai mâncaseră legume proaspete!

Exact la amiază, bărbații se întoarseră și își conduseră nevestele, cu mare pompă, spre restaurant. Încăperea era deja aglomerată și se văzura nevoiți să aștepte pentru ca una dintre mese să se elibereze.

Cele două perechi chibzuiră mult la ce anume să aleagă din meniu, iar în final, simțind nerăbdarea ospătarului, comandă mâncarea.

Missie rămase surprinsă de gustul fad al mâncării neatinse de fum. Pâinea nu era proaspătă, însă era pâine. Carnea era destul de slabă, însă puțin cam tare, iar legumele erau prea fierte. Cu toate astea, se bucurară imens de masă și pretinseră că era cea mai plăcută din câte serviseră vreodată. Comandară și plăcintă și zăboviră mai mult asupra ei, savurând fiecare îmbucătură în timp ce-și sorbeau ceaiul.

După-masă își continuară periplul prin magazine. Știau că era nevoie să ia decizii înțelepte și fiecare lucru cumpărat era cumpănat cu grijă. Alegerea produselor era o sarcină dificilă, mai ales pentru cineva care nu mai făcuse cumpărături de multă vreme.

Își consultară listele și mai schimbă din opțiuni înainte de a cumpăra cele trebuincioase. Își completară stocul de alimente de bază și cumpărară câteva legume proaspete. Missie alese câteva materiale din flanelă și bumbac pentru a le transforma în hăinuțe pentru cel mic și mai cumpără lână pentru șosete groase. Porniră apoi spre căruțe, obosiți și nițel mai săraci, însă îmborsăți de ziua petrecută în civilizație. Strângeau în brațe câteva dintre cele mai valoroase lucruri cumpărate, așteptând cu nerăbdare ca restul să le fie livrat în acea seară.

Missie și Willie îi lăsară pe John și Becky la căruță și se îndreptară spre locșorul lor. Becky părea obosită după interesanta și încărcata zi, în ciuda faptului că Missie insistase să stea jos și să se odihnească din când în când, pe tot parcursul timpului petrecut în oraș. Missie îi invită să ia masa de seară cu ei, astfel încât Becky să poată beneficia de odihna de care avea atâta nevoie. Iar Becky acceptase cu bucurie.

După ce ajunseră la căruță, Missie își puse în ordine lucrurile cumpărate și se pregăti pentru masa de seară. Willie se schimbă în vechile haine de drum și plecă să aibă grijă de vaci și cai.

Fuse o zi bună. Missie fredona în timp ce lucra. Îl auzea pe Willie fluierând în timp ce se îndrepta spre locul unde erau prionite animalele.

ZECE

Plecarea

Așezarea, după cum se temuse domnul Blake, făcu câteva victime. Tillie Crane își descoperise coafeza. Găsise și o slujbă într-un magazin, refuzând categoric să mai facă vreun pas spre „ținutul ăla uitat de Dumnezeu”, bântuit de vânt, soare și ploi. Soțul ei își petrecu noaptea bătând-o la cap și implorând-o în același timp, însă nimic n-o determină pe Tillie să-și schimbe părerea. Cu inima zdrobită, Jason Crane veni într-un sfârșit să-l informeze pe domnul Blake că își va retrage căruța. N-avea cum să-și continue călătoria fără nevastă. Va căuta ceva de lucru în Lipton. Cu siguranță, pentru cine era gata să muncească, se găsea și de lucru.

Familia Crane nu era singura cu probleme. Câțiva bărbați „ieșiseră” și ei în oraș. Cei mai mulți se întorseseră în tabără noaptea, pe două cărări. Doamna Kosensky se ocupase îndată de soțul ei—o găleată cu apă rece pe dinafară și câteva cani de cafea pe dinăuntru. A doua zi dimineată, omul era cam confuz și nițel agitat, însă gata de drum.

Jessie Tuttle îl vărâse pe fratele ei, J. M. Dooley în căruță și înhămă ea însăși caii.

Doamna Thorne avusese cele mai mari probleme. Soțul ei nici nu se întorsese în tabără. După ce așteptase cu buzele strânse, se îndreptase hotărâtă spre oraș în căutarea soțului aventurier, întorcându-se la fel de hotărâtă după două ore de căutare.

Domnul Blake porni și el în căutarea bărbatului. Poate că el știa mai bine unde să caute; după trei sferturi de oră se întoarse. Era urmat de o căruță de la grajduri în care se afla domnul Thorne beat turtă. Soția lui nu spuse nimic, doar le arătă oamenilor cu o mișcare a capului locul unde să-l „depoziteze” pe domnul Thorne și apoi apucă frâiele.

După o întârziere de trei ore, căruțele porniră la drum. Soarele dogorea, copiii erau agitați, iar adulții nu se simțeau nici ei în apele lor.

Doamna Thorne nu se scuză în niciun fel față de vecinii ei. Cu fața ca de piatră și privirea drept înainte, își plesni caii cu hățurile și-i puse în poziție.

Missie o privi în timp ce mâna caii. Auzise că doamna Thorne știuse că soțul ei nu va rămâne în tabără să repare hamuri și că ar fi fost sigură de faptul că îndată ce ea va porni spre oraș, va pleca și el. Se întâmplase de multe ori în trecut și probabil că nu va fi ultima dată.

Missie era sigură că invincibila doamnă Thorne se va descurca. Nimic nu părea s-o scoată pe femeia asta din pasivitatea ca de stâncă.

Doamna Thorne își plesni din nou caii și trecu pe lângă Missie, cu mâinile sigure, fără să clipească în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. Missie aproape că nu observă, însă așa era—și ceea ce văzu o făcu să se oprească brusc și să-și țină respirația. Pe obrajii aspri și bătuți de soare ai doamnei Thorne, se prelingeau șiroaie de lacrimi.

Când Missie fu în stare să respire din nou, spuse șoptit:

— Sărmane suflet! Suferi în tăcere și nimeni nu-și dă seama... nimeni nici măcar nu bănuiește, așa că nimeni nu se apropie de tine cu o inimă înțelegătoare. Oh, Doamne, iartă-mă! Iartă-mă că n-am privit dincolo de bărbia ridicată cu încăpățănare și n-am văzut durerile și nevoile ei. Ajută-mă, Doamne, s-o ajut—să-i arăt bunătate și dragoste! Are nevoie de mine. Are nevoie de *Tine*, Doamne.

După acest incident, Missie se folosi de orice ocazie pentru a o saluta pe femeie cu un zâmbet și pentru a-i oferi mici dovezi de bunătate. Femeia nu se „dezgheță” cu totul, însă marginile dure și aspre ale sufletului ei începură să se „înmoaie”.

Trecuseră patru zile de la plecarea din Lipton, iar convoiul părea că înaintează fără probleme. Bărbații care vizitaseră cârciuma își reveniseră și își reluaseră sarcinile. Însă se bănuia că J. M. Dooley reușise cumva să ascundă în căruță câteva sticle cu whisky, împotriva ordinelor clare ale domnului Blake. Iar asta era o sursă permanentă de conflict între J. M. și Jessie Tuttle. Și, desigur, orice lucru ce o privea pe Jessie făcea obiectul interesului doamnei Page. Astfel că acum se purta o bătălie pe trei fronturi.

Ridicolul situației îi făcea pe oameni să zâmbească, însă, în cele din urmă, domnul Blake decise să intervină. Băutura fu descoperită și aruncată. Doamna Page și căruța ei primiră o altă poziție în convoi, la capătul șirului, departe de Jessie Tuttle. Lucrurile părură a intra din nou pe făgașul normal.

Când se opriră pentru popasul de noapte, în timp ce strângea vasele după cină, Missie primi un mesaj prin fiica doamnei Kosensky, Nell.

— Mama întreabă dacă poți veni la doamna Clay. Au apucat-o durerile facerii și vrea să te vadă.

Vestea o ului. N-o văzuse pe Becky în acea zi, însă se gândise că probabil nu se simțea prea bine pentru a merge pe jos în urma căruțelor. Missie îl chemă pe Henry și-l trimise să-i spună lui Willie unde se duce, apoi luă la repezeală un șal. În graba ei, era gata să pornească în fugă spre Becky, însă se abținu, pentru a nu-i face pe ceilalți să se îngrijoreze fără motiv.

În timp ce se apropie de căruța familiei Clay, auzi gemetele înăbușite ale lui Becky. Ultimii pași îi făcu alergând și fu întâmpinată de doamna Kosensky, cu o expresie de mare îngrijorare pe față. În loc s-o invite pe Missie în căruță, femeia coborî și o trase deoparte.

— Nu e bine, nu-i deloc bine, spuse ea cu glasul răgușit. Eu... cu asta mă ocup. Moșesc. Da, mulți copii... dar nu de felu' ăsta, nu.

E micuț... nu e întors... și e mai devreme. Clătină din cap, iar Missie observă lacrimi în ochii ei. Nu-i bine. Are nevoie de un doctor... mare nevoie.

— Pot s-o văd? imploră Missie, tânjind s-o mângâie și s-o ajute pe Becky.

— Da... da, poți.

Missie se strecură în căruță. Becky avea obraji aprinși și era udă de transpirație. Missie îi privi alarmată fața palidă, chinuită. O prinse pe Becky de mână și începu să-i netezească pe spate părul lung, despletit. Vorbi încet, fără a-și da seama ce anume-i spune lui Becky, însă cuvintele ei păreau a-i aduce alinare femeii tulburate.

Missie rămase alături de Becky cea mai mare parte a nopții, însă situația nu se îmbunătăți. Din când în când, Becky părea a aluneca într-un somn agitat, fiind curând trezită de durere. Willie, care venise să i se alăture lui John lângă foc, îi sugeră lui Missie să se odihnească puțin, altfel pericolul n-o va ocoli nici pe ea. Doamna Kosensky fu de acord.

În dimineața următoare, cei doi LaHaye coborâră istoviți din pat și-și începură pregătirile pentru încă o zi de călătorie. Missie îl trimise pe Willie să întrebe ce face Becky. Willie se întoarse cu vestea că nu se schimbase nimic. Missie își începu pregătirile pentru micul dejun cu inima grea.

În timp ce se grăbea să împacheteze lucrurile, unul dintre supraveghetorii convoiului trecu călare pe la fiecare căruță, cu același mesaj.

— Domnul Blake spune că astăzi rămânem pe loc. Nu plecăm de aici decât când se naște copilul.

Missie simți o mare ușurare și-ar fi fost gata să-l strângă în brațe pe asprul conducător al convoiului. Nu-și putea imagina cum s-ar fi simțit Becky dacă ar fi trebuit să fie și zdruncinată, pe lângă durerile pe care le avea.

Un călăreț fusese trimis cu o seară în urmă înapoi în Lipton, să caute un doctor și să-l aducă în tabără. Oricine știa să se roage, chiar și cei care nu prea știau, se rugară să se găsească un doctor și acesta să ajungă cât mai repede cu putință.

Femeile încercară să-și ocupe timpul făcând curățenie și aranjând lucrurile în căruțe, iar bărbații își verificară din nou hamurile și roțile. Vecinii folosiră orele lungi de așteptare șezând și discutând orice le venea în minte. Însă timpul părea a se târi, iar pe când ziua se apropie de încheiere, nervii tuturor erau încordați la maxim. Becky și pruncul nenăscut ocupau gândurile tuturor.

În cele din urmă, oamenii stinseră focurile și plecară la culcare, cu speranța că în timpul nopții va ajunge și la ei vestea bună a nașterii copilului.

Însă nu se întâmplă asta.

În dimineața următoare, în timp ce ieșeau din culcușurile lor, se răspândi vestea că micuțul încă nu se născuse. Începu o altă zi de așteptare. Fără hamuri de reparat și lucruri de curățat, timpul trecea greu. Însă speranța rămânea vie în inima oamenilor. Cu siguranță că doctorul din Lipton va avea suficient timp ca să sosească. Însă mesagerul se întoarse într-un final, obosit și prăfuit, călare pe un cal istovit și șchiop. Nu se găsisese niciun doctor în Lipton.

Era aproape unu și jumătate după-amiază când doamna Kosensky coborî din căruța familiei Clay. Willie, Missie și câțiva alți vecini așteptaseră afară. Niciun plâns de nou-născut nu se auzea în urma femeii. Umerii îi erau aplecați, iar obrații durdulii ai femeii erau brăzdați de lacrimi. Dădu din cap când îi văzu pe cei adunați acolo.

— Nu, spuse cu vocea frântă. Nu... nu a supraviețuit micuțul.

— O, Becky! strigă Missie. Sărmana Becky. Va fi sfâșiată de durere.

— Nu, spuse doamna Kosensky clătinând din nou din cap. Nu. Micuța mamă... nici ea nu a supraviețuit.

O clipă, Missie alese să nu înțeleagă, să nu creadă. Însă își dădu seama, privind la fața femeii, că vestea era adevărată. În acel moment, din căruța acoperită se auziră hohotele de plâns înăbușite ale unui bărbat.

„O, dragă Doamne”, șopti Missie cuprinzându-și fața în palme. Nu mai era sigură că se poate ține pe picioare. Willie se afla alături de ea în acel moment, așa că se întoarse spre el și-și lipi fața de umărul lui. Willie o ținu lipită de el o vreme, lăsând-o să plângă. Când se mai liniști, o îndepărtă încet și o privi în față.

— Trebuie să mă duc la John, spuse el. Crezi că poți merge singură la căruță?

Missie dădu din cap, însă Henry o conduse ajutând-o să pășească peste brazdele mai adânci și dând la o parte copertina de la intrare, ca Missie să poată intra înăuntru.

Se lăsă pe pat în căldura sufocantă și din nou fu cuprinsă de un val de tristețe și confuzie.

Serviciul de înmormântare se ținu a doua zi dimineată. John privea parcă uluit în timp ce tânăra mamă, alături de pruncul ei, erau coborâți în groapă, înfășurați într-o pătură. Șocul și durerea îi amortiseră mintea, fără îndoială, iar omul nu părea a înțelege ceea ce se petrecea.

După ce serviciul de înmormântare se încheie, se dădu ordinul de plecare. Bărbații își mănară tăcuți caii, adânciți în gândurile lor. Willie îi spusese lui John că ar fi bine să călătorească o vreme cu ei, însă bărbatul preferă să rămână singur. Missie rămase în căruță alături de Willie, însă nu după multă vreme, îl întrebă dacă poate opri ca să coboare și să meargă puțin pe jos.

Rămase locului o vreme, lăsând căruțele să treacă pe lângă ea, cu spatele întors spre praful ce se ridica de sub roțile lor. Când trecu și ultima căruță, Missie privi înapoi, la locul de unde plecaseră. În vale se putea vedea rotocolul în care făcuseră popas. Dovada poposirii recente a unui convoi era vizibilă—iarba călcată în picioare, cenușa focurilor, semnele roților—iar acolo, spre stânga, era o movilă mică de pământ—locul în care o lăsaseră pe Becky. Și pe pruncul ei. Pentru o clipă, Missie se gândi să alerge înapoi, însă știa că n-are niciun rost. Becky nu mai era acum cu ei. Missie simți o oarecare mângâiere la gândul că Becky și pruncul ei nu erau singuri. Se aveau unul pe celălalt.

— Rămas bun, Becky! șopti Missie. Rămas bun, Rebecca Clay. Ai fost o prietenă dragă și scumpă. Fie ca tu—și micuțul tău—să găsiți mare bucurie și mângâiere în casa lui Dumnezeu.

Missie dădu să se-ntoarcă ca să urmeze convoiul, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. În acel moment, un călăreț singuratic ieși de după tufișurile din vale și se opri în dreptul movilei. Missie recunoscuse silueta domnului Blake. Bărbatul coborî de pe cal și se apropie de proaspătul

DRUMUL LUNG AL IUBIRII

mormânt. Își scoase pălăria și rămase câteva momente cu capul plecat. Apoi se plecă și puse pe pământul proaspăt răscolit un buchet mic de flori de prerie. În timp ce bărbatul se întoarse și încălecă, ochii lui Missie se umplură din nou de lacrimi.

Ce lucru frumos a făcut! își spuse.

Însă Missie află mult mai târziu că, în urmă cu mai mulți ani, același bărbat stătuse în dreptul unui alt mormânt—cel care îi îmbrățișase pe soția și copilul lui. Pe-atunci fusese și el forțat să plece și să-i lase zăcând în țărâna de la marginea drumeagului din prerie.

UNSPREZECE

O hotărâre greu de luat

Missie găsi o măsură de confort în faptul că se apropiau din ce în ce mai mult de Tettsford Junction, însă zilele păreau lungi întotdeauna. Încerca să își ocupe timpul cât de mult cu putință. Era atentă să-și îndeplinească responsabilitățile, însă își petrecea mare parte a timpului ajutându-i pe alții—în special pe doamna Collins. Cei doi micuți ai familiei Collins erau foarte sănătoși, în ciuda rigorilor drumului. Însă aveau nevoie de mult timp și atenție, fiind încă foarte mici.

Missie și Willie încă nu reușiseră să vorbească despre moartea lui Becky. Missie plângea adeseori. Dacă Willie se afla lângă ea în acele momente, o lua în brațe, îi mângâia părul și-i asculta necazul cu inima. Își dăduseră amândoi seama că va veni vremea—curând—când vor fi nevoiți să vorbească despre asta. Poate că doar atunci va începe în inimile lor adevăratul proces al vindecării.

Willie pomenea întotdeauna numele lui John Clay în rugăciunea de seară. Însă cu toate că simpatiza cu John pentru durerea suferită, Missie descoperi că are față de el și resentimente. Sentimentele ei oscilau între durere și mânie.

Într-o seară, după ce se pregătiseră de culcare, Willie abordă cu delicatețe subiectul pe care-l evitaseră.

— Ți-a mai trecut supărarea—pentru Becky? Brațul său o cuprinse mai strâns pe Missie în timp ce puse întrebarea. Ea își dădu seama că el dorește să-i arate astfel că o înțelege, că suferă împreună cu ea.

— Cred că da... puțin, reuși Missie să răspundă, încercând să-și rețină lacrimile.

— Cred că lui John îi este din ce în ce mai greu, spuse Willie după câteva clipe de tăcere.

— Cum așa?

Păi, la început nu cred că... că a realizat ce i se-ntâmplă. Acum însă își dă seama. A trecut peste șoc. Și-i lipsește tare mult Becky... știe că nu se va mai întoarce la el, că n-o să mai fie a lui... niciodată.

Missie se gândi la cuvintele lui Willie. O încercă din nou acel sentiment de mânie pe care-l nutrea față de John. Se decise să vorbească despre asta.

— John era prea sigur pe sine, prea încrezut când era vorba de Becky și de copil. Doar pentru că mama lui... Lucrurile nu merg întotdeauna bine... se întâmplă. Ar fi trebuit să știe asta. Acum Missie nu-și mai putu reține lacrimile.

— Și eu mi-am zis la fel, spuse Willie încetișor, da' poate că-l judecăm prea aspru. Sigur, a fost nițel încrezut. Dar... poate că era doar o mască, crezând așa că lucrurile s-ar fi întâmplat cum ar fi vrut el. Nu știu. Tot ce știu e că a iubit-o pe Becky... foarte mult... și-și dorea copilul... tare mult. Iar acum e singur... și suferă cu adevărat, Missie. Poate că..., poate că suntem *cu toții* vinovați de faptul că ne gândim că e normal ca cei dragi să ne fie alături.

Hohotele de plâns ale lui Missie se potoliră în timp ce cugetă la cuvintele lui Willie. Avea dreptate, desigur. John o iubise pe Becky și își dorise copilul. Nu era vina lui că lucrurile ieșiseră de sub control. Dacă n-ar fi fost popasul acela lung de la Marele Râu, ar fi ajuns la timp în Tettsford Junction și la doctorul de acolo, chiar dacă micuțul lui Becky s-ar fi născut înainte de vreme.

Missie fu cuprinsă de o mare întristare pentru John. *Sărmanul om... să piardă atât de mult!* Trebuie să se roage mai mult pentru el, își spuse.

Willie îi întrerupse șirul gândurilor.

— Missie...

Văzând că nu mai spune nimic, Missie se întoarse spre el, însă în căruță era prea întuneric pentru a-i zări fața.

— M-am gândit, spuse el în cele din urmă, cu voce joasă, dar hotărâtă. Când ajungem la Tettsford Junction, acolo este un doctor.

— Știu.

— Vreau ca tu să ai parte de un doctor, Missie.

— Dar copilul nu trebuie să se nască decât peste trei luni, spuse ea.

— Știu.

Missie se gândi un moment.

— Cred că am putea, spuse ea în cele din urmă, să ne întoarcem la timp în Tettsford Junction. Cât de departe e terenul nostru de Tettsford Junction?

— O săptămână de drum cu căruța.

— O săptămână? Cred că dacă am pleca destul de devreme...

— Nu la asta m-am gândit, Missie, spuse Willie repede.

— Atunci la ce te-ai gândit?

Willie înghiți greu.

— Ei bine, m-am gândit că poate ar trebui să rămâi în Tettsford până după ce naști.

— Dar tu te grăbești să ajungi la locul nostru—să faci îngrăditurile, să ridici o căsuță și să-ți cumperi câteva vite înainte de lăsarea iernii.

— Da, ai dreptate, Missie, dar...

— Asta te va întârzia și-apoi vei fi în mare grabă. Până când voi fi eu în stare să fac drumul, abia ai mai avea timp...

Willie o întrerupse.

— Eu o să continui cum am plănuit, Missie, și-am să rezolv toate astea.

— Și pe mine mă lași în urmă? întrebă Missie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Asta e singura cale, Missie... cel puțin așa cred.

— Dar eu nu vreau...

Brațul lui Willie o cuprinse mai strâns, însă vocea lui era fermă.

— Nici eu nu vreau, Missie, dar e singura cale. Nu vreau să risc ce a riscat John. Nu voi...

Însă Missie îl întrerupse rapid.

— Nu-i același lucru... nu-ți dai seama? Becky s-a simțit rău de la-nceput. Eu... eu m-am simțit bine tot timpul.

Missie simți cum mâna lui Willie o apucă de umăr.

— *S-ar putea întâmpla să ai nevoie de doctor. Unde mergem noi nu sunt doctori. Nu sunt nici măcar vecine care ar putea să moșească. Nu e nimeni care să te ajute, Missie. Nimeni! Nu vezi? Nu te pot lua acolo. Nu după ce s-a întâmplat aici!*

Missie își înăbuși un hohot de plâns, însă încercă încă o dată.

— Atunci nu trebuie decât să ne întoarcem în Tettsford Junction când știm că se apropie momentul. Nu vreau să stau acolo fără tine, Willie. Va trebui doar să ne întoarcem.

— Și dacă micuțul se naște mai repede—cum s-a întâmplat cu Becky? De unde vom ști când trebuie să ne întoarcem? *Oricând* se poate întâmpla ceva rău. Deja mă rog în fiecare seară ca să te simți bine în ziua care va urma, până ajungem în Tettsford. Dacă te iau de acolo și te duc la fermă cu gândul să te aduc înapoi—ce se întâmplă dacă nașterea ne prinde pe drum? Atunci ce-o să facem?

Missie știa că pierduse, cel puțin pe moment. Nu mai spuse nimic, ci-și îngropă fața în pieptul lui Willie și începu să plângă. Să stea fără Willie timp de trei luni sau mai mult într-un oraș necunoscut, așteptând singură venirea primului lor copil... cum va putea suporta asta?

Simți o lacrimă caldă căzându-i pe frunte. Willie plângea și el.

— Va fi atât de greu, reuși el să spună într-un târziu, cu vocea răgușită. Atât de groaznic de greu... dar o să ne descurcăm. Amintește-ți versetul nostru: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta mea biruitoare”.

Cuvintele *nu te teme* răsunară ca un ecou în mintea lui Missie. Cum era posibil să *nu* se teamă?

În cele din urmă, convoiul poposi în afara orașului Tettsford Junction. Orașul se dovedi a fi o așezare mai mare decât se așteptaseră cei din convoi. Missie privi în jur la peisajul arid și se întrebă cum anume reușeau oamenii să trăiască acolo. Pământul nu părea a produce decât pelin. *Cine poate suporta o asemenea pustietate?*

se întrebă Missie cutremurată. Se întoarse cu spatele la rafalele de vânt ce nu-și mai găseau odihna.

Sentimente contradictorii îi încercau pe membrii convoiului. John însă se simțea pustiit și singur. Nu știa încotro să se îndrepte, îi era greu să decidă dacă ar trebui să-și continue drumul alăturându-se fratelui său, așa cum plănuiise inițial, sau să caute ceva de lucru în oraș. Pământul nu-l mai atrăgea acum, când Becky nu mai era.

Familia Page se hotărî să rămână în oraș, la fel și alte câteva familii pe care Missie nu le cunoștea atât de bine. Jessie Tuttle pleca mai departe, așa că doamna Page își alegea cu grijă cele câteva fraze pe care urma să i le adreseze ca rămas bun. Jessie ignoră înțepăturile, spre necazul doamnei Page și amuzamentul tuturor celorlalți.

Doamna Emory, tânăra văduvă, știa că nu are prea multe alternative. Va rămâne în oraș. Datorită bunătății membrilor convoiului, reușise să ajungă la Tettsford Junction. De acum trebuia să se descurce singură. Pe parcursul perioadei petrecute pe drum, înflorise și se maturizase și, cu toate că încă o mai dorea pierderea soțului ei, părea a fi pregătită pentru a da din nou piept cu viața.

Domnul Weiss și Kathy aleseră și ei să rămână în Tettsford. Tatăl lui Kathy spusese că un oraș atât de aglomerat va avea nevoie, cu siguranță, de încă un fierar. Missie se întrebă dacă acesta era motivul real—sau dacă nu cumva bărbatul se atașase în taină de tânăra văduvă și dorea acum să aștepte un moment prielnic. Spera să nu se întâmple asta. Melinda Emory era doar cu puțin mai în vârstă decât fiica domnului Weiss, Kathy. Dar asta era treaba lor, își spuse Missie, iar domnul Weiss era un om foarte bun.

Ceilalți urmau să plece peste câteva zile cu alte convoaie, îndreptându-se spre nord-vest, către „prerie”. Missie se întreba cum se putea găsi vreun loc mai *prerie* decât cel în care ajunseseră acum și cum putea cineva *alege* să se stabilească acolo. Însă nu-și spuse cu voce tare părerile.

În timp ce se pregăteau de popas, Willie o întrebă pe Missie dacă n-ar vrea să meargă și să vadă orașul. Însă Missie își aminti ultima vizită făcută într-un oraș în compania lui Becky și se gândi la faptul că ea însăși trebuia să stea singură aici o vreme.

Refuză oferta și se retrase în căruță, căutând puțină izolare.

Dacă Willie s-ar răzgândi! Chiar se așteaptă să stea trei luni nenorocite închisă în căruța asta înfiorător de strâmtă? În orașul ăsta jalnic, cu soarele dogorind ținutul sterp și cu vântul șuierând încontinuu în jurul prelatei căruței? Dacă ar fi știut mai din timp că Willie n-o va duce la terenul lui și nu va putea să-l ajute să construiască o casă și să pună pe picioare o cireadă de animale, ar fi putut rămâne foarte bine acasă, cu familia care o iubea și i-ar fi purtat de grijă. *Ce rost mai are să faci atâta amar de drum și să suferi dogoarea soarelui, ploaie, țânțari, bășici și dureri de picioare—doar ca să fi azvârlit în pustietatea asta?* Gândurile i se învălmășeau în minte. Nu era drept din partea lui Willie. Nu era drept deloc.

Lacrimi fierbinți i se prelinseră pe față, iar Missie adormi, în cele din urmă, epuizată.

Willie o strigă pe Missie înainte de a intra în căruță.

— Am găsit un loc! îl auzi strigând plin de entuziasm. Missie se ridică rapid.

— Un loc pentru ce? întrebă ea când îl zări vârându-și capul prin deschizătura prelatei.

— Pentru tine, spuse el, surprins de întrebarea ei. Pentru tine—pentru șederea ta aici.

Ea-l privi lung. Deci Willie nu plănuiise ca ea să petreacă aceste trei luni în căruță.

Încăpățânată, Missie nu-i spuse că ea nu intenționa să aștepte. Ea intenționa să plece. Însă adânc înăuntrul ei, știa că n-avea rost să se mai zbată.

— E doar o cameră—da' e destul de spațioasă. Și e la niște oameni cumsecade. Sunt sigur că o să-i plăci, și au spus că pot sta și eu acolo până când convoiul de aprovizionare va fi gata să pornească la drum.

— Frumos din partea lor, spuse Missie cu o undă de sarcasm, mai ales că ești soțul meu.

Willie ignoră remarca.

— Domnul Taylorson are un magazin general, iar soția lui predă lecții de pian. Spune că ai putea chiar să înveți să cânti la pian în timpul ăsta.

— O, Willie! spuse Missie cu exasperare. Pentru ce am eu nevoie de lecții de pian? La ce mi-ar folosi acolo unde...

— Te va ajuta să-ți umpli timpul, interveni Willie. Te-ar putea ajuta chiar foarte mult, doar să vrei. Tonul lui era blând, însă o privi scrutător.

Lui Missie îi venea să fugă undeva, să dispară, dar n-avea unde merge—ochii vecinilor erau pretutindeni. Așa că se întoarse cu spatele la Willie și începu să regleze fitilul felinarului ce de obicei era așezat pe raftul din afară, asigurându-se că dă impresia de stăpânire de sine.

Willie continuă:

— Doctorul locuiește doar la trei case mai jos de locuința familiei Taylorson, așa că va fi acolo când...

— Dacă nu va fi plecat să fixeze vreun picior rupt sau să trateze vreo rană de glonț, bodogăni Missie.

— Cred că asta se putea întâmpla și acasă, spuse Willie calm. Însă sunt și două moașe în oraș—în cazul în care doctorul e plecat. Am întrebat.

— Moașa nu i-a fost de niciun folos lui Becky.

Missie se strâmbă auzindu-și afirmațiile iraționale. Nu se purta corect cu Willie. Știa asta. El făcea doar ceea ce credea că e bine. Își reținu lacrimile ce amenințau să-i umple ochii și încercă să vorbească cu voce calmă.

— Și când pleacă convoiul de aprovizionare? întrebă ea, schimbând în mod intenționat cursul discuției.

— Cam într-o săptămână, poate mai puțin.

— Și vei fi gata?

— Mă pregătesc. Cred c-o să fac așa cum m-a sfătuit tatăl tău. O să iau o altă căruță în care o să ncarc scândurile pentru garduri și alte materiale. Astfel, n-o să fiu nevoit să aștept odată ce-am ajuns acolo.

— Și de unde are orașul ăsta fără vegetație scânduri pentru îngrădituri? Missie nu-și putu ascunde antipatia față de locurile în care se aflau.

— Le aduc. Sunt mulți oameni care au nevoie de așa ceva. Cred că lemnul e mult mai aproape decât ni se pare—dealurile acelea de la apus sunt împădurite.

JANETTE OKE

Missie dădu mohorâtă din cap.

— Păi, mai bine mă duc să văd de animale, spuse Willie și dădu să plece, însă, după o clipă, se întoarse din nou spre ea.

— Henry m-a rugat să-ți spun că n-o să vină la masă.

— Ce planuri are?

— Mănâncă cu familia Weiss. Dar ce *plănuiește*—cine știe?

Missie zâmbi, în ciuda felului în care se simțea. Așa deci, Kathy Weiss era cea după care-i fugeau ochii. Tot drumul se întrebase, dar Henry păruse a fi la fel de atent cu toate fetele. Ei bine, cel puțin Kathy va sta în Tettsford—Missie va avea parte de puțină tovărășie.

În timp ce pregăti masa de seară, regretă faptul că refuzase să meargă în oraș. Ar fi putut găti ceva special și proaspăt la cină în locul aceleiași mâncări—dacă n-ar fi ales să rămână în căruță și să-și plângă de milă.

Se plictisise de mâncare, se plictisise de căruță și se plictisise până și de vecinii ei. Măine va merge în oraș. S-ar putea chiar să-l roage pe Willie s-o prezinte familiei Taylorson. Nu era vina lor că ea trebuia să stea în oraș până la venirea copilului. Nu era deloc vina lor.

DOISPREZECE

Familia Taylorson

Missie se trezi odihnită și gata să se aventureze în Tettsford Junction. Se hotărâse să profite din plin de acea zi. Se spală cu grijă și-și alege una dintre rochiile favorite. Largă și mare, cu o eșarfă ce se lega la spate, rochia cu imprimeuri mici era plăcută și-i venea bine. Missie era ușurată că o putea folosi pe tot parcursul perioadei de lăuzie—cu toate că nu mai era la fel de elegantă ca atunci când îi sublinia talia subțire. Cămășile largi și fustele ce se puteau lărgi, haine pe care le pregătise împreună cu mama ei pentru „o anumită perioadă din viitor”, când Missie urma să aibă nevoie de ele, alcătuiau acum ținuta ei de fiecare zi. Însă Missie nu era foarte încântată de fustele simple și închise la culoare și se bucura să aibă o varietate de șorturi colorate pe care să le lege deasupra. Își pieptănă părul cu mare atenție și începu să le pregătească bărbatilor micul dejun.

Henry apăru primul. Părea să aprobe ținuta lui Missie.

— Văd că ești încălțată de drum, glumi el.

Missie își privi picioarele încălțate cu cizmulite negre, elegante. Zâmbi.

— S-ar putea să nu le mai port *niciodată*, răspunse ea pe același ton glumeț.

— Stai puțin, spuse Henry, nu cred că ți-ai dori să irosești partea asta a educației tale, nu-i așa?

— Se pare că *orice altă* parte a educației mele e irosită, răspunse Missie. În vocea ei se strecurase un ușor tremur, iar gândul îi zbură la elevii din clasa ei, pe care-i lăsase în urmă.

— Nu-i așa, se grăbi Henry să spună. Nu uita că nu peste multă vreme vei fi iar „învățătoare”.

Missie privi la trupu-i împlinit și simți cum i se aprind obraji.

Henry schimbă rapid subiectul.

— Ai fost în oraș?

— Nu încă—Willie a fost. Ieri n-am prea avut chef să ies. Astăzi sunt mai pregătită.

Henry făcu un semn de aprobare.

— E destul de mare—da’ nu prea elegant.

— De unde crezi că-i vine denumirea?

— Un bărbat pe nume Tettsford a deschis aici un magazin pentru căruțele ce treceau prin zonă.

— Mai e aici?

— Nu. A făcut bani și a plecat. A plecat înapoi, în Est—ca să-i cheltuie, mă gândesc.

— Deștept bărbat, murmură Missie încetișor.

— Știi ce o să-mi lipsească cel mai mult din călătoria cu căruțele? întrebă Henry.

Schimbarea bruscă a subiectului o surprinse pe Missie, însă își reveni repede și răspunse tachinându-l:

— Ei bine, mă *întreb*.

Henry se îmbujoră.

— Nu, spuse el, nu-i nimic de felul ăsta. O să-mi fie dor de întâlnirile de duminica.

Missie deveni dintr-o dată serioasă.

— Cred că și mie-mi vor lipsi, spuse ea. Nu erau ca cele de acasă, dar erau speciale, în felul lor, nu-i așa? Și ai făcut o treabă pe cinste, Henry. O treabă foarte bună. Te-ai gândit vreodată să te faci predicator?

Henry se îmbujoră și mai tare.

— M-am gândit... oarecum. Dar eu n-am ce-i trebuie unui predicator. Nu prea știu carte și nu-s nici prea civilizat.

— Asta nu-i adevărat, Henry, îl muștră Missie. Ești un lider innăscut. N-ai observat cum te urmează oamenii, cum te acceptă și așteaptă să iei inițiativa?

Henry rămase o clipă tăcut.

— Unii dintre ei, spuse el. Da' eram într-un convoi de căruțe, nu într-o biserică. E mare diferență. Totuși, am luat o decizie... Ezită.

— Asume? îl îndemnă Missie.

— Ei bine, i-am spus Domnului că dacă are un loc pentru mine— oriunde ar fi locul acela—voi fi fericit să fac tot ce-mi stă în puteri. Nu mă aștept să fie într-o biserică, Missie, dar sunt o mulțime de oameni care au nevoie de Dumnezeu și care n-ar intra niciodată într-o biserică să-L caute.

— Mă bucur, Henry, spuse Missie cu blândețe. Mă bucur că asta simți. Și, ai dreptate. Dumnezeu are nevoie de fiecare dintre noi— pretutindeni—ca să atingem inimile celorlalți oameni.

Missie se întoarse la treburile ei, iar Henry se așeză pe un scaun mic. Nu trecu mult și Missie auzi un fluierat vesel și știu că Willie trebuie să-și facă apariția.

Fluieratul lui Willie se schimbă brusc când dădu cu ochii de Missie și se opri ca s-o privească cu atenție. Apoi zâmbi larg.

— Arăți tare bine în dimineața asta, doamnă LaHaye.

— O, Willie, nu mă mai tachina. M-ai văzut atâta vreme îmbrăcată în rochii simple și încălțări de drum, încât ai uitat cum arăt eu în realitate.

— Atunci sper să-mi amintești mai des. Arată bine, nu-i așa, Henry? spuse Willie și-i făcu cu ochiul.

— Deja i-am spus.

— Oho, râse Willie. Dacă tânăra domnișoară Weiss e încântată de prezența ta, crezi că poți împărți complimente tuturor femeilor?

— Nu, spuse Henry. Doar celor *speciale*.

Willie râse din nou.

— Sunt de acord, ea e specială.

O sărută pe Missie pe obraz. Aceasta se retrase strâmbând din nas.

— Încetează, Willie, îl muștrului ea. Nu-i nevoie să ne dăm în spectacol. Și continuă cu pregătirea micului dejun.

După ce mâncară, citiră un pasaj din Scriptură—pe care Willie îl încheie așa cum făcuse pe tot parcursul călătoriei, cu textul special dăruit lor de tatăl lui Missie—apoi începură să se roage.

— O să ai nevoie astăzi de mine? îl întrebă Henry pe Willie când Missie începu să curețe vasele.

Willie se gândi câteva clipe.

— Nu, mă descurc cu animalele. Du-te. Poți să faci ce ți-ai planificat.

— Mulțumesc. Cred c-o să-i ajut pe cei din familia Weiss să se mute.

Au reușit să găsească o casă—așa cum o fi.

— Doamna Emory o să locuiască la ei?

— Nu, urmează să se mute și ea. Și-a găsit o cameră mică deasupra magazinului general, dar nu prea are destulă mobilă. Deja a semnat înțelegerea că va începe să predea la școală în toamnă, dar până atunci o să lucreze în bucătăria hotelului.

— În bucătărie? O treabă cam grea și împovărătoare pentru o femeie atât de fragilă, comentă Missie cu îndoială.

— Și eu m-am gândit la asta. Însă slujba e disponibilă, iar ea insistă.

Missie detectă o preocupare autentică în vocea lui Henry.

Bărbatul își puse pălăria pe cap.

— Ei bine, dacă ești sigur că nu ai nevoie de mine, mă voi duce să le dau o mână de ajutor.

— L-a prins bine, nu-i așa? remarcă Willie ridicând dintr-o sprânceană, după ce Henry se îndepărtă. Ei bine, doamnă LaHaye, imi dați voie să vă conduc în oraș? Mă gândesc că nu v-ați gătit așa doar ca să stați la soare.

— Cred, domnule, că s-ar putea să fiu de acord, răspunse Missie pe un ton jucăuș.

Orașul era așa cum se așteptase să fie. Foarte puțin verde. Câteva grădini mici păreau ofilite sub soarele dogoritor. Cele câteva legume ce mai luptau încă pentru supraviețuire păreau a fi foarte mici și răzlețe. Ici-colo câte un firicel mai brav de iarbă își făcuse apariția—sub o pompă de apă ce mai slobozea câte un strop sau în apropierea vreunui jgheab cu apă. După cât putu să observe, nu se făcuse nicio încercare de plantare a unor pomi sau tufișuri. Nori de praf se ridicau în aer ori

de câte ori sufla o rafală de vânt. Clădirile erau și ele sumbre. Nu erau vopsite în culori strălucitoare, nici nu aveau firme arătoase.

Deasupra unei clădiri bătute de vânt, scria cu litere pătrătoase, groase, CÂRCIUMĂ. Un alt semn anunța HOTEL. Missie se cutremură la gândul că Melinda Emory urma să lucreze într-o bucătărie încinsă, sufocantă, pregătind mâncare pentru oaspeți. Alte câteva clădiri ponosite se aliniau de-a lungul străzilor prăfuite. Existau și trotuare din scânduri, destul de noi, însă și acestea erau acoperite cu praf, excepție făcând locurile în care fustele lungi ale femeilor le măturaseră.

Pe strada principală erau mai multe cârciumi. De fapt, Missie numără cinci. *Ce nevoie are un astfel de oraș de cinci cârciumi?* se întreabă. Cu singuranță că așezarea nu era la fel de binecuvântată cu biserici, însă Missie observă un mic turn ce se ițea printre clădirile îngrămădite în partea stângă.

Erau și ateliere de fierărie—cel puțin trei—dar poate că, așa cum spusese domnul Weiss, unui oraș de mărimea asta nu i-ar mai strica unul.

O bancă, biroul șerifului, o tipografie, un oficiu de telegraf, grajduri, o stație de poștalie și o varietate de magazine și alte clădiri pe care Missie nu le identificase încă, se îngrămădeau în zona din centrul așezării. Missie zâmbi în timp ce citea anunțul: *Poștalioane de cursă lungă* și se întreabă unde ar fi putut să se ducă cineva, doar se găseau în mijlocul pustietății.

Adevărul este că orașul nu prezenta niciun interes pentru ea în acel moment. Încă o îngrozea ideea de a sta aici trei luni fără Willie. Nu-și dorea orașul ăsta. Dorea pământul lui Willie, locul unde intenționa să-și facă o casă. Acolo va fi altfel. Valea răcoroasă, pășunile verzi și dealurile atât de îndrăgite de Willie, înșirate unul după altul până la baza munților. Missie abia aștepta să dea ochii cu acei munți.

— Familia Taylorson locuiește puțin mai jos, spuse Willie, întrerupându-i șirul gândurilor. O cotiră la dreapta și curând se aflau pe o stradă aliniată cu case. Nu existau trotuare, însă drumul era neted, cu toate că era la fel de prăfuit ca întreaga zonă.

— Acolo locuiește doctorul. Are un cabinet în clădirea șerifului, dar are unul și acasă, pentru cei care vin la el în afara orelor de program.

Missie studie casa doctorului. Era o locuință fără pretenții.

— Și iată-ne ajunși, spuse Willie vesel și deschise o poartă. Missie privi lung la casa din fața ei. Era făcută din chereștea nevopsită, mare și solidă, însă la fel de ștearsă ca și celelalte case din oraș. Cei doi trecură pe lângă o grădină mică ce părea a lupta pentru existență. Missie își aminti de grădina de legume a lui Marty, de acasă, atât de bogată și sănătoasă.

— Groaznic de uscate sunt toate! se aventură ea.

— Nu prea stau bine cu apa în zona asta.

Willie ciocăni și o doamnă durdulie și plăcută la înfățișare deschise ușa.

— O, spuse ea cu un zâmbet, ți-ai adus nevestica. Ochii ei o cercetară pe Missie. Așa e, așteaptă un copilăș.

Missie simți cum se îmbujorează.

— Aceasta este doamna Taylorson, Missie, spuse Willie, încercând în mod evident să îndepărteze tensiunea. Iar aceasta este soția mea—doamna LaHaye.

Missie se bucură că Willie o prezentase *doamna LaHaye*. O făcea să se simtă mai matură și mai puțin ca o școlăriță stânjenită.

— Haideți înăuntru, spuse doamna Taylorson, și o să vă arăt camera.

Femeia se întoarse și urcă scările aflate în stânga holului, răsuflând greu din cauza efortului. Ajunsă în capul scărilor, se îndreptă din nou spre stânga și deschise o ușă. Camera era înăbușitor de călduroasă, singura fereastră fiind bine închisă. Era o cameră simplă, dar curată. Patul părea a fi vechi, dar confortabil. Iar doamna Taylorson părea a fi o persoană cu picioarele pe pământ.

— Soțul tău a spus că aveți lucrurile voastre, spuse doamna Taylorson, așa că am luat așternuturile.

— Da, am, răspunse Missie, întrebându-se cum se face că perdelele de la geam scăpaseră de tăvălugul curățeniei doamnei Taylorson. O să fie bine.

— De obicei nu primesc chiriași, spuse ea, însă soțul tău părea a fi la mare strâmțorare. Și spunea că ești curățică—și cuminte. Așa că mi-am spus, „Bine, hai să-ncercăm”. O studie din nou pe Missie.

— Iotuşi, atunci când cineva are chiriaşi, trebuie să existe unele reguli, continuă ea, aşa că le-am scris şi le-am afişat aici. Nu cred că cea de-a treia îţi va pune probleme, în situaţia în care eşti, da' nu se ştie niciodată—şi e nevoie de reguli. Acum te las să vezi ce-i pe-aici şi să te hotărăşti ce vrei să aduci cu tine. Mă duc să fac un ceai.

Ieşi afară din cameră, iar cei doi rămaseră singuri.

Missie era pe punctul de a izbucni în plâns, însă încercă să se abţină. Trebuie să se controleze.

Willie se duse la fereastră şi o deschise larg. Missie se întoarse să privească lista afişată, cu titlul „Douăsprezece reguli ale acestei case”.

— Uh, exclamă ea, tocmai ai încălcat regula numărul unu.

Willie veni repede alături de ea.

„Numărul unu”, citi Missie. „Nu lăsa geamul deschis; vântul aduce praf!”

„Numărul doi: nu se vorbeşte şi nu se râde cu voce ridicată”, spuse Willie, citind următorul punct.

„Numărul trei: Nu este permis să aduci în cameră bărbaţi sau să ieşi cu vreun bărbat, cu excepţia soţului”. Missie se întoarse spre Willie.

— Cred că tu eşti în legalitate.

Continuă să citească celelalte reguli, alternând citirea.

„Apa trebuie folosită *cel puţin de două ori* înainte de a fi aruncată. Avem probleme cu apa”.

„Orele de masă sunt opt, douăsprezece şi jumătate şi şase, şi trebuie respectate cu stricteţe. Dacă se întârzie, domnul T. va avea probleme cu ulcerul”.

„Ora de culcare este zece”.

„Chiraşii”—uite cum scrie cuvântul ăsta. Mă face să mă simt ca un mănunchi de petunii, comentă Missie. „Chiraşii vor participa la serviciul bisericesc de duminică”.

„Chiria trebuie plătită în avans”.

— Voi avea grijă de asta, adăugă Willie.

„Nu se împrumută bani sau obiecte personale”.

„Chiraşul trebuie să-şi îngrijească singur de nevoile personale şi de haine”.

„Părul poate fi spălat în ligheanul cel mare de la ușa din spate—o dată pe săptămână”.

„Numărul doisprezece”—cred că n-a mai avut idei, spuse Missie. La numărul doisprezece nu scrie nimic.

— Bun, spuse Willie. Atunci n-o să încalc nicio regulă dacă te sărut. O trase pe Missie în brațele sale.

Missie se luptă cu lacrimile în timp ce Willie o ținea la piept. Se bucură că o ține așa mai multă vreme. Avea timp să-și revină. În cele din urmă, făcu un pas înapoi și zâmbi.

— Pun pariu că dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi trecut și asta pe listă, spuse ea. Willie zâmbi și o sărută din nou.

Willie și Missie coborâră și-și încheiară socotelile. Missie fu pe punctul de a izbucni în lacrimi privindu-l cum plătește în avans pentru cele trei luni. Cum va putea suporta așa ceva? Va muri de singurătate. Se întoarse cu spatele și-și mușcă buzele, încercând să se controleze.

Doamna Taylorson vâri banii în buzunarul rochiei și le zâmbi celor doi cu căldură.

Doamna Taylorson insistă ca Missie să se mute imediat. În acea zi vor sorta lucrurile pe care Missie le va lua cu ea și apoi se va muta în cameră. Nu exista nicio regulă cu privire la mașinile de cusut, însă pentru a nu avea surprize, Missie întrebă. Se bucură de faptul că doamna Taylorson nu avu nicio obiecție. Missie se va bucura de mașina de cusut, care-i va umple orele în timp ce va coase lucruri pentru pruncii ce se va naște.

Doamna Taylorson îi informă că sunt așteptați pentru masa de seară la ora șase fix. Îi va vedea atunci. Dacă între timp aveau nevoie de ajutor, puteau să ciocănească la ușa bucătăriei.

Willie aduse căruța în fața casei familiei Taylorson și începu sortarea. Era greu să decidă ce să ia și ce să lase. Missie ar fi vrut să trimită totul, iar Willie continua să se gândească la lucruri de care ar avea nevoie sau după care ar tânji. În cele din urmă, ajunseră la o înțelegere, iar Missie se instală în micuța cameră de la etaj. Willie își duse și el câteva lucruri pentru cele câteva zile pe care le va mai petrece acolo. Pe urmă, mână căruța înapoi la marginea orașului, unde avea să fie supravegheată de Henry.

La ora șase fix, cei doi LaHaye coborâră scările pentru a lua masa. Nu le luă mult timp să găsească sufrageria, de unde răzbătea aroma plăcută a mâncării de casă. Intrară în cameră și dădură cu ochii de o masă pregătită pentru patru persoane.

La masă era deja instalat un domn, cu furculița în mână, care avu însă curtoazia de a o pune jos și de a se ridica în picioare în timp ce cuplul își făcu apariția. Strâmbătura de pe fața lui nu era tocmai un zâmbet de bun venit, însă nici încruntătură nu era.

— Bună, spuse el amabil, întinzând mâna în semn de salut către Willie. Sunt J. B. Taylorson.

Missie se întrebă de la ce veneau inițialele *J. B.*

— Eu sunt William LaHaye—iar aceasta este soția mea, Melissa, răspunse Willie. Missie nu îndrăzni să se uite la William, altfel ar fi izbucnit în râs.

Domnul Taylorson le indică scaunele, cu un gest al capului.

— Așezați-vă. Era clar că omul abia aștepta să înceapă a mânca.

Willie o ajută pe Missie să se așeze, apoi trase scaunul de lângă ea tocmai în momentul în care doamna Taylorson intră în cameră cu câte un castron cu mâncare în fiecare mână.

— Aici sunteți, spuse ea, i-am spus lui Ben că v-am spus ora șase fix.

Așadar *B* venea de la Ben. Mai trebuia să afle de la ce venea *J.*

Doamna Taylorson se așeză la masă, iar domnul Taylorson binecuvântă mașinal mâncarea—cam în același fel în care spusese „bună”. Odată depășite formalitățile, atenția lui se îndreptă spre mâncarea ce-i stătea înaintea. Fasolea, cartofii și carnea erau pregătite simplu, însă erau gustoase și foarte binevenite după meniul monoton din timpul călătoriei.

Doamna Taylorson nu îngădui nicio pauză în conversație. Întrebările ei veneau cu atâta repeziciune, încât abia dacă mai era timp pentru un răspuns decent. Femeia le oferă multe sugestii despre ce-ar trebui să mănânce sau să facă o viitoare mămică și cele mai multe dintre ele erau sfaturi bune.

După ce terminară de mâncat, domnul Taylorson se lăsă pe spătarul scaunului și scoase o pipă din buzunar.

— Ei, Ben, îl muștrului doamna Taylorson, fumul nu face bine unei femei în situația doamnei LaHaye. De ce nu ieși afară, pe verandă?

Missie se simți stânjenită.

— E în regulă, doamnă Taylorson. Nu vrem să-l scoatem afară din propria casă pe soțul dumneavoastră. Oricum, ne gândeam că ne-ar prinde bine puțină mișcare.

Însă domnul Taylorson deja se ridicase.

— Prefer să fumez pe verandă—să mai scap de căldura asta de nesuportat. Își luă pipa și tutunul și se îndreptă către ușă. Dumneata fumezi? îl întrebă pe Willie.

— Nu, domnule.

— Dacă-ți face plăcere, poți să mă-nsoțești.

Willie îl urmă afară, iar Missie începu s-o ajute pe doamna Taylorson să strângă masa.

— Ușurel, spuse doamna Taylorson alarmată. Plata pentru găzduire și masă nu include și reduceri pentru ajutorul dat.

— Eu, nu... nu mă gândeam la reduceri. Doream doar să vă ajut, se bâlbâi Missie.

— Bine, bine, dacă asta dorești, dar nu e nevoie—și nu va schimba nimic.

Missie o ajută să ducă în bucătărie resturile de mâncare și farfuriile. Era o căldură de nesuportat. În cele din urmă, se scuză și porni în căutarea lui Willie. Avea nevoie de o plimbare.

Primul lucru pe care-l spuse Willie când rămaseră singuri era că se simte tare ușurat să știe că Missie va fi bine îngrijită. Ea ar fi vrut să răspundă că mai degrabă și-ar purta singură de grijă, mulțam' frumos. Însă își ținu gura. Știa că despărțirea era dureroasă și pentru Willie, iar el făcea sacrificiul ăsta numai pentru că așa trebuia. Îl făcea pentru ea. Missie se hotărî să-și dea toată silința ca aceste ultime zile petrecute împreună să fie pline de pace și voie bună.

TREISPREZECE

Vești

În toiul pregătirilor pentru plecarea cu convoiul de aprovizionare ce urma să se îndrepte spre sud către sfârșitul săptămânii, Willie dădu buzna pe ușa dormitorului. Missie își ridică privirea de la mașina de cusut.

— Ia ghicește! exclamă el.

— Orice-ar fi, e ceva important, răspunse Missie, surprinsă și confuză în același timp.

— Este! Chiar că este! M-am dus în oraș la oficiul de telegraf și am descoperit că doar pentru câțiva cenți putem trimite o telegramă acasă.

— Acasă?

— Da! Acasă la ai tăi. Oficiul de acolo din oraș o să facă să ajungă mesajul la ei. Așa că m-am gândit că ar trebui să facem asta.

— Și ce să le spunem?

— Să le spunem că am ajuns cu bine și sănătoși... și... poate să le spunem despre bebe.

— O, Willie, strigă Missie, putem?

— Ia ce ai nevoie și haide.

Missie își netezi rapid părul, apoi apucă o bonetă subțire de bumbac. Își aminti la timp de fereastră și o închise încetișor, ca nu cumva doamna Taylorson să intre și să verifice camera în timp ce erau plecați.

— Mai încet, o avertiză Willie chicotind. Nu pleacă telegraful de acolo. Apoi continuă:

— Omul de acolo spune că ai zece cuvinte.

— Oh, oftă Missie, cum o să le spunem tot ce-avem de spus în zece cuvinte?

Ajunseră la oficiul de telegraf și Willie îi deschise ușa lui Missie. Aceasta nu-și putea da seama dacă sufla greu din pricina grabei sau a emoțiilor.

Se străduiră împreună să găsească cuvintele, alcătuind propoziții și schimbând, alcătuind din nou și din nou schimbând. În cele din urmă, se gândiră că făcuseră cum putuseră mai bine. Willie înmână mesajul și banii bărbatului de după tejghea.

„ISAIA 41:10”, scria în mesaj. „MISSIE RĂMÂNE TETTSFORD STOP NEPOT ÎN OCTOMBRIE STOP INFORMAȚI TATA”.

Missie simți că inima i se strânge de emoție în timp ce-și imagina entuziasmul și ușurarea părinților la primirea telegramei, apoi în timp ce aceștia îi dădeau vestea tatălui lui Willie.

— O, Willie, întrebă Missie, crezi că tata LaHaye se va supăra că nu primește primul mesajul?

— Dacă-l cunosc eu bine pe tata, spuse Willie, ar spune că sunt un ignorant risipitor dacă aș trimite două mesaje în aceeași localitate.

— Când va ajunge acolo?

Omul spune că dacă nu sunt linii rupte și nu-s alte probleme, în câteva zile ar trebui să ajungă. O luă de braț și o conduse către ușa încăperii.

— Acum te duc la familia Taylorson și pe urmă mă întorc la calculele mele și la încărcatul materialelor.

— Nu-i nevoie să vii cu mine. Mă descurc singură și mă duc încetisor. Unde-i Henry?

— La fierar. Mi-a fost de mare ajutor. Nu știu ce-aș fi făcut fără el.

— A pornit iar în vizite?

— Dacă mă întrebi de a fost cumva în oraș, atunci da. Nu l-am întrebat ce face în oraș.

Missie zâmbi.

— Nu-i prea greu să-ți dai seama, nu?

— Sărmanul Henry, spuse Willie, îl compătimesc. Îndată ce o copilă ca tine se vâra în inima unui individ, e pierdut. Ei bine, ne vedem la șase.

Missie se îndreptă către casa familiei Taylorson cu inima ușoară, în ciuda căldurii apăsătoare, înviorată de fragila, dar mulțumitoare legătură cu familia de acasă.

Încercă din nou să și-i imagineze pe tata și pe mama primind telegrama. Nu era greu de imaginat. Parcă-i vedea oprindu-se din treabă și mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru grija pe care le-a purtat-o copiilor lor, rugându-se mai apoi pentru pruncul ce se va naște. Missie fu cuprinsă de un sentiment de bucurie amestecată cu tristețe.

Când ajunse în camera ei, nu se mai simți atrasă de cusut. Deschise fereastra larg și se întinse pe pat.

În câteva zile, convoiul de aprovizionare se va îndrepta către sud, iar Willie i se va alătura. Cât ar fi vrut să meargă și ea! Îi trecu prin minte ideea absurdă de a se strecura pe furiș în convoi. De îndată ce-ar descoperi-o, Willie s-ar întoarce și ar aduce-o înapoi. Nu, se părea că nu există cale de scăpare. Willie va pleca, iar ea va trebui să rămână.

— Doamne, se rugă ea, ajutorul pe care Tu-l promiți... am atâta nevoie de el acum! Lacrimile amenințau să o podidească din nou, când Missie auzi pași grei pe scări. Merse îndată la fereastră și o închise.

— Ai vizitatori, strigă doamna Taylorson. Pentru că sunt doamne, le-am îngăduit să intre în camera de primire.

Missie se grăbi să coboare. Spre bucuria ei, le descoperi pe Kathy Weiss și Melinda Emory.

Le salută cu entuziasm, îmbrățișându-le pe fiecare în parte.

— Henry ne-a spus unde te găsim, îi spuse Kathy.

— O, mă bucur atât de mult că ați venit, zise Missie. Eram în cameră, stăteam întinsă în pat și trebuie să vă mărturisesc că începusem să-mi cam plâng de milă.

Melinda Emory îi luă mâna cu mare compasiune.

— Și ai toate motivele. Dacă eu aș fi în locul tău, m-aș simți la fel.

— Crezi? Missie înghiți nodul ce i se pusese în gât și se uită în ochii tinerei văduve. Despărțirea ei de Willie, așa grea cum era, avea cu ea promisiunea unei reîntâlniri până la urmă.

Melinda clătină din cap în semn de răspuns la întrebarea lui Missie, iar în ochi i se adunară lacrimi.

— Sigur. De fapt, nu cred că aş fi fost de acord cu aşa ceva.

— O, am încercat să vin cu tot felul de argumente, dar Willie nici n-a vrut să audă, spuse Missie, clătinând din cap. E de-a dreptul încăpăţânat când vine vorba de lucrurile astea... de când Becky...

— Înţeleg cum se simte Willie, spuse Kathy. Şi oricât de greu ar fi, cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Bineînţeles că are, spuse Melinda. *De obicei* bărbaţii au dreptate în astfel de situaţii. Numai că e foarte greu pentru noi, femeile. Suntem prea sentimentale pentru a mai fi şi practice.

Missie aprobă.

— Cred că aşa e, spuse ea, şi mi-e teamă că nu l-am ajutat deloc pe Willie cu atitudinea mea.

— Nici nu cred că se aştepta să rămâi fără a te împotrivi, măcar puţin, spuse Kathy.

Melinda întrebă mai apoi:

— Ți-ai aranjat lucrurile?

— Da... cred că da, răspunse Missie, bucuroasă pentru schimbarea subiectului. Am păstrat cât mai puține lucruri, ca să nu mă-ncurc în ele mai târziu. Mi-am păstrat mașina de cusut. Willie s-a gândit că așa o să am ocupație—și trebuie să cos câte ceva pentru micuț. Oricum, îmi place să cos.

— Și mie, spuse Melinda cu ardoare. Am avut o mașină... Se opri și, în liniștea ciudată ce urmă, cele trei își amintiră de tragica pierdere a Melindei.

Missie sparse tăcerea.

— O, dacă ți-ar face plăcere să folosești mașina mea—oricând. Aș fi atât de încântată să petrec timp cu tine.

— Aș putea?

— Chiar te rog! Nu am atât de multe de cusut încât să-mi umplu orele timp de trei luni.

Melinda zâmbi.

— Mulțumesc atât de mult, doamnă LaHaye! Mi-ar face mare plăcere.

— Te rog, spune-mi Missie.

— Iar numele meu e Melinda. Dacă vrei, poți chiar să-l prescurtezi.

— Melinda ți se potrivește. Îmi place.

Melinda zâmbi.

— Am auzit că ți-ai găsit de lucru, continuă Missie.

— Da, oarecum.

— Trebuie să fie tare obositor.

— Este, dar cel puțin mă întrețin singură și nu mai e mult până la începerea școlii. Cu salariul de la hotel—și mașina ta de cusut—poate că voi reuși să încep școala decent. Chicoti încetișor.

— Și eu am fost învățătoare înainte de a mă căsători cu Willie.

— Chiar?... Una pricepută, sunt sigură de asta.

— Nădăjduiesc. În orice caz, mi-a plăcut foarte mult. Uneori îmi lipsește.

— Mi-aș fi dorit să fi avut și eu pregătire în domeniul ăsta, spuse Kathy. Tare mi-aș dori să am o slujbă, ca să-l ajut pe tata. Însă singura muncă disponibilă pentru o fată aici, dacă nu are o instruire specială... ei bine, tata nici nu vrea s-audă.

— Tatăl tău se va descurca, sunt sigură de asta, spuse Melinda. Nu va trece mult și va avea de lucru mai mult decât ar putea face.

Kathy zâmbi încrezătoare.

— Da, cred că așa este. Totuși, aș vrea să fac și altceva, nu doar să am grijă de casă.

— Îți place să coși? Întrebă Missie.

— N-am învățat niciodată, așa că nu știu.

— Ei bine, ce-ar fi să te-nvăț? Îi vom da de lucru mașinii de cusut toate trei.

Izbucniră toate în hohote de râs.

— Se poate? Adică, nu te deranjează?

— Bineînțeles că nu. Mi-ar face plăcere.

— Atunci și mie mi-ar face plăcere.

Doamna Taylorson intră în încăpere.

— V-am adus ceai, fetelor, spuse ea, având o tavă de ceșcuțe în mâini. Nimeni nu vine în vizită la mine în casă fără să fie servit—chiar dacă nu vine să mă viziteze pe mine.

— O, doamnă Taylorson, ce frumos din partea dumneavoastră! exclamă Missie, plăcut impresionată de faptul că gazda ei era atât de atentă. I le prezintă pe prietenele ei și îi explică doamnei Taylorson că este posibil să le vadă mai des. Doamna Taylorson păru încântată de idee. Missie se gândi că poate femeia nu prea avea parte de companie și se bucura la gândul tovărășiei unor femei.

Femeile își continuă vizita, servind ceai și prăjiturele, incluzând-o pe doamna Taylorson în conversația lor.

În cele din urmă, cele două vizitatoare se ridicară să plece. O rugară pe Missie să le viziteze, iar aceasta le promise că o va face.

Doamna Taylorson le invită cu mare plăcere să se întoarcă „oricând poftesc”.

Missie urcă în camera ei simțindu-se mult mai bine. Fusese o zi bună. Dumnezeu îi dăduse sprijinul pe care i-l promisese. Telegrama acasă, vizita prietenelor—lucruri care îi aminteau de faptul că nu va fi singură când Willie va pleca—erau atenții delicate din mâna unui Părinte iubitor. Toate aceste binecuvântări o făceau să simtă o căldură plăcută în inimă.

Însă îndată ce închise ușa în urma ei, gândul la apropiata plecare a lui Willie o lovi din nou. Cum va putea suporta aceste trei luni lungi fără el?

Se duse la fereastră și privi afară scena deprimantă ce i se desfășura înaintea ochilor, încercând să conștientizeze adevărul griii și prezenței Tatălui ei ceresc. Se întoarse auzind un zgomot pe scări și-l văzu pe Willie intrând pe ușă și punând o boccea ciudată pe podea.

— Ce-i acolo? întrebă ea, arătând legătura ce arăta mai degrabă ca o prelată împachetată.

— Echipamentul de care voi avea nevoie.

— Echipament?

— Pentru călărie, odată ce ajung la fermă.

— O să călărești în *aia*?

— Sigur. Arată cam ciudat, da' este cel mai bun prieten al unui călăreț la fermă.

— Ce e? Missie întrebă sceptică. Și cum îl folosești?

Willie ridică prelata.

— Sunt pantaloni de piele, îi explică. Îi tragi peste pantaloni, așa. Prelata groasă împiedică ploaia să pătrundă, te apără de spinii cactușilor și-l protejează pe călăreț de vremea proastă sau de tot felul de accidente. Și tu ar trebui să ai așa ceva.

Missie râse și apoi arată cu degetul o bucată de material de culoare roșie.

— Și asta ce e? întrebă ea din nou.

— O *bandana*. O porți în jurul gâtului—legată mai larg, uite-așa. Willie îi demonstrează. Când aleargă animalele și se ridică un asemenea nor de praf încât nu mai poți să respiri, o tragi pe gură și pe nas—așa!

Missie chicoti.

— Credeam că asta e ținuta jefuitorilor de bănci.

— Cred că unii au folosit-o și în acest scop. Willie zâmbi. O să-mi aduc aminte, dacă mă hotărâsc să jefuiesc o bancă.

Missie râse din nou și apoi aruncă o privire mai îndeaproape către echipament. Va fi nevoie să se obișnuiască—să-l vadă pe Willie îmbrăcat cu pantaloniiăștia ciudați din prelată. Încercă să-și imagineze cum ar arăta ea însăși îmbrăcată în așa ceva și zâmbi.

— Cred că deocamdată, spuse ea, voi încerca să lupt împotriva cactușilor și ploii fără ajutorul ăstora.

PAISPREZECE
Duminică

Duminică dimineața, Willie și Missie se pregătiră și se îndreptară către biserica a cărei turlă o zăriseră printre acoperișurile caselor. Clădirea era simplă și cenușie pe dinafară, însă în interior dușumeaua de lemn măturată și băncile șterse de praf dovedeau că cineva purta de grijă acestei case de închinare, aflate în localitatea de la frontieră. Henry, domnul Weiss și Kathy, Melinda Emory și cei doi LaHaye constituiră un adaos considerabil la mica congregație, fiind salutați de la amvon la începutul serviciului divin.

Pastorul, înaintat în vârstă, părea destul de istovit, se gândi Missie. Însă când se ridică să predice, vocea îi fu plină de entuziasm și fața i se animă de pasiunea adevărului pe care-l prezenta. Missie fu încântată la culme de faptul că poate să participe la un serviciu divin real și să audă din nou o predică adevărată. Apreciase întâlnirile de duminica ale convoiului de căruțe, însă îi fusese dor să audă un pastor vorbind din Cuvântul lui Dumnezeu.

Pastorul îi salută pe fiecare în parte la ieșirea din biserică, invitându-i personal pe noii veniți să se reîntoarcă. Willie îi explică faptul că el nu va mai fi acolo, însă era sigur că Missie va participa cu bucurie la întâlniri.

— O să vă așteptăm, spuse bătrânul domn cu căldură. Iar dacă veți avea vreodată nevoie de un prieten, eu cu soția mea vom fi bucuroși să vă primim în vizită.

Missie îi mulțumi pentru generozitate și păși în soarele strălucitor al amiezii.

— Vrei să faci ceva anume astăzi? o întrebă Willie în timp ce se îndreptau, prin praful drumului, spre camera închiriată la familia Taylorson.

— O, da, spuse Missie cu un oftat. Mi-ar plăcea să fac o plimbare lungă la umbra răcoroasă a copacilor din pădure, sau să merg la picnic pe malul unei ape, sau poate doar să stau întinsă lângă un izvor și să mă delectez cu susurul lui.

— Missie—Willie clătină din cap—nu, *te rog*, nu spune astfel de lucruri...

— Îmi pare rău, șopti repede Missie. Încercă să se gândească la lucruri pe care le puteau face și de care s-ar fi putut bucura în locul ăsta monoton.

— Am putea să-i facem o vizită familiei Weiss, sugeră ea în cele din urmă.

— Bine, spuse Willie cu entuziasm, fără îndoială ușurat că Missie se gândise la ceva anume. Sper ca Henry să nu creadă că-l spionez. Hohoti și îi luă mâna într-a lui.

În acea după-amiază, se simțiră atât de bineveniți la familia Weiss, încât Missie se învioră, chiar și fără iarbă sau izvor. Henry era acolo, însă nu părea a fi deranjat de prezența șefului său. Și Melinda Emory era acolo, astfel că cei șase se pregătiră să petreacă împreună câteva ceasuri plăcute. Kathy îi servi cu ceai rece, declarând că ziua era mult prea călduroasă pentru ceai sau cafea fierbinte.

Invitația lui Kathy de a rămâne la cină o surprinse pe Missie.

— O, nu cred că putem, spuse ea. Nu i-am spus nimic doamnei Taylorson, iar cina se servește la șase.

Îl privi pe Willie și cei doi schimbară un zâmbet.

— Ce-ar fi să dau o fugă până acolo și s-o informez pe buna doamnă? întrebă Henry.

— O, dar...

— Vă rog, rămâneți, insistă Kathy. Duminica viitoare bărbații nu vor mai fi cu noi.

— Păi, nu știu ce-o să creadă, spuse Missie nesigură, dar... ei, bine... de acord. Probabil că încă nici n-a început pregătirile, așa că n-ar trebui să se supere, nu-i așa?

Willie porni împreună cu Henry către casa familiei Taylorson, în timp ce femeile se deplasară în bucătărie ca să ajute la pregătirea mesei.

Doamna Taylorson nu obiectă. De fapt, Willie avu impresia că fusese de-a dreptul ușurată că nu va mai fi nevoită să zăbovească într-o bucătărie fierbinte, într-o seară atât de călduroasă.

Meniul, alcătuit din pui fript, chifle fierbinți și sos de carne, fu servit cu dragoste și voie bună și fiecare se bucură de timpul petrecut împreună.

— Știu ce facem, spuse Kathy după ce spălară vasele, haideti să cântăm, de dragul vremurilor trecute.

Ceilalți aprobă. Henry se duse după chitară, în timp ce domnul Weiss își scoase vioara.

Cântară toate cântecele de care se bucuraseră în timpul călătoriei către vest—cântece câmpenești, cântece de dragoste, de joc, și imnuri creștine. Când isprăviră, le cântară din nou pe cele preferate.

Se făcuse deja târziu când Willie și Missie se îndreptară, mână în mână, spre casa familiei Taylorson.

— Mi-e teamă că am încălcat regula numărul șase, spuse Missie.

— Și care-i asta?

— Ora de culcare este ora zece, răspunse Missie cu vocea îngroșată. Izbucni în hohote de râs, apoi se controlă de îndată și adăugă:

— Trebuie să avem grijă, altfel încălcăm și regula numărul doi.

— Iar asta e...

— Interzis a vorbi sau a râde cu voce ridicată, spuse Missie, schimbându-și din nou vocea.

— Gâsculiță ce ești, spuse Willie, cuprinzându-i talia cu brațul și trăgând-o aproape. Le-ai memorat pe toate după număr?

— Cred că da. Le-am citit destul de des.

— Dacă tot veni vorba despre citit, spuse Willie, ar trebui să faci rost de cărți. O să vorbesc cu predicatorul. S-ar putea să știe de unde să faci rost. S-ar putea să aibă chiar el câteva...

— O, Willie, nu-ți mai tot face atâtea probleme pentru mine. Am o mulțime de lucruri de cusut și un morman de ață pentru tricotat, voi învăța să cânt la pian și voi da și lecții de croitorie. Toate astea îmi vor ocupa timpul.

— Ei bine, vreau doar să mă asigur, spuse Willie, strângându-i ușor mâna.

Când Willie se întoarse în camera lor, miercuri seara, îi spuse cu calm lui Missie că a doua zi dimineată, devreme, convoiul de aprovizionare va părăsi orașul. Missie știa că Willie se străduiește să-și controleze vocea și să pară cât mai natural de dragul ei, însă toată seara fu nevoită să-și muște buzele pentru a nu da drumul șiroaielor de lacrimi ce amenințau să se reverse în timpul cinei cu familia Taylorson. Spera că Willie n-o să-și dea seama, însă firește că acesta văzu cum stau lucrurile. Se retraseră în camera lor imediat după ce serviră cina, astfel încât Willie să-și pregătească lucrurile de plecare. Împachetatul nu le luă prea mult. Mai aveau încă timp.

— Ce ciudat, spuse Missie ridicându-se în picioare și privind pe fereastră, ne-a mai rămas atât de puțin timp și parcă nu știm ce să facem cu el.

— Ai tot ce-ți trebuie? întrebă Willie pentru a nu știu câta oară, alăturându-i-se la fereastră.

— Sunt sigură că o să mă descurc.

— O să-ți las niște bani, poate o să-ți trebuiască.

— Willie, nu cred că o să am nevoie...

— Nu știi niciodată. Poate că dai de vreun lucru de care ai nevoie sau pe care ți-l dorești—și apoi, îți trebuie pentru colecta de la biserică. Missie dădu din cap în semn de aprobare.

Willie o conduse la unul dintre scaunele din cameră și se așeză aproape de ea, pe pat.

— Mă bucur să știu că le ai pe Kathy și Melinda în preajmă.

— Și eu.

— Sper să vă vedeți destul de des.

- Melinda va lucra, dar a promis să vină în câte o seară să coasă.
- Iar Kathy poate veni oricând, nu?
- Missie aprobă din nou.
- Prima dată vrea să coasă perdele pentru geamul din bucătărie.
- Și tu poți merge la ele în vizită, continuă Willie.
- Missie fu de acord.
- Ai putea vizita și familia pastorului. Par a fi oameni de treabă.
- Numai să nu stai afară după lăsarea întinericului, te rog, Missie?
- N-o să stau. Promit.
- Niciodată nu știi ce se poate întâmpla.
- Tu trebuie să ai mare grijă, Willie! Uită-te la mine, stau la adăpost într-un orașel liniștit, unde cel mai rău lucru ce mi se poate întâmpla este să-mi intre praf în ochi—și tu-mi spui *mie* să am grijă. Tu ești cel care va trebui să aibă grijă, Willie. Missie înghiți nodul ce i se pusese în gât în timp ce Willie o mângâie pe păr.
- Nu are ce să mi se-ntâmpale, o asigură el. Călătoresc spre sud cu o mulțime de căruțe, iar Henry va fi cu mine odată ce ajungem la destinație. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.
- Așa e, admise Missie. Dar n-o să mă pot abține.
- Și eu o să-mi fac griji, spuse Willie cu vocea răgușită. Nu-mi face deloc plăcere să te las aici, Missie. Dacă ar exista altă cale...
- O să mă descurc, îl asigură Missie îndată, încercând, de dragul lui, să spună cuvintele ca și când le-ar fi crezut cu toată inima.
- Missie... Willie ezită, trăgând-o mai aproape de el. Missie, căruțele vor porni la drum foarte devreme dimineață. Nu vreau să te trezesc când plec, așa că vreau să-mi iau rămas bun în seara asta. Te iubesc. Te-am iubit încă de când erai doar o școlăriță.
- Și mi-ai dovedit-o, șopti ea, zâmbind printre lacrimi, când mi-ai muiat panglicile în călimara cu cerneală.
- Și când am cioplit inițialele numelor noastre...
- Și când mi-ai pus un cosaș în cutia de mâncare.
- Și când i-am spus lui Todd Culver că o să-i zbor dinții dacă nu-mi lasă fata în pace. Și când am închis geamul acela înțepenit de la clasă. Și când mă rugam pentru tine în fiecare zi—ca, dacă Dumnezeu va vrea, să ajungi să mă iubești.

— Te-ai rugat? Missie se aplecă înainte ca să-i vadă fața.

— M-am rugat.

— O, Willie, spuse Missie plângând și ascunzându-și fața la pieptul lui. O să-mi fie atât de dor de tine! Nici nu pot să-ți spun cât de dor o să-mi fie.

Dimineața următoare, când se ridică în capul oaselor, Missie constată că era singură și că lucrurile lui Willie lipseau din cameră. O umplu un sentiment de singurătate cum nu poate fi descris în cuvinte. Își îngropă fața în pernă și începu să plângă în hohote. Cum va putea trăi? Deja îi simțea teribil de amarnic lipsa. Își promisese în taină seara trecută că se va trezi, ca să mai poată simți încă o dată brațele lui Willie în jurul ei. Îi era ciudă pe ea că nu se trezise, însă trebui să admită, în cele din urmă, că nu i-ar fi fost ușor să-și mai ia rămas bun de la el încă o dată.

Dacă aș fi fost acasă, cu mama și cu tata, ca să mă consoleze... Ei ar înțelege ce înseamnă durerea și despărțirea.

Părinții ei cunoscuseră în mod personal durerea—mult mai devastatoare și finală decât propria ei întristare de acum. Ei trecuseră prin ea. Și ea putea s-o facă. La urma urmelor, Willie va veni înapoi. Așteptarea nu va fi atât de lungă—nu chiar.

Se forță să coboare din pat, apoi își clăti fața în apa din lighean. Se întrebă dacă apa asta mai fusese folosită înainte și dacă n-ar fi fost mai bine să aducă apă proaspătă. Ochii îi alunecară spre lista doamnei Taylorson. Spațiul gol din dreptul numărului doisprezece era acum completat cu câteva cuvinte. Oare doamna Taylorson inventase cumva o regulă nouă? Missie traversă camera ca să vadă mai bine și citi cu voce tare cele scrise: „Întotdeauna să-ți amintești că vă iubesc—pe amândoi”.

— O, Willie, nebunaticul meu Willie! exclamă în timp ce un șiroi proaspăt de lacrimi i se prelinse pe obraji. Va trebui să-și clătească din nou fața înainte de a cobori la micul dejun. Iar asta, desigur, o îndreptătea să folosească apă proaspătă.

CINCISPREZECE

Surprize

Missie se pregăti deci sufletește pentru o ședere îndelungată. Mai întâi se hotărî să treacă pe o foaie de hârtie toate lucrurile pe care „trebuia să le facă”. Apoi scrise toate lucrurile pe care „dorea să le facă”. Niciuna dintre liste nu era prea lungă. Cum o vor ține ocupată sarcinile și activitățile astea până când va fi liberă să părăsească orașul? Puse listele deoparte și scoase materialul de cusut.

Întinse toate bucățile de material pe care le cumpăraseră și se gândi ce-o să coasă din fiecare. Apoi își verifică ața de tricotat și își planifică ce anume va tricota sau croșeta. Luă o altă foaie de hârtie pe care notă vizitele săptămânale—o vizită pe săptămână la Kathy și Melinda și cel puțin o vizită din partea lor, pentru a-i folosi mașina de cusut.

Schiță pe foaie o săptămână întreagă, lăsând spațiu în dreptul fiecărei ore din zi, apoi completează spațiile cu activitățile propuse: cusut, lecții de cusut, tricotat, spălarea hainelor, lectură, vizite, cumpărături (nu știa ce anume să cumpere, însă umplea un spațiu, iar plimbarea îi va face bine). Incluse până și lecții de pian, în speranța că va învăța să cânte măcar puțin. Săptămâna ei încă mai avea destule spații necompletate și nu avea idee cum ar putea adăuga ceva care să le umple.

Aranjă, rearanjă și extinse cât putu durata activităților, iar în cele din urmă scrise în toate spațiile necompletate „timp liber”, încercând

să se convingă de faptul că acest „timp liber” ar trebui privit ca un privilegiu special pe care-l avea. Poate că Willie avusese dreptate când o îndemnase să meargă la familia pastorului să ceară ceva de citit.

Planificase să coasă în prima ei dimineață singură, așa că începu să lucreze la o păturică. Cu toate că proiectul era foarte simplu, nu se putea concentra la el, așa că puse deoparte lucrul de mână. Își luă Biblia din nou și deschise paginile la întâmplare. Încercă să se concentreze la cuvinte, însă acestea i se amestecau în minte.

— N-are niciun rost, murmură ea, luând în mână acele de tricotat și lâna. Pur și simplu nu pot gândi clar!

Adăugase doar câteva ochiuri la ciorapul pe care-l tricota, când doamna Taylorson o strigă de jos:

— Domnișoară, ai o vizită!

Missie și-ar fi dorit tare mult ca doamna Taylorson să nu-i mai spună „domnișoară”, ca și când ar mai fi fost o fetișcană, și nu femeie măritată. Își netezi părul și coborî scările.

În camera de primire, o aștepta Kathy Weiss. Missie aproape că izbucni în lacrimi de bucurie când își văzu prietena atât de curând după plecarea bărbaților.

— Ai venit să lucrezi la perdele? întrebă ea după ce o salută pe Kathy.

— O, draga mea, nicidecum! Nu cred că m-aș putea concentra la cusut într-o zi ca asta. Pur și simplu simțeam nevoia să ies și m-am gândit că nici ție nu ți-ar strica.

— Ai perfectă dreptate, spuse Missie apăsât. Așteaptă doar să-mi iau boneta.

Cele două femei se plimbară pe străzile prăfuite ale orașului, tăifăsuind în timp ce treceau prin fața magazinelor. Uneori intrau înăuntru ca să studieze produsele. Nu cumpărară nimic, însă Missie se întoarse acasă mai bine dispusă, iar Kathy promise să se întoarcă chiar în seara aceea pentru prima ei lecție de cusut.

În acea după-amiază, Missie își încropi un calendar, câte o foaie pentru fiecare dintre cele trei luni ce-i stăteau înaintea. Scrise cu cifre mari data fiecărei zile, apoi trecu în dreptul primei cifre—doi august—numele lui Willie, iar la urmă încercui ziua de douăzeci și cinci

octombrie. Cam în jurul acestei date se gândea că o să sosească cel mic. Între cele două date erau multe săptămâni, zile și ore. Însă Missie intenționa să le taie de pe listă, una câte una, cu speranța că zilele se vor scurge mai repede.

Se făcuse teribil de cald în cameră, iar Missie se simțea epuizată fizic și emoțional, așa că își scoase încălțărilor și se întinse în pat ca să se odihnească.

— O să fie bine, își spuse cu voce tare. Când Willie va veni să ne ia, casa noastră va fi deja gata. Voi intra în casă în loc să stau o vreme în căruța aia înghesuită. Ca să vezi—propria noastră casă! O să pun la ferestre perdelele pe care le-am cusut cu mama, o să pun pe dușumele covoarele acelea frumoase, o să aștern pe pat păturile călduroase. O să-mi aranjez vasele în dulapul din bucătărie, o să-mi instalez mașina de cusut, o să pun toate oalele și butoiașele în cămară—toate lucrurile de care o să am nevoie în propria mea casă.

Fericitele gânduri îi îndepărtară singurătatea și Missie ațipi.

Kathy veni în acea seară, după cum promisese. Pentru că nu mai folosisese niciodată o mașină de cusut, prinse mai greu mișcarea ritmică a pedalei, însă, în cele din urmă, reuși să lucreze destul de mult la proiectul ei.

Ziua numărul unu ajunsese la final. Ușurată, Missie o tăie de pe calendarul cel nou și îngenunche lângă pat. Undeva departe, în întuneric, știa că Willie o va aminti în rugăciune. Iar acest lucru o făcu să se simtă mai puțin singură.

La sfârșitul fiecărei zile, Missie tăia numerele din calendar, ca un general ce termină bătălia învingător. Supraviețui primei ei duminici fără Willie, primei spălări pe cap, primei spălări a rufelor. Ajunsese la a treia ședință de pian când o auzi pe doamna Taylorson strigând:

— Domnișoară, a venit aici cineva cu o telegramă!

Missie aproape că zbură pe ușă. Ce vești puteau fi atât de importante, încât ajungeau la ea cu ajutorul unei telegrame? Inima începu să-i bată cu putere, fiecare bătaie strigând, „Willie! Willie!” Luă telegrama cu mâinile tremurânde și privi bucățița de hârtie.

„PRIMIT MESAJ STOP LAUDĂ DOMNULUI STOP FERICIȚI PREOCUPAȚI COPIL STOP ISALA”, citi.

— Mama și tata! exclamă ea. Doamnei Taylorson, ce se afla lângă ea, îi spuse:

— E de la ai mei. Ne-au răspuns la mesaj.

Femeia zâmbi și dădu din cap în semn de înțelegere, iar Missie îi zâmbi și se grăbi sus pe scări, către camera ei. Odată înăuntru, cu ușa închisă în spatele ei, strânse hârtia la piept și se aruncă pe genunchi lângă pat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— O, mama!... tata!... mi-e atât de dor de voi și vă iubesc atât de mult! Oh... dacă doar...

Missie puse telegrama sub regula scrisă de Willie, cea cu numărul doisprezece. Urma să o citească de multe ori pe zi, gândindu-se la cei dragi care i-au trimis-o.

Pe măsură ce zilele din calendarul lui Missie se scurgeau una după alta, creștea mormanul de articole cusute și tricotate. Kathy venise adesea și curând începu să coasă haine, după ce isprăvi perdelele și câteva șorțuri.

Melinda petrecuse și ea câteva seri în tovărășia lui Missie. Slujba de la bucătăria hotelului o obosea peste măsură, așa că nu îndrăznea niciodată să stea până târziu. Însă reuși, în cele din urmă, să-și cumpere, din micul salariu, materiale pentru trei rochii foarte frumoase și să le coasă pentru a le folosi atunci când va urma să le predea copiilor la școală.

Missie vizitase de două ori familia pastorului. Găsi că tovărășia celor doi nu era doar încântătoare, ci și de mare ajutor prin faptul că primi împrumut câteva cărți din biblioteca personală a familiei. De asemenea, la rândul lor, pastorul și soția lui o vizitaseră pe Missie, iar doamna Taylorson nu-și mai încăpea în piele de bucurie văzând, în propria cameră de primire, un pastor în carne și oase.

Într-o seară, după ce se îmbracă cu cămașa de noapte și-și pieptănă părul înainte de a merge la culcare, Missie își studie calendarul. Era acum opt septembrie.

— Opt septembrie... a trecut destul de mult din doi august, murmură ea pentru sine. N-am ajuns la jumătatea drumului, dar aproape... aproape. Trase o linie lungă și neagră peste numărul opt și ingenunche lângă pat. În timp ce se ruga, auzi o bătaie ușoară în ușă. Missie își ridică fruntea surprinsă. Nu auzise zgomot de pași pe scări.

Ușa se deschise și, în cadrul ei, se afla Willie. Paralizată de uimire, Missie rămase în genunchi, cu ochii fixați pe el.

Fără a mai aștepta să fie invitat înăuntru, Willie se duse repede lângă ea și o ridică în picioare.

— Ești chiar tu! exclamă Missie cu răsuflarea întretăiată. Ești chiar tu! În următoarea clipă se afla în brațele lui, agățându-se de el și plângând cu hohote, în timp ce el o acoperea cu sărutări pe față, o mângâia pe păr și o legăna încetisor încoace și încolo.

— N-am mai putut rezista, spuse cu vocea înecată.

— Ai venit după mine?

— O, nu, o corectă repede Willie. Am venit să te *văd*, atât. Mi-ai lipsit atât de mult, încât Henry mi-a spus la un moment dat: „De ce n-ai face o scurtă vizită? Oricum, pe aici nu ești de prea mare ajutor”. Și asta am făcut.

— Unde-i Henry?

— L-am lăsat să lucreze la îngrădituri.

Missie râse.

— Nu știu cum de-ai reușit să pleci fără Henry. Probabil că nici lui nu-i este tocmai ușor.

— A trimis câteva scrisori prin mine—*trei*, de fapt. Una ți-a trimis-o ție.

Missie râse din nou.

— Dragul de Henry—și a mai trimis altele *două*?

— Da. Una familiei Weiss și una Melindei.

— Înseamnă că le-a scris *tuturor* prietenilor lui.

— Eu vreau acum să aflu totul despre *tine*, spuse Willie apăsător, învârtind-o în aer. Cum ți-a fost?

— Mi-a fost dor! spuse Missie cu ardoare.

— Și mie, răspunse Willie. Și mie. Și o sărută din nou.

— Cât timp poți rămâne?

— Până poimăine.

— Doar o zi? Buzele lui Missie începură să tremure.

Willie dădu din cap.

— Trebuie să mă întorc, Missie. Nici n-ar fi trebuit să vin. Avem atât de multe de făcut înainte de lăsarea iernii, dar... pur și simplu n-am mai putut sta. *Trebuie să plec poimăine.*

— Ai unde locui acolo?

— Am o locuință temporară—așa fac cei mai mulți. Construiesc mai târziu—atunci când își pot permite.

— Și vitele?

Am doar câteva capete. Nu putem lua prea multe până când nu suntem pregătiți. Mai apoi e nevoie de oameni care să aibă grijă de ele. După aceea e nevoie de o baracă în care să-i adăpostești pe lucrători.

— Câți oameni?

— Patru sau cinci, la început.

— Vrei să spui că va trebui să gătesc pentru șase sau șapte bărbați? Surprinsă, Missie se dădu un pas înapoi.

— Nu, prostuță mică, spuse Willie în timp ce o luă iar în brațe. Bucătarul este cel care le gătește, în baraca ce slujește drept bucătărie.

— Înseamnă că trebuie să ai și o bucătărie.

— Așa e, și totul trebuie terminat în toamna asta.

Missie îl luă de mână și se așezară pe marginea patului.

— Nu mi-am dat seama că e nevoie de atâția oameni la o fermă de vite, spuse ea dusă pe gânduri.

— Ar fi trebuit să fie și mai mulți, dar voi încerca să mă descurc doar cu atâția deocamdată.

— Și ce fac atâția oameni?

— În primul rând, vor face cu schimbul. Trebuie să fie întotdeauna cineva care să aibă lucrurile sub control—să supravegheze vitele, să le ferească de pericole.

— Pericole—vrei să spui, animale sălbatice și lucruri de-astea?

— Mă gândesc că vor fi și animale sălbatice, dar ele nu reprezintă cel mai mare pericol.

— Atunci ce?

Willie zâmbi larg.

— Din câte-am auzit, amenințarea cea mai mare pentru un crescător de vite vine din partea animalelor *domestice*.

— Ce vrei să spui?

— Hoții de vite.

— Hoții de vite?

— Da. Mulți au fost nevoiți să părăsească ținuturile astea, forțați să renunțe și să plece, iar asta din cauza hoților de vite.

— Dar e teribil! exclamă Missie. Și poartă arme?

— Mă gândesc că da, spuse calm Willie.

— Atunci noi ce ne facem? Missie nu putea renunța la subiect. Le vei porunci oamenilor tăi să poarte și ei arme?

— Nu-i nevoie să le poruncesc. Sunt obișnuiți să aibă câte o armă în șa.

— Dar... dar... ar *ucide* pe cineva? Missie abia putu rosti cuvântul.

— Oamenii mei vor primi ordine să nu împuște niciodată o ființă umană, spuse Willie cu fermitate, chiar dacă asta ar însemna să pierdem cireada întreagă.

— Ar putea face asta—hoții de vite, mă refer? Ar putea să fure o cireadă întreagă?

— De obicei nu. În mod normal iau doar câteva. Le aleg pe cele rătăcite, îndreptându-se, încetul cu încetul, spre cireadă—în special dacă aceasta nu e atent supravegheată. Câteodată nevoia—sau lăcomia, îi determină să facă o mișcare mai îndrăzneată și să încerce să pună mâna pe o cireadă întreagă.

— O, Willie, ce ne vom face dacă...

— Ei, ei, haide să nu ne gândim la asta, spuse Willie încercând s-o liniștească. O să angajăm lucrători și o să protejăm cireada cât putem mai bine. Asta-i tot ce putem face.

— Dar cum îți vei putea permite să-i plătești?

— Din nefericire, un lucrător la vite nu are nevoie de prea mulți bani. E o afacere profitabilă pentru proprietar, însă nu și pentru angajații lui. Ei primesc adăpost, și hrană, și bani suficienți ca să-și cumpere tabac și câteva mărunțișuri de care au nevoie. Când vom începe și noi să vindem vite, atunci salariile le vor fi plătite din vânzări.

Missie fu ușurată să știe că Willie se pricepea la lucrurile astea.

— Și ce altceva mai fac? întrebă ea, îndreptându-și din nou atenția către lucrătorii de la fermă.

— Îmblânzesc caii, construiesc îngrăditurile și le repară, au grijă ca animalele să nu se îmbolnăvească, să nu fie atacate de șerpi. Au grijă de animale pe timp de furtună și supraveghează pășunea și apele pentru a fi siguri că vitele sunt bine îngrijite. Slujba lor principală, totuși, e să le țină pe toate la un loc și să nu se împrăștie—altfel vor fi victime sigure ale animalelor sălbatice și ale hoților de vite.

— Îmi pare o slujbă destul de grea.

— Da, este. Dar majoritatea îngrijitorilor de vite n-ar schimba-o cu nicio altă slujbă din lume.

— Hai să nu mai vorbim despre îngrijitori de vite, barăci și adăposturi, îl întrerupse Missie. Hai să ne gândim puțin la noi.

Willie fu de acord și o trase mai aproape.

— Arăți bine. Te simți bine?

— O, Willie! exclamă dintr-o dată Missie. Am uitat să-ți arăt. Uite! Sări de pe pat și arată cu degetul spre telegrama de pe perete. Mama și tata au primit mesajul nostru, spuse cu entuziasm, și ne-au trimis răspuns!

Willie zâmbi larg și se ridică ca să citească telegrama.

— Asta-i face să pară mai aproape, nu-i așa?

Missie aprobă printr-o mișcare a capului.

— Călătoria asta te-a făcut să-mi pari și mai aproape, spuse Willie. Ca să ajungem acolo cu căruța ne-au trebuit șase zile—dar acum am făcut drumul în jumătate de timp, călare.

— Așa e? Atunci nu e chiar atât de *teribil* de departe, nu-i așa? Pentru Missie, gândul aceste era o mângâiere.

Willie săltă în șa în timp ce soarele își făcea apariția la orizont. Petrecuse două nopți și o zi alături de Missie. Aceasta se întreba dacă ar mai putea suporta din nou agonia teribilă a despărțirii—însă nu-i fu chiar atât de greu precum crezuse. Tăie din calendar încă două zile și

se duse la culcare în acea seară. Uitase complet de calendar în timpul vizitei lui Willie.

Missie se simțea extrem de agitată. Cartea pe care încercase s-o citească zăcea acum abandonată pe pernă. Proiectele de cusut fuseseră isprăvite câteva zile în urmă. Nu mai voia să cumpere material pentru lucruri fără de care se putea descurca. Nu mai avea atâta de tricatat, dar n-o trăgea inima să facă un drum până la magazin—deși atâta de tricatat era unul dintre lucrurile ce urmau să-i fie de mare folos. Willie avea întotdeauna nevoie de o pereche nouă de șosete. Dar nu, o să aștepte până când va mai avea ceva de cumpărat. Poate o vizită la Kathy... nu, pur și simplu nu o trăgea inima.

Neliniștită, iritată și prost dispusă, se agita de colo până colo prin cameră. Poate că era doar obosită. Când se făcu doisprezece și jumătate fix—ora prânzului—își dădu seama că nu-i este foame. O strigă pe doamna Taylorson și o informă că nu-i prea este foame—poate s-o scuze? O să se întindă puțin în pat.

Nu stătu mult întinsă, că simți cum o contracție bruscă îi cuprinde abdomenul. Spre ușurarea ei, cedă repede. Missie închise ochii și încercă să adoarmă, însă înainte de ațipi, o altă contracție o cutremură.

Când și aceasta trecu, Missie se ridică în șezut și se uită la calendarul de pe perete.

—Nu se poate, exclamă cu voce tare, sentimentele ei oscilând de la plăcere la spaimă. E doar zece octombrie. Nu poți veni încă, micuțule. Nu e încă timpul! *Nu se poate!* Însă Missie își dădu curând seama că, într-adevăr, sosise timpul.

Coborî din pat și făcu câțiva pași prin cameră, apoi se puse din nou jos, doar ca să se ridice iar și să se agite încolo și înapoi.

Ce va crede Willie? se întrebă. *I-am spus douăzeci și cinci octombrie—și a spus că va fi aici în douăzeci și doi, ca să fie sigur. Poate că doar îmi imaginez sau poate e o alarmă falsă.*

Însă nu era o alarmă falsă. Doamna Taylorson veni să vadă ce se întâmplă cu ea și recunoscu de îndată simptomele, cu toate că nu

avusese niciodată copii. Sugeră că ar fi bine să trimită imediat după doctor, însă Missie insistă să mai aștepte. Dorea să fie absolut sigură că bebelușul era, într-adevăr, pe drum. În cele din urmă, doamna Taylorson nu mai putu suporta așteptarea. Îl trimise pe sârmanul domn Taylorson după doctor, înainte de a avea ocazia să-și fumeze pipa. Spre ușurarea lui Missie, doctorul nu era în altă parte, îngrijind vreo rană produsă de glonț sau punând în atele vreun mădular rupt, așa cum îi prezisese lui Willie cu ceva vreme în urmă, așa că veni aproape imediat.

În acea seară, în jurul orei zece, Missie născu un fiu—cu două săptămâni mai devreme decât calculele ei. Nu era foarte mare, însă era sănătos și voinic. Tânăra sa mamă, ce repetase de nenumărate ori în timpul travaliului, „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine”, vărsă lacrimi de bucurie când îl privi pentru prima oară.

După plecarea doctorului și după ce Missie și micuțul fură instalați confortabil în pat pentru noapte, doamna Taylorson încă se mai învârtea de colo-colo prin cameră, punând lucrurile la loc și cloncâind ca o cloșcă.

— E un adevărat prințisor, nu-i așa? Cum o să-l cheme?

— Nu știu, răspunse Missie somnoroasă. Am încercat să discut cu Willie despre nume—dar el a spus că va fi aici când va veni micuțul și o să alegem atunci un nume. După ce vedem pruncul.

— Dar el nu vine decât peste două săptămâni, spuse practica doamnă Taylorson. Nu pare potrivit ca un copil să stea fără nume două săptămâni.

— Știu, spuse Missie zâmbind, în timp ce-și privea fiul cuibărit la pieptul ei. Cred că va trebui să-i dau un nume.

— Ai ales vreunul?

— Am unul care-mi place. M-am măritat cu un bărbat al cărui nume de-al doilea este același ca și al tatălui meu. Oare n-ar fi potrivit ca fiul nostru să poarte același nume?

— Ba da, cum să nu?! exclamă doamna Taylorson, bătând din palme. Willie al tău n-ar putea avea nicio obiecție. Care-i numele?

— Nathan, spuse Missie. Nathan. Îl rosti din nou, savurându-i rezonanța.

— Nathan? repetă doamna Taylorson și dădu din cap gânditoare. E frumos. Îmi place. Cred că se potrivește cu bocceluța noastră. Nathan... doar Nathan?

— Nu, Nathan *Isaiah*.

— Isaiah? Doamna Taylorson păru nițel cam încurcată la auzul acestui nume, însă nu spuse nimic decât:

— Isaiah reprezintă ceva special?

— Cu siguranță, spuse Missie cu emoție în glas. Foarte special.

Missie trase pătura mai bine peste ea și copil. Era atât de fericită— și atât de obosită. Sărută creștetul catifelat al căpșorului lui Nathan și își lăsă trupul să se relaxeze. Aproape că ațipi, când o străfulgeră o idee.

— Doamnă Taylorson, întrebă ea somnoroasă, sunteți amabilă să trimiteți părinților mei o telegramă mâine?

— Sigur, domnișoară, răspunse femeia. Ce-ai vrea să le spui? Luă o foaie de hârtie și un creion de pe masă și i le dădu lui Missie. Mai bine ai scrie, ca să nu uit.

Missie se gândi câteva clipe, apoi începu să scrie încet: „Nathan Isaiah sosit bine octombrie 10 Stop Dragoste Missie și Bebe”. Îi dădu foaia de hârtie doamnei Taylorson.

— Va fi o plăcere pentru mine să fiu purtătoarea unor asemenea vești, spuse ea și o bătu afectuos pe umăr.

Missie zâmbi trist, privind la micuțul de lângă ea.

— Dacă ar fi fost vreo cale să-i dăm de veste și tatăcului lui. O să-mi fie tare greu să aștept până în douăzeci și doi. Păi fiul lui Willie va fi băiat mare când tati va ajunge să-l țină în brațe!

Doamna Taylorson privi la mica legăturică culcată pe brațul lui Missie.

— Mie-mi pare, zâmbi ea, că nu i-ar strica să mai crească nițel. Nu cred eu că va ajunge să umple cămășuța în care înoată, numai în două săptămâni.

Missie zâmbi mulțumită și se abandona în brațele somnului.

Willie sosi în Tettsford Junction în douăzeci octombrie, pregătit pentru oricât de multe zile de așteptare erau necesare până la venirea pe lume a copilului său. Doamna Taylorson îl invită în casă și reuși, așa cum promisese, să nu divulge nimic din surpriza minunată de care avuseseră parte. Willie se duse sus, în camera lui Missie.

Aceasta stătea la fereastră, privind cu jind dincolo de grădina din spatele casei, la dealurile îndepărtate. Acum, când se întremase, o cuprinsese din nou o stare de neliniște. Nathan părea deocamdată mulțumit să mănânce și să doarmă—și să crească—zilnic, cu toate că încă nu reușise să „umple” cămășuța, așa cum prezisese de altfel doamna Taylorson. Așa că Missie nu știa ce să facă cu timpul pe care-l avea.

Cu toate că auzi ușa deschizându-se, Missie nu se întoarse. Devenise obișnuită cu vizitele doamnei Taylorson, care folosea orice pretext pentru a intra și a ieși din camera ei. Dacă nu-i aducea ceai și mult lapte, venea doar să vadă ce mai face micuțul.

La întrebarea alarmată a lui Willie, „Ce s-a-ntâmplat?”, Missie se răsuci brusc.

— Willie! țipă ea.

El rămase ca paralizat.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă, cu o undă de teamă în voce.

— Cum adică, *ce s-a-ntâmplat?*

Willie arătă cu mâna spre corpul mai slab al lui Missie, iar aceasta își explică în sfârșit pentru ce fața lui se făcuse palidă dintr-o dată.

Un zâmbet îi înflori pe față și se aruncă în brațele lui.

— Ești tătic! Asta s-a-ntâmplat.

— Deja?

— Ne-a cam păcălit micuțul, nu-i așa?

— *Micuțul?*

— Uite!

Missie îl apucă de mână și-l duse lângă pat, acolo unde micuțul dormea liniștit, așezat într-un pătuț micuț făcut de domnul Weiss. Una dintre mânuțe, cu pumnul strâns, se odihnea lângă obrazul lui bucalat.

— E al nostru? șopti Willie cu uimire.

— Al nostru, spuse Missie. Nu-i așa că-i frumos?

— Putem... putem să-l luăm de-acolo? întrebă Willie. Înghiți greu și lupta să-și stăpânească lacrimile. Missie aprobă cu un semn al capului. Willie se aplecă și, cu grijă, își luă fiul în brațe.

— Nu-i așa că-i frumos? repetă el.

Missie abia-și mai putea stăpâni bucuria pe care o simțea. Willie era aici. Willie era încântat de fiul său—darul ei pentru el. Se ridică pe vârfuri și sărută obrazul soțului ei, apoi își lipi fața de umărul lui.

— Cred că seamănă cu tăticul lui, șopti ea, mângâind obrazul catifelat al micuțului. Uite, o să aibă părul închis la culoare. O, știu c-o să piardă pufulețul ăsta, dar cred că atunci când o să-i crească la loc, o să fie închis la culoare, ca al tău. Și așteaptă până când o să-și deschidă ochii. Acum sunt albaștri, dar un albastru închis, neclar. Cred că nu mai trece mult și o să fie căprui, ca ai tăticului lui. Willie își răsuci capul și se aplecă pentru a o săruta din nou.

— Da' uite-aici. Vocea lui Missie avea o nuanță de uimire și bucurie. Atinse cu blândețe bărbița moale a micului Nathan. O gropiță! O gropiță ca a ta!

Se aștepta să audă un protest, însă Willie se uită la bărbița lui mică și zâmbi larg.

— Ei, nici chiar așa... spuse el, însă fără a o contrazice.

Cei doi se așezară pe pat, iar micuțul se afla încă în brațele lui Willie.

— Când s-a născut?

— În zece octombrie.

— Zece? Da' e mult prea devreme.

— Are aproape două săptămâni deja—și gata de plecare.

— Ești sigură?

— Doctorul spune că dacă avem grijă, am putea pleca oricând dorim.

Willie părea prea emoționat pentru a putea vorbi.

— Nu ne va lua prea mult, nu—să ne pregătim de plecare? întrebă Missie.

Willie dădu din cap și-și găsi vocea.

— Nu, nu prea mult. Mă ocup de asta. De data asta a venit și Henry cu mine. Am adus două căruțe, ca să avem loc destul pentru ce avem de cumpărat și să nu fii nevoită să stai înghesuită în aceeași căruță.

Râse. Henry o să fie tare dezamăgit. Ne gândisem că o să stăm aici o lună.

Missie râse încetișor.

— O, Willie, abia aștept. M-am săturat să stau fără tine aici. M-am simțit atât de singură.

Micuțul se mișcă, iar Willie îi modifică poziția.

— Hei, spuse dintr-o dată. Are un nume?

— Are, îl asigură Missie, un nume bun. Îl cheamă Nathan—Nathan Isaiah.

— Nathan Isaiah, repetă Willie. Îmi place. Îmi place mult. Ridicându-și pruncul ca să-l poată săruta pe fruntea catifelată, șopti:

— Nathan Isaiah, te iubesc. Micuțul răspunse încruntându-și micuța față și scoțând un țipăt puternic. Amândoi părinții izbucniră în râs, apoi Missie îl luă în brațe și-i dădu să sugă.

Patru zile mai târziu, familia LaHaye era gata de drum. Doamna Taylorson nu suporta să-i vadă plecând. Îl luă pe micuț în brațe, vorbind și tăifăsuind pe limba lui, insistând să-l țină până în ultimul moment. Până și domnul Taylorson își luă liber de la magazin și veni să-i petreacă. Le reaminti că, în cazul în care se vor întoarce în oraș, casa familiei Taylorson era și casa lor.

Kathy și Melinda îi petrecură cu ochii în lacrimi, amândouă aducând daruri de rămas bun micului Nathan. Bunul pastor înălță o rugăciune la despărțire, iar soția sa insistă să le ofere pentru drum una din pâinile pe care tocmai le scosese din cuptor.

Henry își dădu toată silința să pregătească așa cum se cuvine în căruță culcușul lui Missie, hotărât să nu lase niciun firicel de vânt sau ploaie să-i tulbure confortul—al ei sau al micuțului. Acum nu mai era zăduful acela cu care fuseseră obișnuiți. De fapt, Missie se văzu nevoită să se înfofolească bine și să-l învelească bine pe micuț pentru a-l proteja de vântul rece.

În cele din urmă, porniră la drum, iar Missie puse în funcțiune *noul* calendar pe care-l purta în minte. În doar șase zile vor fi acasă. În sfârșit

DRUMUL LUNG AL IUBIRII

va da ochii cu ținutul pe care Willie ajunsese să-l îndrăgească. Entuziasmul ei crescuse în așa măsură, încât simți că dă pe dinafară. În sfârșit, scăpa de orașul monoton, mohorât și prăfuit. Își strânse pruncul la piept.

— Iar tu, tu, ștrengar mic ce ești, îi spuse, nici măcar nu erai parte a acestor visuri. Dar cred că asta n-o să fie o problemă.

ŞAISPREZECE

Ferma de animale

— Aproape am ajuns, anunță Willie entuziasmat. Doar peste deal. Porniseră la drum în urmă cu şase zile. De teamă să nu-i obosească pe Missie sau pe copil, Willie se opri în fiecare seară puțin mai devreme decât ar fi fost normal. Acum era ziua a şaptea, la amiază.

Missie înghiți greu. Propriul lor pământ, visul lor—al lui Willie și al ei—se afla „doar peste deal”. Însă ținutul pe care-l străbătuseră părea chiar mai arid decât cel din jurul localității Tettsford Junction. Până când nu remarcă unele schimbări în bine în ținutul prin care treceau, Missie avu impresia că e aproape imposibil să se mai schimbe ceva. Dealuri, unul după altul, lipsite de culoare, acoperite doar cu iarbă uscată și buruieni. Ghemotoace de plante uscate erau purtate de vânt, încoace și încolo, fără încetare. Singura schimbare în peisaj o constituiau cactușii sau câte o grămadă de stânci. Însă, poate că, printr-o minune... Atât de mult ar fi vrut să împărtășească entuziasmul lui Willie.

În depărtare se zăreau munții. Missie se așteptase—sperase—că munții vor deveni prietenii ei. Însă aceștia rămăneau reci, oferind privirilor doar imagini umbrite, cețoase.

— Câteodată sunt purpurii, câteodată albaștri, câteodată aproape roz, îi explicase Willie, depinde cum sunt luminați de razele soarelui. Și iarna, cu zăpadă pe creste, albul lor îți ia vederea.

— Putem vedea munții din locul unde se află casa? Întrebase Missie, sperând cu ardoare să fie așa. Era nerăbdătoare să se bucure alături de Willie de dispoziția schimbătoare a frumoșilor munți.

— Din valea unde ne aflăm noi, nu, răspunse Willie. Ca să-i poți vedea, trebuie să-ți faci casa pe o înălțime—și nu prea e de dorit. Prea mult vânt, fără nicio protecție.

— Prea mult vânt, murmură Missie încetisor acum, gândindu-se la cuvintele lui Willie. Mult prea mult vânt. Se înfășură mai bine cu șalul gros, ferindu-se de rafalele reci.

Deci nu puteau vedea munții din casa lor. Atunci ce *puteau* vedea? Îl întrebase și asta pe Willie.

— Dacă privești spre răsărit, îi spusese Willie, poți vedea ferma. Kilometri întregi de dealuri joase—nimic nu-ți stă în calea privirilor. Willie părea a considera că acea întindere pustie era un mare câștig. Imaginea pe care și-o făcu Missie însă, o făcu să se cutremure.

Cum coborau povârnișul, Willie opri caii. Missie închise ochii, dorindu-și să nu fie încă nevoită să-i deschidă.

— Ei bine, anunță Willie triumfător, uite-o. E ceva, așa-i?

Missie deschise încet ochii.

Adăpostite într-o mică vale, așa cum spusese Willie, se aflau câteva clădiri risipite și ceea ce păreau a fi kilometri întregi de îngrădituri pentru vite.

— Spuneai că e *verde*, spuse Missie printre dinți, regretând de îndată remarca.

— Primăvara. Acum e sfârșitul toamnei. Nimic nu mai e verde acum. Willie era de neclintit. Ei, ce crezi?

Missie se temuse că-i va pune întrebarea asta. Cum putea răspunde? Nu-l putea dezamăgi pe Willie, însă nici nu putea să mintă.

— E... e... chiar e ceva, reuși să răspundă, mulțumită că reușise să-și amintească cuvintele lui Willie.

— Sigur că e, fu acesta de acord, evident interpretându-i răspunsul prin prisma propriului său optimism.

Arătă cu degetul către vale și se aplecă spre ea.

— Țarcurile pentru cai și vite sunt acolo.

Missie se întrebă cum putea el crede că cineva nu le-ar observa. Îngrăditurile păreau a umple întreaga vale.

Willie continuă:

— Clădirea de acolo e grajdul. O să construim unul și mai mare, ceva mai încolo. Acolo e baraca lucrătorilor și lângă ea e bucătăria în care li se gătește.

— Unde e casa? întrebă Missie.

— Cea *temporară*? Chiar acolo.

Missie urmări direcția indicată de degetul lui. Casa *temporară*, ca și baraca, bucătăria lucrătorilor și grajdul, i se părea mai degrabă un morman de iarbă uscată.

— Sunt făcute din lut, o informă Willie pe un ton foarte natural.

— Lut?

— Da. Tai blocuri de lut din pământ și le pui unul peste altul. Poți ridica un adăpost foarte confortabil pe timp de iarnă.

Missie înghiți în sec, cu ochii larg deschiși și inima bătându-i cu putere.

— Lut, șopti ea. Buzele îi tremurară în timp ce lupta să-și controleze emoțiile și își întoarse fața în cealaltă direcție.

Willie le dădu ghes cailor, și căruța se urni din loc. Missie închise din nou ochii. Nu avusese loc nicio minune „dincolo de deal”. N-o aștepta un ținut de basm. Însă avea nevoie de o minune—ca s-o ajute să facă față calvarului ce știa că o așteaptă.

SOC

Casa din lut văzută de la distanță fusese un adevărat șoc pentru Missie, însă văzută de aproape era chiar mai rău. În timp ce căruța se opri cu un scârțâit în fața clădirii joase, mici, Missie își mușcă buzele pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

Henry ajunsese mai repede și aprinse focul. Acum ieși din casă, cu un zâmbet larg pe față.

Fumul ieșea printr-un mic horn în acoperiș și era îndată risipit de vânt. Missie recunoscuse mirosul pătrunzător de balegă uscată. Fuseseră nevoiți de nenumărate ori în timpul călătoriei s-o folosească pentru a

aprinde focul, însă niciodată n-o acceptase sau apreciasse. Așezată încă pe bancheta căruței, privi în jur și-și dădu seama că în ținutul ăsta nu vor avea lemne pentru foc. Existau foarte puțini copaci.

Willie o ajută să coboare, iar Missie se opri câteva clipe pentru a-și controla picioarele și gândurile, pregătindu-se pentru orice ar fi găsit dincolo de ușa mică de la intrarea în noua ei casă.

Willie porni înainte, iar Missie fu nevoită să-și aplece capul pentru a păși în camera întunecată a micii case de lut.

Era amiază, și totuși, camera era atât de întunecată, încât lui Missie îi trebuia câteva momente pentru a putea deosebi obiectele din jurul ei. Când reuși s-o facă, privi de jur-împrejurul camerei mici. În colț se afla patul, însă nu versiunea frumos aranjată pe care și-o imaginase. Era un planșeu, cu o pătură aruncată peste așternuturi făcute grămadă—evident, mână de bărbat.

O sobă mică și neagră se afla dedesubtul unui coș ce scotea fum. Foarte aproape de ea se aflau o masă mică de lemn și două scaune fără spătar, vârate sub masă. De-a lungul peretelui se întindea un raft, pe care erau puse în dezordine tot felul de oale și tigăi.

Cele două geamuri mititele abia dacă-ți permiteau să vezi ceva afară—iar pentru a o face, trebuia să te apleci. Micile ochiuri de sticlă murdară erau bine fixate cu lut. Missie, cu gândurile învălmășite precum frunzele purtate de vânt, își promise că le va spăla bine, cu prima ocazie. Își smulse gândurile de la geamuri, uimită că într-un moment atât de traumatizant, era în stare să observe murdăria de pe geamuri.

Privirea i se îndreptă spre tavan. Și acesta era din lut, fixat cu bucăți de scândură, surcele împletite și sârmă. Arăta de parcă în mod regulat s-ar fi desprins bucăți din el. Oare n-o să-i cadă-n cap, ei sau copilului?

Își coborî rapid privirea, ca nu cumva ochii s-o dea de gol—și imediat remarcă dușumeaua. Era din pământ! Din pământ tare și denivelat. Missie trase adânc aer în piept, însă Willie continua să vorbească bine dispus.

— Nu-i cine știe ce, dar e călduroasă și confortabilă. Anul viitor vom construi o casă *adevărată*—din piatră sau lemn—poți alege.

— Cafeaua e gata, strigă Henry. Willie păși în față ca să-l ia pe Nathan din brațele lui Missie. Aceasta se dezlipi cu greu de el, însă în

cele din urmă îi dădu drumul, iar Willie îl puse în pat. Ochii ei se ridicară spre tavan, deasupra patului, ca să se asigure că nu va pica de acolo vreun smoc de paie.

— Şezi aici, îi spuse Henry, iar Missie se așeză, amortită.

Cafeaua fierbinte o învioră oarecum, iar Missie descoperi curând că-și putea mișca din nou mâinile și picioarele. Simți privirea lui Henry asupra ei și știu că trebuie să spună ceva.

— Ei bine, spuse ea forțându-se să râdă, n-o să fie prea mult de lucru în casă. Observă cum fața lui Henry se relaxează.

Willie o luă de mână.

— Știu că nu va fi ușor, Missie—acest prim an, dar așteaptă. Anul viitor, îți promit, o să-ți fac o casă așa cum îți dorești.

Missie luă o altă înghițitură de cafea. Henry o făcuse tare. O, câtă nevoie avea de tăria ei în clipa asta!

— Unde sunt toate lăzile și cutiile cu lucrurile mele? întrebă încet. Rămase surprinsă de faptul că folosise cuvintele *lucrurile mele*; însă n-avea cum să le evite.

— Le-am pus în șopronul din spate, lângă grajd, până când urma să vii și tu. N-am știut exact care sunt lucrurile de care ai nevoie. Ți le pot aduce chiar acum, dacă vrei.

Missie privi în jur la camera deja aglomerată.

— Cred că deocamdată cel mai bine e să le lăsăm unde sunt. Nu prea e loc pentru altceva. Și, Willie, te rog, pune acolo și mașina de cusut.

Willie fu pe punctul de a o contrazice, însă se uită și el în jur.

— Chiar că e cam aglomerat aici, spuse el. Ciudat, mi se părea de-a dreptul goală când nu erai și voi.

— Căii sunt tot în față, interveni Henry, punându-și ceașca pe masă. Mai bine mă duc să văd de ei. Unde vrei să las căruța?

— Las-o lângă casă. Trebuie să aducem în casă lucrurile micuțului.

Henry făcu un semn aprobator și ieși.

— Unde stă Henry? întrebă Missie, jucându-se cu ceașca.

— În baracă.

— Singur?

— Nu, mai avem încă trei oameni. Doi îngrijitori de vite și bucătarul.

— Cred că e mare înghesuială.

— N-au prea multe lucruri.

— Ai mai multe vite, să înțeleg?

— E un început bun.

— Și cai?

— Câțiva bunicei.

— Atunci înseamnă că stai bine.

Willie dădu din cap în semn de aprobare, își împinse ceașca pe masă și-și trecu mâinile peste fața obosită. Se ridică și se duse la geam, aplecându-se ca să privească afară.

— Missie, spuse fără să se întoarcă, asta a fost o greșeală. Nu știu cum de nu mi-am dat seama mai repede. M-am simțit prea singur ca să mai gândesc bine, cred. N-ar fi trebuit să te aduc aici. Ar fi trebuit să te las în Tettsford până când aş fi construit o casă adevărată. Asta nu e un loc potrivit pentru o femeie... și un copil mic.

Missie se duse la el, teribil de întristată că-și dăduse pe față sentimentele. Probabil că dezamăgirea ei îl rănise tare pe Willie.

— O, Willie, spuse ea punându-și mâinile în jurul gâtului lui și aplecându-i capul spre ea. E-n regulă. Chiar e. Recunosc, m-a surprins, dar o să mă obișnuiesc. Să știi că o să mă obișnuiesc. N-aș fi rămas niciodată în Tettsford—nu fără tine. Mi-a fost atât de dor de tine, încât simțeam că mor. Mai bine aici—nu, *mai degrabă* aici, cu tine, decât în acea cameră, singură.

Willie o strânse la piept.

— Missie, îmi pare rău... îmi pare rău, șopti el, dar n-o să fie așa întotdeauna. O să mă revanșez. Îndată ce voi putea. O să ai o casă la fel de frumoasă ca cea pe care ai lăsat-o în urmă... așa cum meriți să ai.

Casa mea! se gândi Missie, închizând ochii. *O, dacă aş fi acasă!* Oare nu acolo era locul ei? De ce nu fusese Willie mulțumit cu asta?

Își privi copilul care dormea în pat și ochii i se umplură de lacrimi. Willie o sărută pe creștetul capului. Dacă nu se va uita în ochii lui, va reuși să se controleze. Nathan începu să plângă, iar Missie se desprinsese încet-încet din brațele lui Willie, fără să-și ridice capul.

DRUMUL LUNG AL IUBIRII

Răsuflând adânc pentru a-și controla tremurul vocii, spuse:

— Îi e foame. Cred că mai bine văd de el, apoi mă apuc de altceva.

— O să-i aduc lucrurile, spuse Willie și întinse mâna după pălărie.

Missie! Se opri la ușă și se întoarse spre ea. Te iubesc.

Ea îl privi, dădu din cap și se sili să-i zâmbească înainte de a ieși afară.

Mai degrabă stau aici, cu tine, decât acolo, în camera aceea, singură, își zise de nenumărate ori.

ȘAPTESPREZECE

Iarnă și Crăciun

Missie ridică gălețile deja grele și mai făcu câțiva pași. Le lăsă jos și se aplecă din nou ca să adune balega uscată de pe pământul aproape înghețat. Vântul puternic îi sufla șalul, așa că se strădui să și-l prindă mai bine în jurul trupului. Degetele îi erau amorțite de frig. Se muștrului că nu-și luase mănușile.

În cele din urmă, umplu și a doua găleată. Își ridică povara și urcă cu greutate povârnișul către căsuța din pământ, în timp ce gălețile i se loveau de picioare. Mai avea nevoie de încă două găleți pentru a-și completa rezerva pentru acea zi. Măinile și spatele o dureau, iar acum trebuia să caute mai departe de casă pentru a-și umple gălețile.

Pe când se apropie de casă, îl auzi pe micuțul Nathan plângând. Grăbi pașii. Sărmanul micuț! Oare de când își cerea drepturile?

Missie puse jos gălețile, apoi își spălă bine mâinile în apa din ligheanul aflat în colțul camerei. Apa rece spori senzația de amorțeală a degetelor, însă le frecă viguros cu ștergarul aspru, încercând să le încălzească. Cel puțin acum își simțea iar degetele. Își puse șalul deoparte și se duse la copil, liniștindu-l cu cuvinte dragăstoase.

Reușise cumva să se descurce în cele două săptămâni de când își începuse traiul în căsuța de lut. Nathan era în mare parte motivul pentru care avea puterea de-a merge înainte. Micuțul aducea viață și semnificație lumii lui Missie, așa cum era ea acum.

Aerul se răcise afară, iar vântul devenise mai tăios. Ochii lui Willie, plini de îngrijorare, se ridicau adesea spre cer. Nu mai era mult și se puteau aștepta la o furtună de iarnă, cu lapoviță și ninsoare, iar ei nu erau pregătiți pentru așa ceva. Pe Missie o îngrijora „combustibilul” din ce în ce mai puțin, însă nu-i spuse nimic lui Willie. Nu era nevoie să mai adauge și ea la problemele lui. O femeie ar trebui să fie în stare să se asigure că în casă îi arde focul. Totuși, nu știa cum o să se descurce atunci când pământul va fi acoperit de zăpadă. Minte îi era ocupată constant cu problema asta și cu alte chestiuni legate de simpla lor supraviețuire acolo.

Îl schimbă pe Nathan, îl alăptă și-l ținu în brațe câteva minute, înainte de a-l pune înapoi, în pătuțul său.

Missie se uită în ibricul pentru cafea de pe mica sobă. Soba cea mare, pe care o adusese „de acasă” la insistențele mamei ei, rămăsese împachetată în cutie. Era prea mare pentru căsuța de lut. Missie împinse ibricul către mijlocul plitei, ca apa să clocotească. Willie o să vină curând și probabil că o să fie înghețat până-n măduva oaselor. Însă prima voce pe care o auzi Missie afară, la ușă, fu vocea lui Henry.

— Cred că nu mai putem amâna, indiferent ce altceva mai e de făcut. Ar putea ninge în orice moment.

— Așa e, spuse Willie, ai dreptate. N-ar fi trebuit să amânăm. Asta vom face primul lucru dimineață. O să-i luăm pe toți și o să folosim două căruțe.

— Crezi că o să fie de acord?

— Eu sunt șeful, nu-i așa?

— Așa este.

Missie simți zâmbetul din vocea lui Henry.

— Zic doar că s-ar putea să-ți spună că au fost angajați să aibă grijă de vite, nu să adune balebă uscată.

— Vom vedea, spuse Willie, în timp ce intrară amândoi în casă.

Oh, se gândi Missie, sper că asta înseamnă ce cred eu că înseamnă.

În dimineața următoare, imediat după micul dejun, două căruțe și cinci bărbați se porniră pe adunat balebă uscată pentru focurile de iarnă. Cât fu ziua de mare, se perindară încoace și încolo. Umplură șopronul din spatele bucătăriei lucrătorilor, însă în ce o privește pe Missie, îi dădură parcă mai multă atenție. Mormanul ei fu depozitat într-un șopron de lut, chiar în spatele casei. Asta o va scuti de greaua provocare de a smulge din zăpadă balebă înghețată.

Missie aproape că izbucni în lacrimi de ușurare în timp ce urmărea cum se umple șopronul. Pentru ea ar fi fost o sarcină mult prea mare, odată cu venirea iernii și zăpezii. *Mulțumesc, Doamne*, șopti în inima ei. „Și îți mulțumesc, Willie – ție și vouă, tuturor”, le va spune fiecăruia atunci când va avea ocazia. Missie se simți plină de recunoștință. Încercă să caute o modalitate de a-și exprima aprecierea. În același timp, puse mâna pe ibricul cel mare de cafea și-l umplu cu vârf. Cel puțin, îi va aștepta pe oameni cu cafea aburindă atunci când se vor întoarce din următoarea lor incursiune și căutare după balebă uscată.

Ziua următoare, bărbații continuă să adune balebă, chiar și următoarea – umplând până la refuz șopronul. Lui Missie i se părea că rezerva de „combustibil” îi va ajunge o veșnicie. Asta era și impresia câtorva dintre bărbați, dacă era să ia în considerare bombănelile lor. Însă Willie declarase că dorea să fie absolut sigur că soția lui va avea destul pentru a se încălzi pe parcursul lunilor de iarnă.

Zilele lui Missie deveniră mai ușoare odată cu asigurarea rezervei de balebă pentru foc. Însă nu prea știa cum să-și umple timpul. Camera în care locuiau necesita foarte puțină atenție. Missie mătura podeaua, făcea patul, pregătea mâncarea și spăla vasele. Bineînțeles, trebuia să meargă destul de des la izvor ca să aducă apă, cu toate că Willie îi umplea gălețile în fiecare dimineață, înainte de a-și începe treaba. Însă în afară de astea, nu prea avea cu ce-și umple orele libere.

Se decise să tricoteze șosete pentru Henry – apoi continuă să tricoteze câte o pereche pentru fiecare dintre lucrătorii de la fermă. Până la Crăciun, le va termina. După ce isprăvi și șosetele și rămase iarăși fără ocupație, Missie se decise să-i facă fiecărui bărbat de la fermă câte o pereche de mănuși groase pentru zilele geroase ce le stăteau

înainte. Ezită, nefiind sigură că îngrijitorii de vite ar aprecia lucruri precum mânușile de lână, însă în cele din urmă, se apucă de lucru.

Missie nu-i cunoștea prea bine pe bărbații de la fermă. Cel înalt, slab, cu fața aspră și cu nasul mare, era Clem. Cel mai scund, care scuipa tabac, era Sandy. Missie îl cunoștea mai bine pe Cookie – bucătarul. Era o fire tăcută, însă plăcută, iar ochii lui păreau a nu pierde nimic din vedere. Fața nu-i ieșea în evidență decât atunci când îi era luminată de un zâmbet – lucru ce se întâmpla ori de câte ori o vedea pe Missie sau pe micuț. Cookie șchiopăta foarte tare, de aceea se mulțumea să gătească și nu să călărească alături de ceilalți bărbați. Căzuse în timp ce încerca să imblânzească un cal, aceasta era explicația problemei de la șold și picior. Missie se bucura că-l avea prin preajmă, căci, cu toate că rareori stăteau de vorbă, zâmbetul pe care acesta i-l adresa îi înviora nițel ziua.

Rufele copilului reprezentau cea mai mare provocare pentru Missie. Apa trebuia adusă de la izvorul din vale. Cu toate că Willie umplea cele două găleți înainte de a pleca la muncă dimineata, apa nu era suficientă pentru această sarcină. Mica sobă era prea mică pentru o vâniță sau o oală mare, așa că Missie trebuia să încălzească apa într-o cratiță mai mică. Până când se încălzea a doua cratiță cu apă, cea dintâi se răcea. Fiind învățată acasă să spele rufe cu apă fierbinte, răbdarea lui Missie era greu pusă la încercare.

INCA

Prima furtună de zăpadă atacă cu furie. Vântul puternic izbea stropii de lapoviță de ferestrele mici ale căsuței de lut, depozitându-i mai apoi în fiecare colț al acesteia. Zăpada începu să se înalțe până când îngropă totul în calea ei. Missie se rugă ca micuța lor casă să reziste mănii furtunii.

Willie insistă să se alăture bărbaților și animalelor, în timp ce Missie consideră că cel mai sensibil lucru pe care acesta-l putea face era să rămână înăuntru. Bărbații lucrau întreaga zi, asigurându-se că cele trei sute de vite ce purtau acum însemnul *Hanging W*, nu se vor pierde în furtună.

Se întoarseră după-masa, târziu, după ce adăpostiseră vitele într-o vale mai ferită, în speranța că vor fi protejate acolo de furtuna dezlănțuită.

Cu toate astea, Willie se plimba agitat încoace și încolo, aruncând câte o privire afară prin ochiurile mici de sticlă ale ferestrelor.

Furtuna mai slăbi în intensitate a doua zi la amiază, iar Henry și Sandy plecară să verifice starea animalelor. Când se întoarseră, îl informară pe Willie că nu se pierduse nicio vită. Willie se liniști.

Zăpada nu se topi, iar Missie își dădu seama că iarna n-avea de gând să-i lase în pace. Izvorul îngheță și el, iar Missie fu nevoită să topească zăpadă pentru a avea apă. Era o sarcină tare obositoare, în special în zilele când trebuia să spele haine. Nu-i prea plăcea nici gustul zăpezii topite, însă, în cele din urmă, se obișnuie și cu asta.

Viața lui Missie intră în rutină, era lipsită de evenimente, plictisitoare. Mormanele de zăpadă depozitate în jurul casei o împiedicau să vadă până și dealurile acoperite de zăpadă înghețată. Sarcinile de a aduce în casă balebă uscată pentru foc și de a topi destulă zăpadă pentru a avea apă în casă nu erau altceva decât *muncă* pentru Missie.

Cât de bucuroasă era de prezența lui Nathan. Pe măsură ce devenea tot mai conștient de ceea ce se întâmpla în jurul lui și zâmbetul lui o întâmpina pe Missie ori de câte ori se apleca peste pătuțul lui, zilele ei păreau a căpăta semnificație și scop. Vorbea cu el întruna. Fără el, pereții întunecați ai micuței case de pământ i-ar fi părut o închisoare în timpul acelor zile lungi și goale.

— Îți mulțumesc, Tată, se ruga Missie adesea. Îți mulțumesc pentru fiul nostru. Și ajută-mă să fiu voioasă și răbdătoare, ca să-i pot oferi lui Willie un cămin fericit, adăugă ea.

În timp ce agăța la uscat hăinuțele lui Nathan pe sfoara întinsă de-a latul camerei, Missie își dădu deodată seama că rămăseseră doar câteva zile până la Crăciun.

Se aplecă pe sub sfoară și se duse la calendarul făcut de ea, agățat pe perete. Așa era. Mai erau doar patru zile până la Crăciun.

Privi în jurul ei. Crăciun? Aici? Scutură din cap și clipi repede pentru a nu izbucni în lacrimi, apoi se muștrului. Însă sentimentul dureros ce se născuse în inima ei nu putu fi înlăturat atât de repede. Ce putea face ca să dea camerei un aspect sărbătoresc?

În acea seară, în timp ce stăteau la masă și serveau cina, tocană și chifle, Missie aduse subiectul în discuție.

— Ți-ai dat seama că peste patru zile e Crăciunul?

Crăciunul? spuse Willie, parcă luat prin surprindere. Crăciunul deja? Măiculiță, da' cum mai zboară timpul!

Missie fu pe punctul de a-i da o replică tăioasă, însă se abținu.

— Crăciunul! repetă Willie. Cred că n-o să-ți pot face rost de curcan. Ce zici, te-ai descurca cu o friptură de căprioară?

— Cred că da. Poate că-mi spune Cookie cum s-o fac.

O să fie cam greu să sărbătorim Crăciunul singuri, nu-i așa? Ochii lui Willie o cercetau cu atenție.

— M-am gândit la asta, spuse Missie. De ce nu i-am invita pe lucrători la noi?

— Aici?

— De ce nu?

Willie privi sforile întinse, pe care erau agățate la uscat hainele copilului.

— Nu prea e loc.

— Știu, dar ne putem descurca.

— Ar putea veni doi câte doi, mă gândesc.

— Țsta n-ar mai fi Crăciun.

— Atunci cum te-ai gândit?

— O să pun mâncarea pe masă și pe sobă, ne luăm fiecare și ne așezăm unde găsim loc – pe scaune, pe pat – oriunde. Cred că mai e un scaun în baracă – și Cookie mai are unul în bucătărie.

Willie râse.

— Ești hotărâtă, nu?

Missie își plecă privirea, însă nu făcu niciun comentariu.

— Bine, spuse Willie, invită-i.

— Willie, te rog, n-ai vrea să-i inviți tu? Eu... eu nu-i văd prea des.

— Bine, o să-i invit eu. La ce oră?

— Hai să spunem... ora unu.

Willie dădu din cap.

— Iar eu o să-ți fac rost de carne de căprioară.

— Dacă ar face Cookie friptura pe soba lui?... Iar eu să fac aici restul.

Willie aprobă iar din cap.

— O să vorbesc cu el.

Cookie fu de acord să facă friptura, iar când așteptata zi sosi, Missie pregăti restul meniului. Nu avea prea multe ingrediente la dispoziție, însă își lăsă creativitatea să lucreze. Păstrase câteva dintre conservele mamei sale pentru o zi ca asta. Acum le deschise și folosi o parte dintre fructe pentru a umple tarteles. Deschise ultimele conserve de morcovi și fasole de acasă și le pregăti ca garnitură la friptură. Singurii cartofi rămași erau cei pe care-i pusese deoparte, în speranța că urma să-i planteze la primăvară. Arătau a fi tare amărâți și seci, însă Missie se ruga să mai aibă puțină vlagă în ei. Refuză să folosească acum vreunul, cu toate că gândul la cartofi o făcea să-i lase gura apă. În loc de cartofi, pregăti un morman de chifle pufoase și scoase ultimul borcan de miere.

Când sosită bărbatii, Cookie purtându-și cu mândrie trofeul de friptură de căprioară, Missie era pregătită.

— Înainte de a mânca, spuse Willie, vreau să aduc ceva. Nu prea e mult loc, dacă ați observat – afirmația stârni hohote de râs din partea musafirilor – așa că l-am lăsat în șopron.

Curând se întoarse cu un arbust mic, înfipt în pământul dintr-o găleată mică. De crengile mici erau agățate fundițe făcute din resturile de lână de la proiectele de tricatat ale lui Missie.

— Nu se prea simte că e Crăciun fără pom, spuse el scuzându-se. Bărbatii chiuiră, iar Missie izbucni în lacrimi.

Când agitația se mai potoli, Willie se strecură până în mijlocul camerei și-i conduse în rugăciune.

— Tată, avem multe lucruri pentru care putem să-ți mulțumim. Pentru mâncarea atât de bine mirositoare din care vom servi. Pentru

căldura acestei camere mici în care vom lua masa. Pentru prietenii care sunt cu noi și cei care sunt departe. Pentru amintirile altor Crăciunuri petrecute alături de cei dragi. Pentru Nathan Isaiah, fiul nostru sănătos. Și mai mult, dragă Doamne, pentru soția mea, care ne-a binecuvântat pe toți oferindu-ne acest Crăciun. Ne reamintim că aceste binecuvântări sunt doar pe deasupra. Darul Tău special pentru noi în această zi a fost Fiul Tău. Acceptăm acest dar cu mulțumire. Amin.

În timp ce bărbații devorau mâncarea gustoasă și din abundență, Missie rămase tăcută. Încercase să nu-și lase gândurile să zboare către casa părinților săi. Oare cum ar fi fost să se afle alături de ei acum? Într-o casă suficient de mare pentru a servi o familie în tot confortul, pe masă cu unt proaspăt, pireu de cartofi, curcan, dovleac copt și plăcintă de mere garnisită cu frișcă.

Se uită la farfuria ei umplută cu friptură feliată de căprioară și sos de carne, morcovi din conservă, fasole verde din conservă și o chiflă, fără unt. Însă își aminti că în acest ultim an, multe au fost zilele când masa i-a fost mult mai sărăcăcioasă. În comparație cu acele zile, acesta era un adevărat festin. Se pare că bărbații așa îl și considerau. Iar când sosi timpul pentru tarte și cafea, aceștia își linseră buzele cu poftă. Missie se strecură printre musafiri și se duse să vadă ce face Nathan. Abia puteau să se miște fără a se călca pe picioare, însă apropierea înlesnea râsul și voia bună.

— Fiule, îi șopti ea celui mic, tu n-o să-ți amintești nimic din ziua asta, dar eu vreau să fii și tu prezent. E primul tău Crăciun și eu n-am nimic să-ți ofer – doar un sărut și voie bună alături de prietenii. Îl luă în brațe.

După masă, Missie își adună tot curajul și îi oferi fiecărui bărbat o pereche de șosete și una de mânuși. Nu se așteptase să fie atât de bine primite. Curând realiză că, probabil, aceștia nu mai primiseră un dar de Crăciun de când fuseseră copii.

Cookie își schimbă poziția „ca să nu mai stea în calea fumului aluina afurisit – îmi face ochii să lăcrimeze”.

Clem înghiți greu, iar mărul lui Adam începu să i se zbată în sus și-n jos.

Missie se rugă ca niciunul să nu se simtă stânjenit pentru că nu adusese vreun dar.

După ce bărbații își exprimară mulțumirea cât putură de bine, Missie începu, cu timiditate.

— Acum vreau să vă spun mulțumesc pentru darul pe care mi l-ați făcut.

Cinci perechi de ochi – șase, cu ai lui Nathan – se îndreptară spre ea.

— Vreau să vă mulțumesc, spuse cu timiditate, pentru că lucrați cu atâta credincioșie pentru soțul meu, pentru că faceți ca sarcina lui – și a mea – să fie mai ușoară, pentru că nu cereți lucruri pe care nu vi le putem oferi. Ezită, apoi adăugă, zâmbind:

— Dar mai presus de toate, vreau să vă mulțumesc pentru rezerva minunată de balegă uscată pe care ați adunat-o fără prea multe comentarii. Am fost nespus de mulțumitoare pentru bucățile astea de balegă.

Missie nu-și putu înăbuși un hohot de râs. Cu toate că expresia de pe fața bărbaților dovedea că apreciază mulțumirile ei, aceștia văzura și partea comică a cuvintelor ei și râseră împreună cu ea.

Cu toate că nu-și dădu seama în acel moment, Missie tocmai își făcuse câțiva prieteni pe viață. Oricare dintre bărbații aceia care stăteau în camera mică din lut ar fi făcut orice le-ar fi stat în putere pentru a o ajuta. Iat-o acolo, o fată-femeie, parcă nu mai mare de-o șchioapă, plină de viață și cu vino'ncoa, cu obrații strălucind de sănătate și ochii sclipind de lacrimi, înveșmântată într-o rochiță frumoasă, colorată, ținându-l pe Nathan, băiețelului ei alb și bucălat, mulțumit să se afle în brațele mamei sale și să-i studieze fața.

Imaginea aceasta era darul lor de Crăciun, o imagine pe care urmau să și-o amintească toată viața.

Mai târziu, Henry își aduse chitara și cântară împreună colinde. Cookie doar stătea și asculta. Sandy fluieră câteva acorduri ici-colo. Însă Clem, spre surprinderea lui Missie, părea a ști pe de rost majoritatea colindelor tradiționale.

Le venea greu să se despartă. Missie alimentase de câteva ori focul. Micul Nathan trecuse din brațe-n brațe. Până și Clem cel aspru îl ținuse în brațe pe micuț.

În cele din urmă, Missie pusese ibricul pe foc și mai făcu un rând de cafea. Era bucuroasă că făcuse destule tarte pentru ca fiecare să mai servească una alături de cafea.

Bărbații zăboviseră lângă tarte și cafea, însă, în cele din urmă, se ridicară să plece, îndreptându-se mai apoi, prin zăpadă, către baraca unde erau găzduiți.

Missie fredonă încetișor în timp ce spală vasele. N-avusese rost să le spele mai devreme, cu atâția oameni în jur. Willie își puse pălăria și plecă în grajd să vadă de cai, presupuse Missie.

Missie isprăvisese de spălat vasele și-l alăpta pe Nathan, când Willie se întoarse, aducând cu el o cutie. Missie îl privi uimită, iar el răspunse la întrebarea ei nerostită.

— Am făcut cumpărăturile pentru Crăciun înainte de a pleca din Tettsford. Puse cutia pe masă și începu s-o despacheteze.

— Mi-e teamă că darul meu n-o să se potrivească în camera asta. Când l-am cumpărat, am avut în minte casa noastră adevărată. Oricum, m-am gândit să ți-l arăt, pe urmă-l putem pune la loc. Willie scoase din cutie cea mai frumoasă fructieră pe care Missie o văzuse vreodată.

Missie exclamă:

— Willie! E frumoasă!

Willie păru ușurat când văzu reacția ei. O puse încetișor pe masă.

— O las aici ca să te uiți la ea mai bine, după ce termini cu Nathan. Apoi o s-o împachetez la loc.

— O, nu, protestă Missie. Las-o acolo. Te rog.

Puse copilul pe pat și se duse la masă ca să ia bolul.

— E frumos, spuse în timp ce-și trecea degetele peste el. Mulțumesc, Willie.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută.

— Și nu vreau să-l pui la loc. O să fie un lucru care îmi amintește... o promisiune. Am... am nevoie de el aici. Înțelege?

Willie o trase aproape.

DRUMUL LUNG AL IUBIRII

— Înțeleg.

După un moment de tăcere, Willie spuse încetișor:

— Missie, mă întreb... mă întreb dacă-ți dai seama cât de fericiți ai făcut astăzi cinci oameni.

— Cinci?

— Cei patru lucrători... și *pe mine*.

Inima lui Missie era plină. Zâmbi.

— Atunci socotește șase, Willie... pentru că făcând ce-am putut, plăcerea s-a întors toată la mine. Iar eu am primit cea mai mare porție de fericire!

OPTSPREZECE

Casa cea nouă a lui Missie

După vestirea și pregătirea Crăciunului, sărbătoare plină de bucurie cum se dovedise a fi, zilele de iarnă intrară în monotonia lor anterioară. Uneori Missie simțea că nu mai poate suporta, îngrădită cum era în căsuța înghesuită și sufocantă. Singura ei companie, în majoritatea zilelor, era micul Nathan. Se întreba dacă nu cumva îl răsfața cu toată atenția pe care o revărsa asupra-i. Era bine că micuțul nu prea plângea, fiindcă Missie folosea orice țipăt sau murmur drept scuză pentru a-l răzgâia și strânge în brațe. El răspundea cu un zâmbet știrb, agităndu-și mânuțele.

Când Nathan dormea, Missie încerca să găsească alte lucruri care s-o țină ocupată. Când avea de spălat rufe, activitatea o ținea ocupată mai toată dimineața, iar în camera deja aglomerată, apăreau haine agățate pe sfoară, din care picurau stropi de apă ici-colo. Însă o mulțimea faptul că avea haine curate și gata de purtat. Desigur, în fiecare zi trebuia să spele scutecele lui Nathan. Uneori se întâmpla ca unul dintre bărbați să-i aducă vreun animal pe care-l vânase, așa că, după ce tăia și condimenta carnea, Missie pregătea o tocană sau o frigea în tigaie, pentru ea și Willie. Însă majoritatea meniurilor erau foarte simple și nu necesitau timp îndelungat de pregătire.

Acum nu mai trebuia să meargă zilnic la șopronul din spate – începând cu ziua de Crăciun, un morman mare de balegă uscată

apărea lângă ușa casei încă înainte de a coborî ea din pat. Missie nu descoperi niciodată care dintre bărbați o aducea acolo.

Nu avea loc pentru cărți, excepție făcând Biblia din care ea și Willie citeau împreună după micul dejun. Nu mai avea materiale pentru lucrul de mână, deci nici o astfel de îndeletnicire, iar pereții camerei păreau a o sufoca și mai tare.

Micuțul Nathan câștiga în greutate, bolborosea și gângurea, încerca să molfăie orice lucru pe care reușea să pună mâna. Era din ce în ce mai greu să găsească un loc sigur în care să-l pună pe micuț, care acum se putea târi până la marginea patului. Nu-l putea pune pe dușumeaua de lut, așa că trebuia să-l supravegheze cu atenție atunci când îl pune în pat pentru joacă.

Cu toate că timpul petrecut alături de fiul său era limitat de îndatoririle de la fermă, Willie îl adora pe micul Nathan. Missie îl tachina uneori, spunându-i că dacă n-ar fi fost copilul, Willie s-ar fi mulțumit să trăiască alături de prețioasele sale vaci! Când Nathan începu să chiuie de plăcere la vederea tatălui său și să râdă în hohote când acesta îl dădea de-a bușilea, Willie găsi că-i vine și mai greu să-și ia rămas bun și să plece la tovarășii de muncă și la vite.

Missie privea pe geamurile micuțe, sperând că partea cea mai grea a iernii a trecut, când deodată, un vânt furios începu să bată dinspre nord. Vântul îi luă pe nepregătite pe cei de la fermă și, înainte ca bărbații să poată încăleca pentru a duce la adăpost vitele, zăpada se abătu asupra lor în rafale, devorând parcă tot ce-i stătea în cale. Willie își dădu seama că ar fi fost o nebunie să-și trimită oamenii pe pășune pe o astfel de vreme. Va trebui să lase animalele acolo, în speranța că vor găsi vreun adăpost.

Furtuna slăbi după două zile, lăsând însă în urmă mormane imense de zăpadă. Ușa casei era aproape blocată de zăpadă, iar Willie trebui să aștepte să vină cineva să o dea la o parte.

În cele din urmă, reuși fiecare să iasă din casă, iar bărbații încălecară de îndată pentru a căuta vitele risipite de dealuri. După ce „măturară” zona timp de trei zile, rapoartele fură zguduitoare. În furtună se pierduseră cel puțin șaptezeci și cinci de vite. Missie plânse. Willie încercă s-o asigure că o să se descurce, că era de așteptat să existe

și astfel de pierderi. Însă ea observase privirea lui îngrijorată. Amândoi apelară la pasajul lor din Isaia, pentru mângâiere și tărie.

La sfârșitul lui februarie, una dintre vacile lor de lapte fătă, iar Missie se simți de parcă ar fi primit o comoară inimaginabilă. Uită până și de pierderea vitelor, cu o săptămână în urmă. Ce posibilități minunate de îmbunătățire a dietei va avea acum!

— Ce n-aș da să am câteva ouă, îi spuse lui Willie. Își promise că, de îndată ce va avea posibilitatea, va face ceva în direcția asta.

Primăvara veni, în cele din urmă – încet, aproape imperceptibil, până când, într-o dimineață, Missie simți o adiere mai caldută. Mormanele de zăpadă începură să se micșoreze și, treptat, ici-colo apăru câte o bucată de pământ. Izvorul începu să clipocească din nou, iar tufele din prejma lui căpătară o nuanță ușor verzuie.

Missie tânjea în taină să vadă copaci înmuguriți și tufișuri în floare, însă cât cuprindea cu privirea erau doar dealuri golașe. Spre marea ei bucurie, își făcură apariția, cu timiditate, câteva flori sălbatice. Missie nu se putu abține să nu rupă câteva fire, care să-i împodobească masa. În semi-întunericul din căsuța lor de pământ, trebuia să se aplece peste cana de tablă în care erau așezate florile, dacă dorea să aprecieze micile pete de culoare. Însă Missie se simțea înviorată și doar știind că se aflau acolo.

Pe măsură ce zăpada se topea, bărbații începură să petreacă din ce în ce mai mult timp afară, supraveghind vitele îndeaproape. În fiecare zi se nășteau viței. Nu treceau multe zile și erau însemnați cu marca lui Willie, *Hanging W*.

Missie nu fusese foarte încântată de numele pe care-l purta ferma lui Willie, iar ceea ce o deranja era cuvântul „agățat” (sau spânzurat), chiar dacă cea „spânzurată” era doar litera *W*. Însă Willie se amuză de acest moft al ei. Așa că toate vitele purtau acum însemnul lui Willie.

Willie o informă că urma să înceapă numărătoarea de primăvară. În fiecare zi, îngrijitorii de vite vor avea grijă să strângă laolaltă pentru numărătoare vitele risipite și vițeii lor. Toți vor fi nevoiți să meargă cu

vitele în acel canion în care fusese protejată cireada în timpul primei furtuni de zăpadă, îi explică înainte de a-și săruta fiul și a-și lua rămas bun de la ea pentru câteva zile.

Când se încheie numărătoarea, constatară că aveau o sută nouăzeci și opt de vite și o sută șase viței.

— Chiar dacă nu le punem la socoteală pe cele pierdute în furtună, tot avem mai multe decât la început.

Căruțele luară drumul canionului ca să slujească drept barăci pentru îngrijitori pe perioada însemnărilor de primăvară. Cookie își făcu locuința în căruța ce slujea acum drept bucătărie, magazie de alimente și fierărie.

Bărbații fură împărțiți pe schimburi pentru orele din noapte, iar Willie și Sandy luară prima gardă.

Nu trecu mult și vitele se obișnuiră cu mediul lor mai limitat. Mugetele și agitația se potoliră, iar cireada se pregăti pentru prima noapte în acea zonă.

După miezul nopții, Henry și Clem preluară îndatoririle de paznici. Sandy și Willie scoaseră șeile de pe caii pe care-i călăriseră și se așezară lângă focul făcut de Cookie. Bău fiecare câte o ceașcă de cafea fierbinte, înainte de a-ncerca să prindă câteva ore de somn. Razele soarelui îi va deștepta destul de curând și urmau să înceapă o zi plină.

Puțin înainte de ivirea zorilor, Henry și Clem simțiră o oarecare agitație printre vitele din cireadă, însă nu reușiră să-și dea seama de unde această neliniște bruscă a animalelor.

Când, în cele din urmă, dibuiră cauza, văzură o bandă de hoți de vite care luaseră cu ei o bună parte dintre animale. Henry și Clem porniră pe urmele lor, însă în ciuda eforturilor, reușiră să recupereze doar vitele ce rămăseseră în urma celor furate. Nu fusese tras niciun foc de armă, însă Henry și Clem numărară, în ciuda întunericului și confuziei, cel puțin cinci hoți. Când cei din tabără auziră agitația și își dădură seama ce se întâmplă, era deja prea târziu pentru a se mai face ceva.

Dimineața următoare, bărbații, descurajați, își deplasară cireada în altă parte, adunând laolaltă cele câteva capete ce scăpaseră de hoți. După ce numără din nou toate vitele, Willie constată că cireada lui avea acum doar cincizeci și patru de vite și treizeci și doi de viței.

După numărătoarea finală, Willie se simți înfrânt. Știuse tot timpul că va suferi unele pierderi din cauza vremii și a hoților de vite, însă sperase că acestea nu vor fi prea mari și se vor întinde pe o perioadă mai mare de timp. *De ce, se întrebă, de ce oare am crezut că noi vom fi scutiți, în timp ce atâția alți crescători de vite au pierdut totul? Ar trebui să mă simt norocos că încă mai am câteva vite.*

Willie înghiți nodul ce i se pusese în gât și-și ridică pălăria ca să-și șteargă praful de pe frunte. Senzația de rău la stomac pe care o simțea refuza să-l lase în pace. Se va putea pune din nou pe picioare? Dacă ar fi fost mai răbdător și ar mai fi lucrat încă un an înainte de a veni aici, ar fi putut pune deoparte destui bani ca să-și revină dintr-o situație ca asta.

Acum singurii bani pe care-i mai avea erau banii pentru casa lui Missie. Cum ar putea să-i dea o veste ca asta? Parcă vedea deja ochii aceia albaștri, plini de durere, și teamă, și dezamăgire la auzirea veștii.

Cu toate că ar fi vrut cu toate fibrele ființei sale s-o poată face, știa că n-avea rost și nu era bine să-i ascundă cele întâmplate. Missie merita să știe totul – chiar și seriozitatea situației în care se aflau. Însă Willie se hotărî să facă tot posibilul pentru a o feri de durerea și teama ce puteau însoți o astfel de veste.

Când Willie îi povesti lui Missie cele întâmplate, aceasta își dădu seama că el încerca să-i explice situația cât de onest și simplu posibil. Vorbea ca și când o astfel de situație era inevitabilă – pierderea câtorva vite. Însă Missie știa bine ce se petrece în adâncul sufletului său. Suferea pentru el. Dacă ar fi existat vreo cale prin care să-l fi putut ajuta...

În acel moment, în inima ei se ivi un firicel firav de speranță. Poate că acum era mulțumit că încercase să-și vadă visul cu ochii și va

decide să se întoarcă acasă. Își dădu însă îndată seama că Willie n-are astfel de intenții. Spre surpriza lui Missie, Willie le spuse lucrătorilor că îndată ce vor putea începe lucrul, vor construi o casă permanentă.

Missie nu spuse nimic până seara, când rămaseră singuri. Începu cu grijă:

— Te-am auzit vorbind cu oamenii despre planurile pe care le ai pentru casă.

— Da, dacă vrem să fie gata, așa cum am plănuit, trebuie să ne apucăm de treabă.

— Dar Willie, protestă Missie încetișor. Ne putem permite asta acum?

— Ce vrei să spui?

— Păi, cu pierderea asta și tot ce s-a-ntâmplat.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Avem bani puși deoparte pentru casă.

— Dar ce faci cu cireada, cum o întregești?

— Asta va trebui să aștepte.

— Dar se poate? Vreau să spun, dacă nu avem cireadă, nu vom avea vite de vânzare, și dacă...

— Vom vinde câteva... în cele din urmă. Și ți-am promis o casă. Nu le putem face pe amândouă, Missie..., iar casa e pe primul loc.

— Willie, ascultă. Missie se temu că o să regrete mai târziu ceea ce urma să spună acum. Însă trebuia să spună. Willie, știu că mi-ai promis. Știu că vrei să-ți ții promisiunea... și ți-o vei ține. Dar poate fi amânată, Willie, doar pentru o vreme, până când... până când vom avea vite de vânzare. Dacă stăm în casa asta o vreme și folosim banii puși deoparte pentru a întregi cireada, atunci anul viitor... ei bine, am putea construi casa atunci.

Missie simți cum mușchii lui Willie se încordează, ca și când ar fi luptat să se controleze.

— Te rog, Willie, încercă ea să-l înduplece. Vitele sunt importante și pentru *mine*, știi asta.

— Dar nu poți continua să trăiești aici, nu încă un an... încă o iarnă.

— Ba da, pot, se grăbi ea să răspundă cu toată convingerea de care era în stare. M-am obișnuit acum. Nu e foarte mare, dar e călduroasă.

Și acum, că a venit primăvara, pot ieși mai des cu Nathan afară. La toamnă va merge pe piciorușe. Ne descurcăm. Crede-mă!

Urmără câteva clipe de tăcere. Missie se întrebă la un moment dat dacă fusese refuzată. Nu știa dacă ar trebui să se simtă ușurată sau întristată. Casa era mică și nu era tocmai ușor de locuit în ea. Însă știa că dacă Willie intenționa să rămână aici și să crească vite – și se pare că asta va face – atunci trebuia să mai cumpere vite. Fără ele, viitorul lor ar fi fost extrem de nesigur.

Dragostea ei pentru Willie o determină să decidă în favoarea fericirii lui. Știa că el nu se va mulțumi niciodată cu înfrângerea, să părăsească dealurile atât de îndrăgite și să se întoarcă de unde plecase.

O, Doamne, se rugă în tăcere, ajută-mă să-l sprijinesc pe Willie, în ciuda a ceea ce-mi doresc eu. Păstrează-Ți promisiunea de a mă ajuta în momentele astea.

Missie simți cum pacea îi inunda întreaga ființă. În următorul moment, Willie o trase aproape de el. Înțelese că Willie îi acceptase darul, acela de a amâna construirea casei pentru a-și reîntregi cireada. Întinse mâna ca să-l mângâie pe obraz și simți umezeala lacrimilor lui. Willie al ei plângea. Plânse și ea, însă sentimentul acesta împărtășit de amândoi îi apropie și mai mult unul de celălalt.

NOUĂSPREZECE

Grădina lui Missie

Odată cu venirea primăverii, Missie deveni tot mai nerăbdătoare să vadă zăpada dispărând cu totul. Nathan, mult mai energic acum, avea nevoie de spațiu de explorare, iar asta însemna că trebuia scos afară. Missie nu mai îndrăznea să-l lase singur în căsuța din lut, decât cel mult pentru a da o fugă în spatele casei pentru a aduce balegă uscată sau câte o găleată cu zăpadă pentru topit.

Obosise să tot topească zăpadă pentru rezerva de apă, însă considera că nu-l putea lăsa singur pe micuț în casă până când s-ar fi dus la izvor și înapoi. Și, bineînțeles, nu-l putea căra și pe el, și găleata cu apă în același timp. Însă logica n-o putea împiedica cel puțin să-și dorească să meargă la izvor. Chiar și numai priveliștea pe care i-ar fi oferit-o ar fi fost pentru ea o confirmare a faptului că, într-adevăr, primăvara sosise.

Simțea cu disperare nevoia de a scăpa dintre cei patru pereți. Apoi, avea nevoie de o schimbare. Degetele-i păreau greoaie și amorțite după ore în șir de tricatat și cusut. Era de-a dreptul plictisită - sătulă de aproape tot ce se putea face în camera aceea mică.

Missie aruncă o privire afară, la ziua însorită și, așa cum i se întâmplase adesea în trecut, își dori din tot sufletul să fi avut un pretext pentru a ieși afară, la soare. Dacă ar putea să pună șaua pe un cal și să călărească pe dealuri, așa cum făceau bărbații! Însă pentru că

nu avea cu cine să-l lase pe micul Nathan, ideea nu putea fi pusă în practică.

Sau poate că da?

Missie își aminti deodată de un nostalgic obiect pe care-l strecurase într-una dintre cutiile cu care venise de acasă. Înainte de a porni în lunga lor călătorie spre vest, îl găsisse vârat în fundul unui sertar și, cu ochii plini de lacrimi, îl pusese între niște pături. Pentru unii ar fi părut poate un obiect ciudat, însă pentru Missie însemna *dragoste*, într-o formă simplă și practică. Cu toate că Missie nu-și amintea să fi fost purtată într-un mic suport pe spate, mama ei i-l arătase cu mult timp în urmă și-i explicase cum tatăl ei îl meșterise cu drag, pentru ca s-o poată purta cu el după ce Missie, pe atunci doar un prunc, își pierduse prima mamă. Niciodată tatăl ei n-o lăsase singură acasă în timp ce el ara pământul sau trebuia prin gospodărie. Asta până când Marty se alăturase micii familii. În entuziasmul de care se simți cuprinsă, Missie dădu fuga în șopronul unde erau depozitate cutiile. Cu suportul acela pentru spate va putea călări și-l va putea lua și pe micuț cu ea!

După ce găsi obiectul și i-l arătă lui Willie, acesta alege o iapă blândă pe care o puse la dispoziția lui Missie. Acum nu mai trebuia să stea închisă în casă pe o vreme atât de frumoasă! Totuși, chiar și cu acel suport, nu putea călători prea departe, pentru că micul Nathan era greu, așa că Missie se întorcea, fără tragere de inimă, la căsuța din lut. Acum însă îl folosea și pentru a merge după apă la izvor, cu micul Nathan în spate.

Missie era plictisită și de meniul monoton pe care trebuia să-l pregătească în fiecare zi. Nimic nu mai avea gust – nimic nu era proaspăt. Mâncarea putea fi descrisă în trei cuvinte: „conservată, uscată și fără gust”. Prețioasele ei ierburi și condimente erau folosite cu mare grijă, căci nu știa când va putea face rost de altele. Se întreba dacă Willie găsea mâncarea la fel de lipsită de gust ca și ea. Însă, desigur, Willie era un om cu prea mult bun simț pentru a comenta altfel decât pozitiv.

Missie ajunse la concluzia că plantarea unei grădini îi va înviora poate sufletul secătuit, neliniștit – așa că se frământa încoace și încolo, dorindu-și ca zăpada să se topească. Când o rafală de vânt aduse cu

sine fulgi de zăpadă dănuind în aerul rece, Missie își șterse cu șorțul lacrimile de dezamăgire.

În cele din urmă, fulgii se transformară în picături de ploaie, iar speranța lui Missie creșcu.

Zăpada se topi cu greu – în special în zona de lângă izvor. Iar acea zonă era exact locul pe care Missie și-l dorea pentru grădină. Se simțea teribil de ispitită să iasă afară cu o lopată, însă se abținu de la o risipă atât de prostească de timp și energie. Încetul cu încetul, zăpada pierdu bătaia și, într-o zi, când ieși să vadă cum mai stau lucrurile, Missie fu surprinsă și încântată să constate că orice urmă de zăpadă și răceală dispăruse. Stând de vorbă cu Willie, începu să facă unele aluzii cum că ar trebui să-i are pământul pentru grădină. Willie însă, dădu dovadă de mai multă răbdare decât ea.

— E puțin cam devreme, insistă el. Pământul încă nu s-a încălzit. Și, ține minte, aici nu suntem în Est. Suntem aproape de munți, și în nopțile de început de primăvară, încă mai e posibil să dea înghețul.

Însă Missie nu putea suporta nicio amânare. Willie, dându-și seama cât de mult însemna asta pentru ea, cedă și ară bucată de pământ, cu toate că nu era de acord să grăbească lucrurile în felul acesta.

Missie se simți eliberată din captivitate în timp ce-și sortă semințele și se puse pe plantat. Luă o pătură pe care-l așeză pe Nathan și se puse pe treabă. Era sigură că micuțul va fi la fel de încântat să scape dintre cei patru pereți ai casei de lut, însă acesta se uită la ea uimit și începu să plângă. Missie încercă să-l amuze, însă el continuă să se văicărească. Missie îl întoarse pe burtică și-l mângâie pe spate până când micuțul adormi. Aerul proaspăt îi va face bine, cel puțin.

— Pierzi tare mult dormind într-un astfel de moment, fiule, șopti ea. Cerul albastru, mireasma aerului de primăvară, mirosul de pământ. Sper că într-o zi vei ajunge să te bucuri de toate astea. Acum însă, mama ta se va bucura de ele și pentru tine.

Missie continuă plantarea semințelor. Era atât de bucuroasă că avea semințe din belșug. Trupul și sufletul îi erau flămânde după verdețuri. Nerăbdarea ei sporea cu fiecare sămânță pe care o pune în pământ. Aproape că simțea mirosul legumelor fierte în oală. În imaginația ei, aproape că le simțea și gustul.

Misiunea ei se încheie prea repede, iar mica grădină era de-acum semănată. Nathan încă mai dormea, așa că Missie se așeză pe pătură lângă el și ascultă clipocitul blând al izvorului aflat doar la câțiva metri depărtare. Se simțea din nou plină de viață. Îi mulțumi lui Dumnezeu că viața nu însemna doar iarnă, că după iarnă venea și primăvara – alungând răceala și apăsarea iernii și dându-i omului posibilitatea de a se bucura de căldură și mișcare.

Nathan se trezi și Missie îl luă în brațe. Îi vorbi și-l încurajă să privească și să se bucure de ceea ce vedea ea, să simtă lucrurile pe care le simțea ea, să respire la fel de adânc ca ea. Însă micuțul nu vedea decât fața și brațele mamei care-l țineau aproape, șoptindu-i cuvinte de dragoste. În cele din urmă, Missie își adună lucrurile, își înfodoli bine copilul și se îndreptă spre căsuța din lut. Nathan era înfometat, știa, și curând urma să protesteze. O să-l alăpteze, apoi o să pregătească masa de prânz.

Chiar în acea noapte ninse din nou. Când Missie privi afară în dimineța următoare, în speranța că o va întâmpina o altă zi senină și însorită, văzu pe toată întinderea un strat subțire de zăpadă. Willie îi văzu expresia și o auzi gata să izbucnească. Se duse la fereastră, aplecându-se, ca să poată privi afară.

— Umezeală! spuse repede. O să prindă tare bine semințelor tale. Îndată o să iasă soarele și zăpada se va topi.

Missie se decise să nu mai izbucnească în lacrimi, ci mai degrabă să-i adreseze un zâmbet trist. Nu știa dacă Willie avea dreptate, însă dorea ca el să știe că-l iubește pentru grija pe care i-o purta și pentru încercarea de a-i înlătura dezamăgirea.

Soarele topi zăpada, aproape imediat după ce razele calde se revărsară asupra pământului, ridicând în aer un abur sclipitor.

Urmări și alte dimineți în care pământul era acoperit, ici-colo, de petice de zăpadă sau chiciură. În astfel de dimineți, Missie se ruga ca niciuna dintre bravele ei plântuțe să nu fi apucat să-și scoată capșorul de sub stratul protector de pământ. Deși știa că semințele ei erau în siguranță atâta timp cât rămăneau sub pământ, Missie tânjea să le vadă făcându-și apariția. În fiecare zi căuta semne de viață în grădina ei. În cele din urmă, acestea apăărură – un firicel verde ici și colo,

o umbră de verde pe rândul de dincolo, două frunzulițe minuscule acolo, ivindu-se treptat, până când se putu zări un rând întreg de plante. În cele din urmă, Missie recunoscuse ceapa, ridichea, fasolea, mazărea și morcovii. Grădina ei creștea.

Urmă apoi, într-o noapte, înghețul de care se temuse atât de mult. Câteva dintre legumele mai rezistente păreau a fi neafectate, însă cele mai fragile se ofiliră și se ghemuiră la pământ.

— Mai este încă destul timp pentru a le înlocui, o asigură Willie. Vrei să sap din nou rândurile?

Missie dădu din cap.

— Mișcarea îmi va face bine – și știu cât de ocupat ești.

Missie plantă din nou grădina și începu iarăși să urmărească cum cresc plantele. Acestea își făcură apariția – însă procesul i se păru atât de lent de data asta.

Într-o zi, în timp ce-și controlă din nou grădina, Missie fu surprinsă să găsească o ceapă aproape crescută. Nu era mare, e drept, însă când o smulse din pământ, mirosea ca o ceapă. Îi dădu jos stratul de dinafară și o vârî pe toată în gură. O, ce gust bun! Aproape că uitase cât de bună era ceapa. Sau orice altceva *proaspăt*. Întinse mâna după alt firicel și-l devoră și pe acela. Păși de-a lungul rândului căutând, smulgând și mâncând, până când, în cele din urmă, privi în urmă la învelișurile de ceapă pe care le dăduse la o parte. Rămase șocată când constată cât de multe cepe mâncase. În timp ce se aplecă să adune de pe jos cojile rămase, simți efectele unui prânz alcătuit exclusiv din ceapă. Missie râgâi... apoi chicoti.

— Vai de mine! își spuse. Dacă ar vedea Willie ce scrofiță are!

Missie se îndepărtă rușinată, adunând cojile de ceapă și îndepărtând, pe cât posibil, urmele lăcomiei ei. Smulse câteva fire ca să gătească o tocăniță. Apoi, luându-l pe Nathan în brațe, se întoarse în casă.

Ceapa își făcu simțită prezența, iar Missie își simți stomacul ca un bolovan tot restul zilei. Când Willie își făcu apariția la masa de seară, Missie își dori să nu fi fost nevoită să se apropie de mâncare. Nici măcar mireasma apetisantă a cepei din tocană nu reușea s-o ispitească.

Willie îi observă fața palidă și întreabă îngrijorat:

— Ești bolnavă?

— Nu prea am poftă de mâncare.

— Ești sigură?

— Da... sunt sigură.

— Mai bine te-ai întinde puțin – eu mă descurc. O conduse spre pat. Care-i problema? Te doare ceva?

— Puțin.

— Unde?

— Stomacul – mi-e puțin deranjat.

— Ai luat vreun medicament? Avem medicamente pentru...

— O să treacă.

Willie nu părea convins. Missie începu să-și piardă și ea convingerea. Se întinse pe pat, aproape gemând. Willie o acoperi cu blândețe. Puse mai apoi cutia cu medicamente pe masă, căutând printre sticlute și cutiuțe, citind cu atenție fiecare etichetă.

— Descrie-mi ce simți, spuse el, ca să știu ce să caut.

Missie răspunse cu un râgâit zgomotos și izbucni în hohote de râs. Willie se răsuci pe picioare, întrebându-se probabil dacă nu cumva singurătatea preriei vestice îi afectase mintea sau poate că dăduse iama în „calmantul” lui Cookie. Missie nu se putea abține – râdea în continuare, nu un râs isteric, ci hohote pline de veselie.

— Mă îndoiesc că vei găsi ceva, spuse printre hohote, care să vină de hac cepei!

— Ceapă?

— Ceapa mea. E destul de mare pentru a fi mâncată... și m-am dus direct la firele de ceapă și le-am mâncat ca o scrofiță. Își isprăvi mărturisirea cu un zâmbet sfios.

— O, Willie, era așa de bună... la început. Dar, adăugă ea serioasă, acum parcă nu mi se mai pare chiar așa.

— Vrei să spui... ai mâncat ceapă până când?... întrebă Willie, nevenindu-i să creadă.

Missie dădu din cap – și iar râgâi.

Îngrijorarea dispăru de pe fața lui Willie. Se așeză pe un scaun și izbucni în hohote de râs.

— Gâsculiță ce ești, spuse el când fu în stare să vorbească, și se puseră amândoi pe râs. Se apropie de pat, se aplecă s-o sărute, însă se dădu repede înapoi.

— Doamnă, da' *chiar* ai mâncat ceapă, spuse el, strâmbând din nas.

— Pune la loc medicamentele. Dimineață o să mă simt mai bine.

Willie insistă să ia ceva pentru indigestie, apoi o înveli bine și o lăasă să doarmă.

Missie se simți mai bine dimineața următoare – nu și sârmanul Nathan. Acesta mârâi și se agită ziulica întreagă. Missie își trase o săpuneală zdravănă pentru că nu se gândise la el înainte de a ataca ceapa. Însă când stomacul n-o mai deranjă și micul Nathan reuși să doarmă din nou liniștit, Missie zâmbi. Fiecare înghițitură de ceapă fragedă și crocantă meritase durerea. Fusesse *atât* de bună – ca însăși primăvara.

DOUĂZECI

Vară

Vara își intrase pe deplin în drepturi, iar grădina lui Missie le aproviziona masa cu o varietate de legume proaspete și gustoase. Willie cumpărase vite pentru a-și întregi cireada, iar următorul lucru pe care se hotărî să-l facă înainte de a le aduce la fermă, fu acela de a angaja mai mulți îngrijitori de vite. În felul acesta, vor fi păzite zi și noapte, odată ce vor purta însemnul fermei sale. Împreună cu Henry, petrecuse o zi întreagă pentru a construi o altă baracă din lut, să aibă unde dormi bărbații angajați. După ce terminară baraca, Willie se pregăti pentru o călătorie în Tettsford Junction, ca să cumpere materialele necesare și să caute mână de lucru. Plecă într-o zi de joi, împreună cu Henry, fiecare dintre ei mănând câte o căruță.

Missie se uită la calendarul pe care și-l făcu și se pregăti sufletește pentru trei săptămâni de absență a soțului său. O, cât de mult și-ar fi dorit să plece și ea! Tânjea atât de mult să stea de vorbă cu o femeie, să intre într-un magazin, să servească ceai și prăjitură. Însă știa că o astfel de călătorie va fi lungă și soarele dogoritor, așa că nu-l întrebă pe Willie dacă n-ar putea merge și ea. Chiar dacă ea ar fi putut suporta disconfortul drumului, nu credea că Nathan ar fi rezistat la fel de bine la o astfel de călătorie.

Scrise câteva scrisori pe care Willie urma să le înmâneze destinatarilor – Melindei, lui Kathy și familiei predicatorului. Doamnei

Taylorson îi scrisese o scrisoare mai lungă, în care o aducea la zi cu toate lucrurile pe care Nathan le putea face acum – sau încerca să le facă.

Împreună cu Willie, întocmiseră cu mare grijă o listă de provizii. Missie încercase să se gândească la toate lucrurile de care ar fi avut nevoie pe parcursul anului viitor. Și pe care și le-ar fi permis.

Era dificil să-și imagineze toate lucrurile de care ar fi avut nevoie copilul ei aflat în creștere. Nathan se dezvoltase și se schimbaseră atât de mult deja, încât nevoile lui se schimbau aproape de la o zi la alta. Cum ar fi putut să știe ea care ar fi lucrurile de care Nathan ar fi avut nevoie pe durata unui an întreg? Va umbla și se va juca afară – va avea nevoie de încălțăminte, de cămăși și pantaloni. Ce fel de cumpărături ar fi trebuit să facă pentru un copil aflat în creștere? Missie se gândi că Willie urma să aibă nevoie de ajutor. Întocmi o listă separată, pe care Willie urma să i-o dea Melindei. Trecu pe listă ață de tricotat, materiale pentru croit și două daruri speciale pentru Willie – unul pentru ziua sa de naștere, care se apropia cu pași repezi, și unul pentru Crăciun. De asemenea, o rugă pe Melinda să aleagă o jucărie pentru ziua de naștere a lui Nathan.

Willie puse deoparte lista pentru Melinda, apoi verifică și iar verifică lista cu provizii. În cele din urmă, se întoarse spre Missie.

— Ți-ai dori ceva *special*?

Missie nu ezită.

— Câteva găini, spuse ea. Cam zece-douăsprezece găini și doi cocoși. Willie rămase cu gura căscată.

— Găini?

— Da, găini. Ți dai seama ce-ar însemna să avem găini? Am putea avea ouă – prăjite, fierte, omletă – și friptură de pui, pui fript, pui cu găluște...

— Ho! exclamă Willie. Nu mă îndoiesc de meritele cârnii de pui, dar *aici*?

— Și de ce nu?

— Nu avem grăunțe.

— Pot ciuguli ce găsesc în jur.

— O să moară de foame!

— Atunci trebuie să cumpărăm grăunțe.

- Și vor avea nevoie de un coteț.
- Pot sta într-un coteț de lut, așa cum și eu stau într-o casă de pământ, spuse Missie, ridicându-și bărbia cu încăpățănare.
- Willie își dădu seama că era hotărâtă.
- Bine, răsă el, să văd ce pot face cu găinile... Dar nu promit nimic.
- Asta-i tot ce-ți cer, spuse Missie, mulțumită că Willie, într-adevăr, va încerca.

Dacă Missie fusese plictisită și se simțise singură înainte, acum, cu Willie plecat, singurătatea o apăsa și mai mult. În fiecare zi îl scotea pe Nathan la o plimbare scurtă sau la o călărire. Nu îndrăznea să se aventureze prea departe și putea ieși numai dimineața, înainte ca soarele să devină prea puternic. În timp ce Nathan dormea, ea se ducea adesea la izvor sau la grădină. Era mulțumită de grădina ei. De fiecare dată când mergea acolo, își făcea timp să smulgă buruieni și să toarne apă la rădăcina plantelor însetate.

Din când în când, se oprea să mai vorbească cu Cookie. Se părea că acesta se simțea responsabil pentru ea acum, când Willie era plecat. Missie era înduișoată de drumurile pe care el le făcea până la izvor ca să-i aducă apă, văzându-l cum șchiopătează, încărcat cu gălețile.

Avea grijă să stea la adăpostul casei în orele în care soarele dogorea și constată că micuța casă din lut, călduroasă iarna, se dovedea a fi răcoroasă vara. Totuși, aerul devenea sufocant, iar Missie adesea tânjea după o adiere proaspătă, răcoroasă, de aer văratic, așa cum era cea de la umbra pomilor înalți de acasă.

Zilele se scurseră cumva, una după cealaltă. Curând, Missie observă că ajunsese în cea de-a optsprezecea zi. Ochii ei scrutau mereu dealurile îndepărtate. Spera că, printr-o minune, Willie își va termina de rezolvat treburile în mai puțin timp decât se așteptase și că va ajunge mai devreme acasă.

Într-o zi, în timp ce ochii lui Missie scrutau din nou dealurile pe care reușea să le zărească prin geamul casei, rămase surprinsă să vadă un călăreț singuratic îndreptându-se direct către casa ei.

Cine poate fi? se întrebă. Cu siguranță, nu e nici Clem, nici Sandy. În timp ce călărețul se apropie de casă, Missie nu-și putu reține un icnet de uimire.

— E o femeie! exclamă cu voce tare, dând buzna afară pe ușă și trezindu-l pe micul Nathan cu strigătul și agitația ei. Din ochii lui Missie țâșniră lacrimi în timp ce alerga către femeia călare. Nu-și dăduse seama cât de mult tânjise după compania unei femei. O, ce n-ar fi dat să poată vorbi, râde, să stea la taifas și să-și soarbă ceaiul împreună – o, ce mare bucurie!

Missie își șterse repede lacrimile de pe obraz și se sili să se îndrepte cu pas normal către femeia ce descăleca – vizitatoarea ar fi putut să se sperie, gândindu-se că nu e-n toate mințile. Rămaseră față în față privind-se una pe alta, în vreme ce un zâmbet larg își făcu apariția pe chipurile lor. Missie se întrebă dacă nu cumva zărise o umbră de singurătate în ochii celeilalte femei.

Vizitatoarea lui Missie nu putea avea mai mult decât vârsta adolescenței, avea părul lung, închis la culoare, lăsat liber pe spate, și ochii negri. Forma buzelor ei cărnoase dovedea că fetei îi venea ușor să râdă. Missie se simți de îndată atrasă de noua ei prietenă.

— O, exclamă ea, sunt atât de bucuroasă să te văd. Făcu un pas înainte și își puse brațele în jurul fetei, râzând și plângând, în același timp. Străina îi răspunse, iar Missie primi în schimb o îmbrățișare călduroasă.

Se dădură înapoi și se studiară.

— De unde-ai venit? întrebă Missie. Spre surprinderea ei, fata răspunse prin cuvinte pe care nu le putea înțelege.

Missie se încruntă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu te înțeleg. Va trebui să vorbești engleză.

Urmă un șir de cuvinte, însă, din nou, Missie nu înțelese nimic.

— Vrei să spui că nu vorbești engleză?

Fata ridică din umeri. Lui Missie îi veni să plângă, însă se abținu și o luă de mână.

— Ei, poștește înăuntru, spuse ea. Cel puțin putem servi un ceai.

O conduse pe tânăra femeie în căsuța mică de lut și-i arătă un

scaun. Apoi începu să facă focul în sobă, pentru ceai. Auzind o exclamație de bucurie, Missie se întoarse și o văzu pe fată aplecată asupra lui Nathan. Acesta își revenise din sperietură după strigătul de uimire al lui Missie, iar acum stătea întins pe spate, în pătuț, jucându-se cu degetelele. Fata se uită la Missie și spuse ceva. După expresia din ochii fetei, Missie înțelese întrebarea acesteia și făcu un semn de aprobare cu capul.

Femeia îl luă pe micuț în brațe, iar fața ei se luminează de plăcere. Începu să-i vorbească. Nu era posibil ca Nathan să-i fi înțeles cuvintele, însă păru să priceapă ceea ce stătea în spatele lor, căci începu să gângurească și să zâmbească.

Focul se aprinse îndată, iar Missie puse ibricul în mijlocul sobei și se îndreptă către tânăra femeie.

— Nathan, spuse ea arătând spre copil.

— Na-tan, repetă tânăra.

Missie arată spre sine.

— Missie, spuse ea.

— Mis-see. Fata zâmbi, apoi adăugă: Maria, și arată spre ea.

— Maria.

Erau atât de multe lucruri despre care ar fi vrut să vorbească, atât de multe să întrebe. Însă tot ce reușiră să facă era să se joace cu Nathan, să-și zâmbească una alteia și să-și soarbă ceaiul.

În cele din urmă, Maria făcu un gest prin care dădea de știre că trebuie să plece. Missie abia putea suporta gândul că fata ar putea dispărea din viața ei. Avea atâta nevoie de ea – de prietenia unei alte femei. O făcea să se ducă cu gândul acasă, la mama ei, iar gândurile astea îi aduceau în memorie momentele prețioase petrecute împreună.

— Așteaptă, spuse, înainte de a pleca, ce-ai zice să... să ne rugăm împreună?

Maria ridică din umeri, neînțelegând întrebarea.

— Să ne rugăm, spuse Missie, arătând spre ea și spre Maria, împreunându-și mai apoi palmele pentru rugăciune.

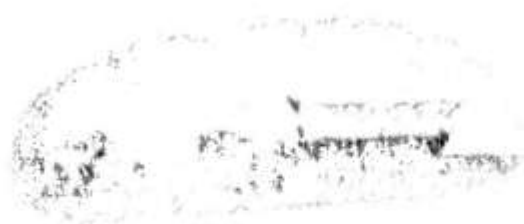
— Si, spuse Maria, iar fața ei se luminează. Si. Îngenunche pe pământul tare al camerei, lângă scaunul de pe care se ridicase. Missie ingenunche și ea.

— Dragă Doamne, încep Missie, îți mulțumesc atât de mult că ai trimis-o pe Maria la mine. Îți mulțumesc că, deși nu pot vorbi cu ea, pot simți prietenia și căldura ei. Ajut-o să poată veni din nou – curând – și ajută-mă să pot învăța câteva cuvinte pe limba ei, ca să pot să-i spun cât de mult mă bucur s-o cunosc. Îți mulțumesc că ne putem ruga împreună și binecuvântează-o acum, la plecarea acasă, oriunde ar fi casa ei. Amin.

Missie se pregăti să se ridice, însă vocea blândă a Mariei o opri. Missie își deschise ochii și o privi pe noua ei prietenă, care avea fața ridicată pentru rugăciune. Măinile acesteia țineau strâns un șir de mărgele care-i atârnavă la gât.

Vocea Mariei avea urcușuri și coborâșuri, amintindu-i lui Missie de apele blânde ale izvorului ce curgea în spatele vechiului ei cămin. Missie deosebi cuvintele „Mis-see” și „Na-tan” și recunoscă și cuvântul „amin”.

Se ridicară de pe genunchi și își zâmbiră. Obrajii lui Missie erau uzi de lacrimi. Niciodată nu se mai rugase cu cineva care vorbea altă limbă sau care avea altă tradiție religioasă. Știa doar că această femeie, Maria, părea a-L cunoaște pe Dumnezeu lui Missie și că, împărțind aceste momente în rugăciune, duhurile lor fuseseră înălțate și înprospătate. Cu siguranță, Dumnezeu o trimisese pe Maria. Missie păși în față și o îmbrățișă cu căldură.

DOUĂZECI ȘI UNU

Întoarcerea lui Willie

Missie tăie și ziua cu numărul douăzeci și unu din calendarul călătoriei lui Willie, însă acesta încă nu-și făcuse apariția. Pe dealurile dinspre nord nu se vedea niciun semn de praf sau căruță, nici nu se auzea vreun zgomot de roți. Missie păstră mâncarea de seară fierbinte, în spatele sobei, însă chiflele se răciră, în ciuda eforturilor ei. Aprinse lampa și încercă să citească. Gândurile ei se întoarseră la versetul de care se agățase cu toată puterea, timp de atâtea luni. Deschise din nou Biblia la acest verset, ca să-l citească. De fapt, nici nu trebuia să-l citească, îl știa pe de rost. Însă în acest moment, avea nevoie de siguranța pe care i-o puteau da cuvintele scrise pe pagină. *Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.*

Missie citi versetul de câteva ori. În cele din urmă, duhul i se liniști suficient de mult pentru a stinge lampa și a se duce la culcare.

Îndată ce se trezi, a doua zi dimineața, scrută dealurile din depărtare pentru a vedea dacă nu cumva se vede vreo mișcare sau norișori mici ce ar putea însemna praf ridicat de roțile scârțâitoare ale căruțelor sau de copitele cailor. Însă doar strălucirea soarelui la răsărit îi întâmpină privirile. Când se lăsă amurgul, fu silită să renunțe din nou la veghe. În acea seară, citi iarăși, la lumina lămpii, îmbrățișând

cuvintele din Isaia 41:10. În cele din urmă, se strecură în pat lângă micuțul ei fiu, repetând încetișor cuvintele versetului, în încercarea de a-și alunga neliniștea din inimă.

Veni și a treia dimineată, iar Missie se frământă încoace și încolo, privind în depărtări ca să vadă dacă nu mișcă ceva. Seara pregăti o a treia cină pentru un soț absent și încercă să-și alunge starea de tulburare de care era cuprinsă. *Dacă Willie nu se întoarce?* Întrebarea îi reținu atenția, iar gândurile i se îndreptară din nou către mama ei și chinul pe care a trebuit să-l îndure când a observat că Clem al ei nu se întoarce.

Cine era ea să creadă că un astfel de lucru nu i se putea întâmpla și ei? Inima îi tresăltă și apoi stătu locului, ca mai apoi să repete procesul. Missie se aruncă pe pat.

— O, Doamne, hohoti în timp ce rostea cuvintele cu voce tare, știi că am citit și m-am agățat de cuvântul Tău, dar mă gândesc că poate nu l-am crezut, Doamne, cu adevărat, în adâncul inimii mele. Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă să-l cred, să cred cu adevărat că, indiferent..., indiferent ce se întâmplă, totul este în mâna Ta și spre binele meu. Doamne, Îți dăruiesc totul... viața mea..., pe Willie al meu..., totul, dragă Tată. Ajută-mă să mă încred în Tine cu tot ce este al meu!

Missie continuă să plângă până când, în cele din urmă, o pace adâncă pătrunse în inima ei, liniștindu-i bătaia tulburată.

Se trezi mult mai târziu, din cauza zgomotului făcut de tropăitul cailor în curte. Se ridică din pat repede și se grăbi la fereastră, așteptând să vadă căruțele lui Willie. În locul acestora, zări câțiva călăreți necunoscuți care umblau de colo-colo în lumina lunii. Cookie își făcu apariția.

— S-a întâmplat, șopti Missie cu inima strânsă. Ceva i s-a întâmplat lui Willie. Genunchii începură să-i tremure și fu nevoită să se așeze pe scaun. O, Doamne, ajută-mă acum... ajută-mă să mă încred în Tine.

Își puse capul pe brațele sprijinite de masă și încercă să se pregătească pentru veștile pe care Cookie i le va aduce. Nu plânse – se simțea golită, amortită.

Se auziră pașii lui Cookie la ușă. O strigă încetișor și, la fel de încet, ea îl pofti să intre. Cookie păși în casă, scăldat în lumina lunii. Missie știa că n-o poate vedea în locul întunecat în care se afla.

— Doamnă LaHaye?

— Da.

— M-am gândit că ați auzit și v-ați întrebat ce-i cu toată agitația asta din curte. Oamenii cei noi, angajați de soțul dumneavoastră, tocmai au sosit. Căruțele ajung mâine.

Inima lui Missie începu să bată cu putere. Noii îngrijitori de vite! Căruțele doar la mică distanță în urma lor! Willie va ajunge acasă mâine!

Îi trebuiră câteva clipe pentru a înțelege toate astea. Ar fi vrut să strige. Ar fi vrut să râdă. Ar fi vrut să se arunce în pat și să strige de mulțumire. Însă alese să răspundă cu vocea înecată de emoție:

— Îți mulțumesc, Doamne, Îți mulțumesc! Oh, Îți mulțumesc!

Missie nu-i spusese niciodată lui Willie despre zilele de așteptare pline de îngrijorare sau despre experiența ei traumatică. Era sigură că el n-ar fi înțeles. Când, în următoarea zi, căruțele se opriră în curte, bărbatul fu întâmpinat de o Missie calmă și toată numai zâmbet. Willie adusese provizii, scrisori și vești ce nu suportau amânare.

Willie se întoarse ca să le dea ordine bărbatilor de la fermă, apoi o urmă în mica lor casă.

O strânse la piept.

— O, ce dor mi-a fost de tine! Am crezut că drumul ăsta n-o să se mai sfârșească *niciodată*. Mi s-a părut o veșnicie. O sărută. Ție ți-a fost dor de mine – puțin? o tachină el.

— Puțin, spuse Missie, zâmbind pentru sine. Da, *puțin*, repetă și-i întoarse sărutul.

Willie scoase scrisorile, însă înainte ca Missie să înceapă să le citească, Willie începu, nerăbdător, să-i împărtășească veștile.

— Soția predicatorului căzuse și fusese nevoită să zacă la pat cu șoldul fracturat. Missie o compătimi din toată inima pe sărmana femeie.

Kathy Weiss își găsise perechea.

— Sărmanul Henry! exclamă Missie.

Willie zâmbi.

— Henry nu-i sărman. Știi că ștrengarul de Henry ne-a păcălit pe toți? Nici măcar nu umbla după Kathy – deloc. O ochise pe Melinda Emory, tânăra văduvă, încă de la început. Doar că Henry a fost nevoit să aștepte momentul potrivit pentru a-și face cunoscute sentimentele.

— Sper că nu glumești! spuse Missie, nevenindu-i să creadă. Melinda? Măi, să fie!

— Și, continuă Willie, Henry a mers până acolo încât să-și cumpere o bucată de pământ chiar lângă al nostru – și în scurt timp, o să avem vecini.

Missie jubila de bucurie. S-o aibă vecină pe Melinda! O altă femeie pe care putea s-o vadă adesea și de a cărei companie să se bucure. Abia aștepta.

Însă Willie mai avea și alte vești.

— Și mai știi ce? O să se construiască o cale ferată. Și s-au gândit să stabilească principala stație pentru transportul vitelor doar la treizeci de kilometri spre sud-vest de noi... poate chiar mai aproape... cine știe? Știi ce înseamnă asta? O stație de cale ferată, un oraș, oameni care se mută în zonă, legături cu Estul... și înainte să ne dăm seama, vom avea atât de mulți vecini, încât o să ne împiedicăm unul de altul.

Missie exclamă fără a ști ce să spună:

— Oh... oh! în timp ce uimirea și fericirea îi umplură ochii de lacrimi. Willie, când? Când?

Willie îi răspunse calm.

— Ei bine, sunt sigur că asta nu se va întâmpla mâine. Dar se lucrează la calea ferată. Asta-i sigur... din partea cealaltă. Cam în doi ani ar trebui să ajungă aici... poate chiar anul viitor, spun unii. Și odată ce sunt puse șinele, vor veni și oamenii. Întotdeauna se întâmplă așa. Gândește-te! O cale ferată și o stație pentru transportul vitelor. Ce câștig va fi pentru crescătorii de vite! Nu vor mai fi drumuri lungi, în care se pot pierde o mulțime de vite. Fiecare vită care ajunge cu bine la târg înseamnă o mulțime de bani în buzunarul crescătorului de vite.

Willie o luă în brațe și o învârti prin cameră, în timp ce Nathan îi privea din pătuț, nădăjduind că va fi și el inclus în toată agitația asta, oricare i-ar fi fost rostul.

— Am venit la timpul potrivit, Missie, spuse el, punând-o jos după ce se poticnise de masă și pat. Lucrurile n-au stat niciodată mai bine ca acum. De acum înainte, fiecare bucată de pământ necumpărată va fi plătită cu un preț mult mai mare, iar prețul vitelor va crește din cauza asta.

— Căsuța asta de pământ, spuse el... o să construim una adevărată, îndată ce vom vinde o parte din vite la primăvară. Asta nu-i un loc potrivit pentru un cămin.

— O, Willie, îl muștră Missie – cu toate că în taină era de acord cu afirmația lui Willie – dar este o casă. Putem mânca, putem dormi și ne putem adăposti aici. Nu-i rău pentru niște începători.

Willie răsă și o îmbrățișă, apoi se duse să-l ia în brațe pe Nathan.

— Ce face băiatul?

— A fost cuminte.

— Gata cu ceapa?

— Câte una, ici-colo, în mâncare.

Willie îl privi pe micuțul aflat în brațele sale.

— Uită-te la el, spuse încetișor. A crescut câțiva centimetri buni.

Willie îl strânse la piept și-i sărută căpșorul în timp ce copilul încerca să se elibereze din strânsoarea brațelor tatălui său. Missie simți cum o podidesc lacrimi de bucurie.

— Am ceva pentru tine, puștiule, îi spuse Willie fiului său. Și nu mi-a dat de furcă nici pe departe cât mi-au dat afurisitele de găini ale mamei tale.

— Găinile mele! țipă Missie. Unde sunt?

— Ei bine, sper că băieții le-au pus în îngrăditură. Ce adunătură gălăgioasă și turbulentă!

— Câte sunt? Missie abia mai reușea să-și controleze entuziasmul.

— Doi cocoși și unsprezece găini – și grozav m-am chinuit să fac rost de atâtea. Oamenii de aici nu prea se-ncurcă cu așa ceva.

Missie acceptă tachinarea și ieși în grabă afară ca să-și vadă păsările. Willie o urmă, aducându-l și pe Nathan.

Bărbații tocmai isprăviseră de întins sârma între țăruii pe care-i bătuseră în pământ. În timp ce Henry monta porțița pe care o făcuse pentru îngrăditură, ceilalți doi bărbați se îndepărtară ridicând din umeri. Să se descurce cine-o vrea cu găinile astea recalcitrante – ei și-au făcut partea, au construit țarul.

Willie i-l încredință pe Nathan lui Missie și se duse să dea jos din căruță lada cu găini. Acestea protestară zgomotos și bătură din aripi în timp ce Willie le dădu drumul din ladă – în niciun caz nu erau recunoscătoare că fuseseră eliberate. Arătau jalnic, neșemănând nici pe departe cu făloasele găini din gospodăria părinților lui Missie. Missie se întrebă dacă va reuși vreodată să le înduplece să facă ouă pentru familia ei. Una dintre găini nu ieși din ladă. Murise din cauza căldurii de pe drum, sau a păduchilor, sau poate din cauza vreunei boli. Willie spuse că o s-o îngroape mai târziu, ca să nu atragă muștele.

— Mie-mi pare, spuse el, că nu le-ar strica încă o doză bună de pudră contra păduchilor. Cred c-o să le lăsăm afară – nu le punem în coteț până când nu le mai tratăm o dată. Le-am pudrat zdravăn înainte de-a le urca în căruță. Au lăsat o dără de păduchi de la Tettsford până acasă.

Missie râse, însă era de acord. Chiar arătau de parcă ar fi avut nevoie de încă un tratament cu ceva.

— Le dau eu cu pudră, spuse Willie, da' de-acum înainte, sunt pe mâna ta. Trebuie să recunosc, n-am fost niciodată prea încântat de găini.

Sărmanul Willie! Missie își dădu seama că pentru el fusese un adevărat chin să-i aducă găinile astea. Se uită la el și inima i se umplu de dragoste. Dădu glas sentimentelor ei și spuse dintr-o dată:

— Willie, te iubesc.. atât de mult!

Willie puse jos găina pe care o ținea în mână și se întoarse spre ea, iar expresia feței lui oglindea aceleași sentimente.

— În cazul ăsta, doamnă LaHaye, îți doresc să te bucuri de găinile tale!

Surpriza lui Willie pentru fiul său era un cățeluș tare frumușel. Nathan păru a-și da seama, instinctiv, că darul îi era adresat, așa că-și întinse mâinile grăsuțe și-l apucă de blană, în timp ce cățelul îl linse pe față.

— O să crească mare mai încolo și m-am gândit că-i o idee bună, spuse Willie, ținându-l pe Nathan în piciorușe lângă cățel. O să-ți prindă bine când o s-alunge lupii porniți să-ți vâneze găinile. Și nu știi niciodată, spuse schițând un zâmbet larg, cu liniile alea de cale ferată și cu toți bărbații ce vor veni prin partea locului, cine știe cu cine te mai trezești că te curtează. M-aș simți mai în siguranță să știu că ai un câine de pază. Îl lăsă pe Nathan în șezut lângă cățeluș și se îndreptă de spate.

Missie privi întinderea de pământ care se desfășura în fața ochilor ei și zâmbi la auzul cuvintelor lui Willie despre acea invazie de oameni. Își aminti deodată că nu-i dăduse lui Willie propriile vești.

— Willie, am avut o vizitatoare – sincer! O femeie în carne și oase – cu toate că uneori îmi vine să cred că am visat. O, tare mi-aș dori să se întoarcă! Ne-am simțit tare bine împreună și ne-am rugat împreună...

— De unde era?

— Nu știu.

— N-ai întrebat-o?

Missie râse.

— I-am pus o sumedenie de întrebări la care n-a răspuns – sau poate că a răspuns – nu știu... pe urmă am renunțat și doar ne-am bucurat una de prezența celeilalte.

Willie păru nedumerit.

— Nu înțelegea limba engleză..., iar eu n-am înțeles nimic din ce-a spus ea, încercă Missie să explice.

— Și totuși, v-ați simțit bine?

— O, da.

— Și v-ați rugat împreună?

Missie dădu din cap în semn de aprobare.

— Dar n-ați putut înțelege nimic din ce vă spuneati?

— N-am înțeles cuvintele..., dar am înțeles *semnificația* lor. A fost tare drăguță, Willie. Și tânără. Și, oh, atât de mult mi-aș dori să vină înapoi... să putem bea un ceai împreună, și să ne jucăm cu Nathan, și să râdem, și să ne rugăm iar împreună.

Willie își puse mâna sub bărbia ei și-i ridică ușurel fața până când putu s-o privească în ochi.

— N-am știut că te simți atât de singură, spuse cu voce răgușită. Eu am fost atât de ocupat și atât de prins cu treburile mele, cu vitele și cu tot restul. N-am observat și nu m-am gândit niciodată cât de singură se poate simți o femeie fără prezența unei alte femei. Ar fi trebuit să te iau cu mine în oraș, Missie. Să-ți ofer șansa de a vedea din nou lumea de afară, de a-ți vizita prietenele și de a sta la taifas. N-am reușit să văd nevoia asta a ta, Missie, și... tu nu te plângi niciodată... mă lași să-mi văd de greșelile mele prostești. Niște îngrijitori de vite amărâți, un soț ce lucrează ca nebunul și un prunc ce nu știe decât să gângurească – nu prea ai parte de companie. Și totuși, niciodată, niciodată nu te-ai plâns. Și eu te iubesc, Missie... atât de mult!

Rămaseră îmbrățișați timp îndelungat, până când Nathan începu să se târască pe mâini și picioare prin praf, după noul său tovarăș de joacă.

DOUĂZECI ȘI DOI

Ceaiul de după-amiază

Următoarea dimineață, în timp ce Nathan dormea, Missie ieși din casă ca să aducă apă de la izvor pentru găinile ei. Era hotărâtă să aibă ouă la masa de dimineață cât de curând posibil. Deja se părea că vor avea parte de o zi fierbinte și se gândi la aerul stătut din căsuța lor într-o zi ca asta. Poate că după-amiază, când aerul va deveni înăbușitor, ar trebui să-l ducă pe Nathan la umbra tufișurilor de lângă izvor.

Se simțea cu inima ușoară și fredonă un cântecel în timp ce se îndreptă spre izvor, legănând găleata înainte și-napoi. Willie era acasă, primise vești de la prietenii ei, ciudata ei lume se îmbogățea—mai întâi cu lapte proaspăt de vacă, apoi cu îmbelșugata ei grădină, iar acum cu aceste găini. Curând va fi ușor să pregătească mâncăruri bune. Familia ei se va putea bucura de lucrurile de care avuseseră parte acasă, în Est.

În timp ce se îndreptă spre izvor, Missie revizui în minte părți din scrisorile pe care le primise. Avu din nou un sentiment de compasiune pentru soția pastorului. Și doamna Taylorson—ce prietenă bună se dovedise a fi! Femeia trimisese o pereche de păpucei micuți pentru Nathan, pe când va începe să meargă—eveniment nu prea îndepărtat, având în vedere cât de repede creștea micuțul. Scrisoarea lui Kathy era plină de vești despre viitorul ei soț. Se părea că acesta era un fel de Samson, Solomon și apostolul Ioan, toți într-unul. Missie zâmbi. Însă scrisoarea pe care o citise și o răscitise era cea de la Melinda. Vestea că

Melinda—*curând*, spera—va fi suficient de aproape pentru a-i fi vecină era foarte specială pentru Missie. O, cât și-ar fi dorit ca Melinda să se fi aflat deja aici. Încă o iarnă în căsuța de lut ar fi mult mai suportabilă alături de o asemenea prietenă.

Melinda scrisese multe despre orașul Tettsford și activitățile ei de la școală și de la biserică. Descriesese felul în care durerea pe care o resimțise în urma morții soțului ei se mai potolise, cu toate că amintirea acestuia încă îi mai umplea uneori ochii de lacrimi. Vorbea și despre Henry, despre atenția pe care i-o acorda, despre cât de brav era și despre credința lui.

Da, se gândi Missie, Henry este vrednic de o femeie ca Melinda. Vor fi niște vecini extrem de plăcuți.

Missie se întoarse de la izvor cu apă pentru găini. Le vorbi în timp ce le turnă apă în troacă și le aprovizionă cu grăunțe.

— Și bine-ați face să-mi dați ouă cât de repede, le amenință ea, altfel vă veți trezi înecate în găluște. Găinile se aruncară grămadă pe troacă, neluând seama la cuvintele lui Missie.

— Sunteți o adevărată amestecătură de orătânii, spuse Missie râzând, în timp ce privea păsările uscățive și ofilite, da' ia să vedeți voi peste o săptămână sau două. Punem noi cărniță pe oasele alea și aranjăm noi penele astea zburlite. Acum arătați de parcă v-ar fi crescut penele invers.

Își luă găleata și se grăbi spre casă, ca nu cumva Nathan să se trezească și să-i simtă lipsa.

În timp ce dădu colțul bucătăriei lucrătorilor, îl zări pe Willie stând la povești cu noii săi angajați, încercând să-i cunoască mai bine. Bărbații trândăveau în diferite poziții. Unii erau rezemați de pereții de lut; alții erau ghemuiți la pământ sau stăteau întinși, rezemați într-un cot. Se pare că Willie le spusese oamenilor să se simtă cât mai „în largul lor”. Cookie era așezat pe băncuța lui de lângă ușa bucătăriei și fu primul care o remarcă pe Missie. Missie se opri un moment ca să asculte.

— ...și, la fel, vom locui și vom lucra împreună, spunea Willie. Sper că ne vom simți în largul nostru unii cu alții. Cred că de-acum l-ați cunoscut cu toții pe Scottie, șeful vostru. Scottie știe tot ce trebuie

stut despre cum se îngrijesc vitele. El se ocupă de problemele legate de cireadă. Vă veți primi ordinele de la el, iar el îmi va da mie scoteală. Voi vă veți duce direct la el, cu orice fel de cerere sau plângere. Dacă nu se poate ocupa de problema voastră, îmi va spune mie. El vă va împărți în ture și vă va spune ce să faceți, după cum crede de cuviință. Cookie, aici de față, o să vă dea de mâncare. Se va ngriji să aveți de mâncare la ore fixe. Va fi întotdeauna cafea proaspătă pentru cei care vin de la lucru sau pleacă la lucru—chiar și pentru cei ce lucrează noaptea.

Probabil că Willie zări zâmbetul lui Cookie, așa că se întoarse și o văzu pe Missie stând locului, ezitând să pășească mai departe.

— Vreau să v-o prezint pe soția mea, doamna LaHaye.

Missie păși înainte cu timiditate.

— Missie, spuse Willie, aceștia sunt noii noștri îngrijitori de vite. Scottie – șeful lor. Missie privi doi ochi albaștri, foarte blânzi, luminați timid de o sclipire amuzată. Scottie arăta la fel de bătut de vânturi ca și dealurile ce se desfășurau înaintea lor. Postura lui era cea a unui om care și-a petrecut ani mulți pe spinarea calului. Missie simți că poate avea încredere în alegerea făcută de Willie. Era sigură că Scottie era un om de încredere.

Acesta dădu ușor din cap în semn de salut, expresia feței sale transmitându-i mesajul, „Dacă aveți nevoie de mine, sunt aici”.

Missie îi răspunse cu un zâmbet scurt ce sugera un tăcut mulțumesc.

Willie continuă prezentările.

— Iar acesta este Rusty. Ochii lui Missie se fixară asupra unui chip pistruiat, înconjurat de o claie de păr roșcat și ciufulit. O salută cu un zâmbet larg.

Nu-i decât un copil, se gândi Missie. Inima ei de mamă se întrebă îndată ce s-a-ntâmpnat cu mama lui și dacă nu cumva aceasta se îngrijora și se ruga pentru fiul ei. Îi răspunse cu un zâmbet plin de căldură.

— Și Smith, continuă Willie. Missie se întoarse și privirea ei întâlni doi ochi negri și aprigi. Fața bărbatului era arsă de soare. Semnul pe care-l făcu acesta fu aproape imperceptibil, iar privirea îi cobori rapid

în pământ. *Mă întreb*, își spuse Missie, *ce ți s-a-ntâmplat de ai adunat atâta amărăciune în suflet.*

— Și Brady, spuse Willie. Missie privi încă o pereche de ochi. Aceștia erau reci și calculați. Păreau a fi prea îndrăzneți și chiar cruzi, făcând-o să roșească sub privirea lor. Dădu repede din cap, apoi îl privi implorator pe Willie, îndemnându-l parcă să treacă mai departe. Încă mai simțea asupra ei acei ochi care o speriau.

— Și aici, spuse Willie, întorcându-se spre bărbatul ce se ridicase de jos pentru a fi prezentat, este Lane.

Lane arăta de parcă ar fi fost bucuros dacă pământul s-ar fi despicaț și l-ar fi înghițit. Dădu să se uite la Missie, se răzgândi și privi în schimb la vârful bocancilor săi, cu fața roșie ca para focului. Măinile lui căutară ceva de care să se agațe, însă sfârșiră prin a se freca de partea laterală a pantalonilor.

Missie zâmbi blând, în speranța că asta-l va liniști. Niciodată nu mai văzuse un bărbat atât de timid.

Îndreptându-și apoi atenția către grup, Missie le spuse, adresându-se în special lui Scottie:

— Mă bucur să vă avem aici, la Hanging W. Știu că n-o să vă văd prea des—voi aveți treaba voastră, eu o am pe a mea. Însă dacă aveți vreodată vreo problemă în care vă putem ajuta, vom fi gata s-o facem. Făcu tuturor un semn timid cu capul, în timp ce pe buze i se desluși un zâmbet firav. Acum e cazul să mă întorc la copil, spuse și se îndreptă spre casă.

Scottie rămase să discute cu grupul de bărbați, în timp ce Willie i se alătură lui Missie.

— Cred că am aflat câte ceva despre misterioasa ta vecină.

— Maria?

— Da.

— Cum ai aflat?

— Scottie deja a ieșit să cerceteze ferma. Spune că se află cam la zece kilometri spre sud. Sunt mexicani.

— Mexicani?

— Da. Bărbatul vorbește puțină engleză, dar limba lui e spaniola. Probabil că are motivele lui pentru care a venit prin părțile astea.

— Nu poate fi un motiv grav – nu, nu poate fi. Știu că Maria nu s-ar căsători cu un bărbat care ar încerca să scape de sub urmărirea legii sau...

— Firește.

— Poate că doar au vrut să ia singuri viața în piept – să se descurce pe cont propriu. Mulți oameni își doresc asta, se simt încorsetați de... Missie se opri. Și sunt doar la zece kilometri?

— Da.

— Nu-i atât de departe, nu-i așa, Willie? Gândește-te! Primii noștri vecini – și atât de aproape. Păi, aș putea chiar să urc pe cal și să mă duc s-o vizitez – dacă aș ști drumul, isprăvi ea cu o urmă de dezamăgire.

Willie râse.

— Da... dacă ai ști drumul. Și dacă n-ar trebui să traversezi un râu ca să ajungi acolo. Și dacă ai ști măcar câteva cuvinte în spaniolă. Atunci i-ai putea face o vizită. Dar n-ar trebui să glumesc. Promit să fac tot ce-mi stă în putință ca să te duc în vizită la noii noștri vecini. Între timp, ce-ar fi să înveți puțină spaniolă? Ar fi o surpriză foarte plăcută pentru Maria.

— Dar cum aș putea?

— Cookie. Cookie știe cam tot ce poate fi spus în limba spaniolă. În tinerețe a lucrat pentru o familie de spanioli. Când mi-a povestit despre ei, am avut impresia că și-ar fi dorit să rămână la ei—dar, pe vremea aceea, îl cam măcina dorul de ducă. De atunci se pare că a traversat întreg continentul, muncind ici-colo.

— O, spuse Missie alarmată. Sper să nu se gândească să plece de la noi. Eu...

— Nu prea sunt șanse. Nu mai e la fel de tânăr, nici la fel de aventuros. Și mă gândesc că de când a căzut, nici să stea prea mult în șă nu mai poate.

— Și știe spaniolă?

— Sigur. Da' te avertizez, o tachină Willie, să nu înveți toate cuvintele pe care le știe. Unele dintre ele nu se potrivesc pentru doamne.

— Crezi că ar vrea să mă învețe?

— Sunt sigur că asta ar fi o scuză ca să mai șadă nițel și să-și odihnească piciorul.

Așa se face că Missie îl abordă cu sfială pe Cookie, întrebându-l dacă ar fi posibil să o învețe limba spaniolă. Acesta se arată încântat s-o poată ajuta, așa că își începură prima lecție chiar în acea zi, lângă izvor. Missie nu reuși să învețe decât *buenos dias* și *adios*, când Maria își făcu din nou apariția.

Maria îl luă în brațe pe Nathan, în tot acest timp adresând un șuvoi de cuvinte în spaniolă, mai întâi copilului, apoi lui Missie. Când Missie zâmbi și aprobă cu un semn al capului, cuvintele Mariei o asaltară și mai tare. În cele din urmă, Missie nu mai putu suporta.

— Așteaptă, îi spuse Mariei, gesticulând. Nu pleca! mă întorc imediat. Stai acolo și ține-l pe copil în brațe. Mă duc după ajutor.

Missie ieși în grabă, dându-și seama, în timp ce alerga spre bucătăria lui Cookie, că nici Maria nu pricepuse vreun cuvânt din cele pe care i le spusese.

— Cookie, spuse Missie suflând greu, n-ai vrea, te rog... te rog, ai vrea să servești un ceai alături de două doamne?

Cookie făcu ochii mari.

— O, te rog, imploră Missie. Maria a venit iar și nu pot înțelege limba ei—nici măcar un cuvânt, decât „buenos dias”. Ea nu mă poate înțelege. Și tare mult am vrea să ne putem înțelege una pe cealaltă. Te rog, ai putea să vii doar de data asta... te rog? Dacă vrei, fac cafea, promise repede Missie.

Pe fața blajină a lui Cookie apăru un zâmbet. Își șterse mâinile pe șorțul murdar de grăsime, pe care și-l scoase și-l aruncă deoparte.

— Dacă te ajută, fu el de acord.

— O, desigur, desigur.

— Doar câteva minute, adăugă Cookie. Trebuie să mă întorc și să tai carnea. Da' pot pune deoparte câteva minute. Și cred că nu-i nevoie de cafea, un ceai e bun – atâta vreme cât nu mă pui să-l beau din cănițele alea domnoase.

Missie se întoarse cu el la căsuța din lut.

— Maria, strigă triumfător în timp ce se apropiau. Acesta e Cookie! Vorbește spaniola!

Când Cookie se îndreptă spre Maria adresându-i câteva cuvinte de bun venit în propria ei limbă, Maria își împreună mâinile și izbucni în râs, iar între cei doi se porni un schimb rapid de cuvinte în limba spaniolă.

Cookie se întoarse spre Missie și ridică din umeri.

— Spune că vizita asta va fi mai amuzantă decât o sărbătoare, spuse el, însă în privirea sa se putea zări o umbră de îndoială. Missie îl servi cu o cană mare de ceai, punând alături și o felie de pâine proaspătă unsă cu unt.

Cookie se lăsă prins de atmosfera vizitei și curând ajunse să se bucure de ea aproape la fel de mult ca și cele două tinere femei. Missie avu grijă să-i umple mereu cana și să-l servească cu pâine. Nu păru deranjat de poveștile lor ca între femei, pe care le tălmăci cu plăcere.

Când Maria se pregăti să plece, cele două se simțeau într-adevăr ca niște vecine. Missie promise, prin intermediul lui Cookie, că Willie o va aduce curând în vizită.

— Cookie *tambien*? tachină Maria, iar Missie nu mai avu nevoie de traducere. Râseră amândouă, în timp ce Cookie bolborosi ceva și zâmbi cu gura până la urechi.

— Știu că ești ocupat, Cookie, spuse Missie în timp ce acesta îl sălta pe Nathan pe genunchi, și-ți mulțumesc tare mult pentru că ți-ai făcut timp. E-n regulă. Acum te lăsăm să pleci.

Cookie îl puse jos pe Nathan și spuse că trebuia să se întoarcă să pregătească masa de seară. Însă Missie observă că nu prea se grăbea să plece.

— *Muchas gracias*, adăugă Maria la mulțumirile prietenei ei, iar Cookie se îndreptă, târșâindu-și picioarele, către bucătăria lui din pământ.

Comentariul Mariei veni mai degrabă prin gesturi decât prin cuvinte, iar Missie aprobă cu entuziasm îndemnul femeii de a se ruga.

Din nou, cele două femei—de rase, culturi și religii diferite, ingenuncheară împreună în mica bucătărie și-și vărsară inimile

înaintea singurului Dumnezeu adevărat care le putea înțelege, orice limbă ar fi vorbit. Missie își dădu seama că nevoia și dorința adâncă a Mariei după părtășia în credință era la fel de reală și profundă ca propria-i dorință.

Missie se rugă:

— Te rog, dragă Doamne, ajută-mă să învăț repede limba Mariei, ca să pot vorbi cu ea despre credință, despre viața pe care am primit-o prin moartea și învierea Fiului Tău. Atât de mult îmi doresc să vorbesc despre Tine, despre dragostea și iertarea Ta, și să studiem Biblia împreună. Ajută-mă, Doamne, să învăț repede spaniola. Missie mai adăugă încă un gând. Și, dragă Doamne, ajută-l pe Cookie să știe cuvintele potrivite pentru asta și să mă învețe și pe mine.

DOUĂZECI ȘI TREI

În așteptarea unei alte ierni

Missie și Willie făcură planuri pentru călătoria promisă la noii lor vecini, Maria și Juan, două săptămâni după ultima vizită a Mariei. Missie încercă să-l convingă pe Cookie să li se alăture, însă îi însoți Scottie, care vorbea și el spaniola. Când sosi ziua călătoriei, Missie își dori mai degrabă să călărească decât să facă drumul în căruță. Astfel că micul Nathan fu luat și purtat de tatăl său în șa, iar cei patru porniră la drum, cu Scottie slujindu-le drept călăuză. Ritmul impus de acesta era însă prea lent pentru Missie, care era nerăbdătoare să ajungă cât mai degrabă la destinație.

Traversarea râului îi dădu emoții lui Missie, care parcă retrăi scena în care căruța și cei patru cai ai familiei Emory se scufundaseră în apele tulburate. Însă îndată ce calul ei intră în apă și începu să înoate, Missie își dădu seama că nu era atât de puternic curentul de apă.

Îi găsiră pe Juan și Maria într-o casă de piatră, răcoroasă și confortabilă. Missie decise îndată că preferă piatra oricărui alt material disponibil. Juan fu încântat să-i arate lui Willie casa și să-i explice procesul de construire a unei astfel de locuințe. Nu era acel stil de casă cu care fusese Missie obișnuită, însă oferea răcoare în zăduful zilei și părea a fi atât de spațioasă în comparație cu mica ei casă de pământ. Juan promise că le va da o mână de ajutor când vor începe construcția.

Cei patru se întoarseră acasă înainte de lăsarea serii. Ploile de la munte umflaseră apele râului, iar Scottie spuse că erau mai mari decât ar fi trebuit să fie în această perioadă a anului. Și, cu toate că nu puteau fi considerate periculoase, ar fi vrut să traverseze râul pe lumină.

Maria și Missie își spuseră una alteia că se simțeau mult mai bine să știe că se aflau la o distanță acceptabilă pentru a se vizita.

Când ajunseră acasă, Willie luă calul lui Missie și i-l încredință pe Nathan. Missie mai rămase puțin afară, bucurându-se de răcoarea după-amiezii târzii.

Willie se întoarse și-i spuse:

— Mai amână puțin masa de seară, bine? Vreau să mă duc pe firul pâraului în sus, să văd dacă este destulă apă pentru vite. Într-o oră sau două sunt înapoi.

Missie fu de acord, bucuroasă că nu trebuia să meargă acum să aprindă focul. Îl puse jos pe Nathan, călăuzind-i pașii spre mica lor casă. Cât de sărăcăcioasă și strâmtă arăta în comparație cu casa Mariei! Ar fi atât de mulțumitoare să aibă mai mult loc, o dușumea pe care să poată pune covoare, și geamuri suficient de mari ca să agațe perdele. Auzi calul lui Willie părăsind curtea în timp ce-l pune pe Nathan la culcare. Nici nu apucă să termine de tricatat un rând la șosetă, că micuțul dormea deja dus.

Auzi o bătaie în ușă și-și ridică capul surprinsă. Poate că Henry își făcuse timp să vină și să mai stea de povești. Nu-l mai văzuse de duminică, când avuseseră ora lor de „biserică”. Se duse la ușă și o deschise, așteptându-se să-l vadă pe Henry... sau pe Cookie. Însă era Brady. Missie se tulbură văzându-i zâmbetul și intensitatea privirii.

— Oh, începu ea, însă bărbatul trecu pe lângă ea și intră în cameră. Missie simți cum aerul din jurul ei devine tot mai tensionat.

— Scuzați-mă că vă deranjez, doamnă, spuse el, însă în vocea lui nu era nici urmă de părere de rău. M-am gândit că, femeie fiind, m-ați putea ajuta.

Missie își aminti de promisiunea pe care o făcuse cu atâta ușurință, de a sta la dispoziție dacă exista vreo nevoie. Un sentiment ciudat, de neliniște, o făcu să-și fi dorit să nu se fi grăbit să spună așa ceva. Missie nu se mișcă de lângă ușă.

— Cred că mi-a intrat o așchie în deget și, știți, niciunul dintre văcarii ăștia soioși n-are vreun ac să mi-o scoată.

— O, spuse Missie din nou, simțind cum își revine din amorteala de care fusese cuprinsă. O, da... am ace. Desigur. Missie se duse la coșul cu lucrul de mână și auzi ușa închizându-se în urma ei.

Scotoci după un pachet de ace și, în cele din urmă, scoase unul pe care-l consideră potrivit. În timp ce scotocea prin coș, gândurile i se învârtteau în minte. *Ce caută Brady aici? În perioada asta a zilei toți sunt ocupați cu vitele, cu repararea gardului sau a harnașamentelor... toți fac ceva. Nici măcar pe Cookie nu l-am văzut—ba da, l-am văzut. Când ne întorceam acasă, Cookie se ducea la izvor cu două găleți în mână.*

Se întoarse cu acul, doar pentru a constata că Brady se postase foarte aproape de ea.

— Aici ești, spuse ea, încercând să-și ascundă tremurul vocii. Însă bărbatul nu luă acul pe care i-l întinse.

— Mă tem, doamnă, că va trebui să vă rog să fiți atât de bună și să mi-l scoateți. Măinile mele nu-s învățate cu lucruri atât de mici.

— Eu? întrebă Missie, gândindu-se că nu era chip să stea aplecată asupra mâinii acestui bărbat, în timp ce o ținea în mână ei. Aproape că-i simțea răsuflarea asupra ei în încăperea înghesuită.

— Îmi pare rău, spuse ea liniștită. Va trebui să te descurci singur—sau să-l rogi pe Cookie să te ajute.

— Stai puțin, doamnă, murmură bărbatul, apropiindu-se și mai mult. Chiar și în întunericul camerei de pământ, Missie putu să vadă cum privirea acestuia se întunecă. Să nu-mi spui că ești timidă cu bărbații?

Întinse o mână ca să-i atingă brațul, iar Missie făcu un pas înapoi, simțind lemnul patului în timp ce se lovi de el. Ar fi vrut să strige, însă gâtul i se strânsese de o uscăciune cum nu mai simți niciodată. Avu impresia că n-o mai țin picioarele. Înălță în gând o rugăciune scurtă, dar disperată. *O, Doamne, ajută-mă, ține-mă, așa cum ai promis!*

În acel moment, ușa se deschise.

— Doamnă LaHaye? Nu se auzise niciun ciocănit, iar cel ce stătea în cadrul ușii era Scottie. Șeful e acasă?

Știi că nu e, răspunse Missie în gând. L-ai auzit spunând că se duce în susul apei.

Nu spuse însă nimic. Închise ochii ca să adune suficientă putere pentru a rămâne pe picioare.

— Brady? spuse Scottie, ca și când ar fi fost surprins. Ai văzut deja de gardurile alea?

Brady se răsuci pe călcâie, cu o expresie plină de mânie. Fără a spune un cuvânt, ieși afară val-vârtej. Scottie trase un scaun pentru Missie. Aceasta îl acceptă fără a spune un cuvânt. Apoi bărbatul se duse la găleata cu apă și umplu o cană pe care i-o dădu. Missie fu surprinsă că încă mai era în stare să înghită.

— Brady are vreo problemă, doamnă? întrebă Scottie încetișor, însă Missie surprinse în vocea acestuia o notă tăioasă.

— O așchie... în mână.

— I-ați scos-o?

Missie privi la acul pe care încă-l mai ținea în mâna tremurândă și clătină din cap.

— I-am spus că va trebui să și-o scoată singur... sau să-l roage pe Cookie.

— S-a purtat urât?

— Nu, răspunse Missie cu vocea tremurată, nu, dar e ceva la el care mă-nspăimântă. Știu doar că... înghiți din nou. Poftim, spuse, întinzându-i acul, vrei să i-l dai?

— E-n regulă, doamnă. Păstrați acul. Am eu grijă de Brady. Și se îndreptă spre ieșire, închizând încetișor ușa în urma lui.

Missie rămase așezată o vreme, până când se simți suficient de în putere pentru a se ridica. În cele din urmă, reuși să se controleze. Se duse și puse o mână tremurândă pe căpșorul fiului ei și șopti:

— Ți mulțumesc, Doamne, că ne-ai protejat. Se îndreptă apoi spre sobă, ca să înceapă pregătirile pentru cină.

Nu-i spuse nimic lui Willie în acea seară—nu credea că e momentul. Însă își jură să fie cu ochii în patru în ce-l privește pe Brady. O să pună un fel de incuietoare pe dinăuntru, dacă va fi cazul. Bărbatul ăla nu va mai pune piciorul în casa ei.

Dimineața următoare, în timp ce ieșea din casă pentru a merge după apă la izvor, se uită repede în jur. *Ce teribil e să nu te simți în siguranță în propria curte*, își spuse. Apoi auzi voci venind dinspre baraca lucrătorilor. Una era a lui Willie și, auzindu-i cuvintele, Missie simți cum își recapătă curajul.

— Henry spune că Brady și-a cerut plata.

— Așa e, răspunse Scottie.

— Nu era mulțumit să lucreze pentru mine?

— N-a spus că ar fi nemulțumit.

— Dar a ales să plece?

— Nu. Și după o pauză — eu l-am dat afară.

— Auzisem că se pricepe la vite. Vocea lui Willie păru a fi însoțită de o ridicare din umeri, ca și când n-ar fi priceput situația, însă Scottie era responsabil când venea vorba de lucrători.

— Mă gândesc că o fi fost, spuse Scottie.

— Mă gândesc că ai avut motivele tale, spuse, la rândul său, Willie.

— Așa e, am avut, răspunse încet Scottie.

Missie își continuă drumul spre izvor. Lumea din jurul ei îi aparținea din nou—grădina, găinile, casa ei. Se putea baza pe lucrătorii lui Willie, știind că aceștia vor îngriji nu doar de vitele lor, ci și de ea și de micul Nathan. Și avându-i pe acești oameni și pe Tatăl ei ceresc, n-avea niciun motiv de îngrijorare. Niciunul.

Missie puse un scaun în umbra casei și-și continuă lucrul la o pereche de pantaloni pentru Nathan. În apropiere, stătea întins câțelul micuțului. Corcitura neagră, ce crescuse destul de mult în ultima vreme, dădea semne de inteligență și se purta foarte blând cu micul Nathan. Pentru blândețea aceasta, Missie îi era devotată.

În această perioadă, serile erau mai răcoroase, iar Missie era recunoscătoare. Zile în șir fusese ocupată cu conservarea legumelor din grădină. În timp ce privea cum rezerva de conserve crește, se întrebase unde le va pune ca să nu le prindă înghețul în timpul iernii. Dacă Willie nu-i va săpa o pivniță, vor trebui să le vâre probabil în

fânul din grajd. Missie își dori din nou să fi avut o casă mare, însă nu spuse nimic. Știa că va avea și casă, îndată ce Willie își va permite asta.

Își ridică privirea de la lucrul de mână și-l văzu pe Henry apropiindu-se.

— Bună, străine, îl tachină ea. Începusem să mă-ntreb dacă încă mai lucrezi la ferma asta. Nu te-am văzut zile-ntregi.

— Șefu' ăsta e de vină, răspunse Henry. Nu știe altceva decât muncă, muncă, muncă!

Missie râse.

— Da', adăugă Henry, nu-i chiar așa de rău. Mi-a promis două săptămâni libere.

— Chiar? Pleci undeva?

Henry se îmbujoră.

— Asta-i sigur, spuse el. Cât de repede mă poate purta bătrânu' Flint. Mi se pare că au trecut câțiva ani de când am văzut-o ultima oară...

— Sunt atât de fericită pentru tine și Melinda! spuse Missie. Probabil că și ei îi lipsești teribil.

— Sper să fie-așa, spuse Henry. Dacă i-ar fi dor de mine doar pe jumătate cât mi-e mie de ea... Lăsa fraza neisprăvită.

— Ați stabilit ziua? întrebă Missie. Sau poate că sunt prea curioasă?

— Nu mă deranjează defel. Și nu, nu încă. Mi-aș fi dorit asta, dar depinde.

— Depinde de ce anume?

— De cât de curând îmi pot face o casă.

— Cu puțin ajutor, poți avea o casă în câteva zile.

— Am spus o casă, Missie, nu o căsuță de pământ.

Missie fu surprinsă de intensitatea răspunsului lui Henry.

— Sunt de acord, spuse ea cu grijă, că nu prea e nimic atractiv la o casă de pământ, dar poate fi un cămin – chiar așa simplă și strâmtă.

— Nu i-aș cere Melindei niciodată să locuiască în asemenea condiții... niciodată, spuse Henry cu înverșunare. Crezi că n-am observat privirea din ochii tăi când ai văzut dușumeaua de lut, geamurile murdare, camera înghesuită...

— Henry, îl întrerupse Missie cu blândețe, însă ferm, răspunde-mi sincer. Mai vezi și acum privirea aceea? Privirea aceea surprinsă, îndurerată, dezamăgită? Mai există privirea aceea?

Henry o privi drept în față, apoi clătină din cap.

— Nu, spuse el, cred că nu. Te-ai descurcat bine, Missie. Grozav chiar... și te-am admirat pentru asta. O fată ca tine... să lași în urmă ce-ai avut și să vii la toate astea. Te-am admirat cu adevărat. Dar, să mă ierți, te rog... eu n-o să-i cer asta Melindei.

— Și te respect pentru atenția de care dai dovadă în ce o privește, Henry. Însă ar trebui să știi ceva. Missie se opri pentru a-și alege mai bine cuvintele. Henry, aș vrea să știi că mă bucur mult mai mult să împart camera asta de pământ cu Willie, decât să locuiesc în cea mai frumoasă casă din lume, fără el. Și când spun asta, spun adevărul, Henry.

Henry hohoti încetșor, însă pe fața lui se putea citi uimire.

— Voi, femeile, sunteți niște ființe ciudate, spuse el. E o minune că noi, bărbații, reușim să vă-nțelegem, măcar în parte. Dar îi mulțumesc bunului Dumnezeu că v-a făcut așa cum sunteți. Se opri și o privi din nou. Ceea ce ai spus e adevărat, nu-i așa?

— Așa e, spuse Missie. Și, în adâncul inimii ei, se minună de acest adevăr. Strălucirea acestui adevăr îi descătușă oarecum spiritul și-l făcu să plutească deasupra circumstanțelor ei, a micuței și ponositei case de pământ, în tăria dragostei pe care o nutrea față de Willie. Cumva, lunga și neprietenoașă iarnă care-i stătea înaintea nu mai părea acum atât de înfricoșătoare, cu toate că încă se gândea că va fi nevoită să stea închisă în acea cameră strâmtă. Poate că erau strâmtorați în acea cameră, însă erau înfășurați confortabil în mantia dragostei.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Duminici

Când Henry se întoarse după ce o vizită pe Melinda, Missie remarcă la el o stare nouă, mai profundă, de singurătate. Se întreabă dacă nu cumva acesta realiza, în tăcere, faptul că dragostea poate i-ar fi ajutat să facă față cu bine unei ierni într-o casă mică de lut, însă Henry nu recunoscuse niciodată acest lucru. Îi era dor de Melinda, asta era clar. Adesea găsea scuze să treacă pe la ei și să stea la taifas sau să se joace cu Nathan, încercând să-și umple orele de singurătate, atunci când nu lucra.

Missie observă că Henry și tânărul Rusty păreau a se bucura tot mai mult unul de compania celuilalt și adesea călăreau împreună. Missie știa că Scottie încerca să formeze echipe de câte doi lucrători care să se înțeleagă bine împreună. Serile, în baraca de lut a lucrătorilor, Henry îl învăța pe Rusty să cânte la chitară. Cei doi petrecură astfel multe ore cântând cântece câmpenești sau imnuri creștine vechi.

Într-o duminică, în timp ce Willie, Missie și Henry stăteau la povești după ce avuseseră timpul lor obișnuit de citire a Bibliei, cântare și rugăciune, aduseră în discuție calea ferată ce urma să se construiască, oamenii pe care aceasta îi va atrage în zonă, magazinele ce se vor înființa, școlile și chiar prezența unui doctor.

Willie spuse cu ardoare:

— Știți care este lucrul ce-mi lipsește cel mai mult? O biserică. Tânjesc uneori să mă alătur unui grup mai mare de credincioși și să cântăm, să ne rugăm și să citim Cuvântul. Și să ascult o predică adevărată. Mi se pare că a trecut atâta timp... ce n-aș da să am o duminică așa, cum erau cele de acasă.

Missie simți cum i se umezesc ochii. O duminică acasă însemna tata, cu vocea sa plăcută de bariton înălțând laude lui Dumnezeu, mama, în maniera ei liniștită, increzătoare, alăturându-i-se. Însemna Clare și Arnîe, Ellie și micul Luke, adunați cu toții în jurul lor. Însemna Nandry și Clae și familiile lor. Missie se întrebă dacă mai apăruseră membri noi în familiile lor, cât de înalt era oare Clare acum, dacă Arnîe încă o mai tachina pe Ellie și dacă se mai întreceau unii pe alții în a-l răsfața pe micul Luke. Se întreba dacă mama ei, Marty, încă își mai îndrepta privirile spre vest în fiecare seară, înălțând o rugăciune pentru fițița ei plecată departe și dacă tata încă mai lua de pe raft Biblia familiei, citind cu voce limpede, sigură, despre promisiunile lui Dumnezeu. *Oare sunt bine... cei din familia mea?* Dacă ar fi existat vreo posibilitate de a acoperi distanța dintre ei, așa cum spusese Willie, pentru a petrece măcar o duminică acasă...

Missie clipi des pentru a-și alunga lacrimile din ochi și reveni la realitatea micuței lor case.

— Ar fi atât de bine să ascultăm Cuvântul împreună cu alții, spunea Willie. Tare bucuros voi fi când vom avea destui vecini pentru o mică biserică și un predicator.

Willie își roti privirile prin cameră, ca pentru a o măsura.

— Țineți minte cum am reușit să ne adunăm toți aici, de Crăciun?

— Da, eram nas în nas – da' am încăput, răsă Missie.

— Păi, eu zic să facem la fel, spuse Willie. Băiete, da' tare neghiob am fost!

Întinse mâna după pălărie.

— Mă duc să caut restul congregației, spuse, apoi dispăru repede afară.

Așa se face că toți cei care lucrau la ferma de vite Hanging W, primiră invitația de a se alătura serviciilor divine de duminică, ce aveau loc în casa de lut.

Duminica următoare, numai Rusty își făcu apariția alături de Henry, însă avură parte de un timp special, cântând imnuri vechi, acompaniați de chitara lui Henry și citind Scriptura împreună. Duminica următoare, își făcură apariția aceiași, Henry și Rusty.

Două duminici mai târziu, Cookie intră șchiopătând în cameră, își dresе glasul și păru a fi nițel stânjenit. Fusese auzit spunând că „religia e pentru cei slabi și pentru femei”.

În ciuda ironiilor lansate de asprul Smith (care, ori de câte ori era întrebat care e numele său întreg, răspundea, „Smith—doar Smith”, făcând-o pe Missie să se întrebe dacă omul era sigur și de asta), săptămânile trecură și participarea la părășie crescú treptat. În duminica Crăciunului, Smith fu singurul care nu-și făcu apariția. Își încălecase calul și se îndepărtase în liniștea dealurilor acoperite de zăpadă. Missie se rugă ca Dumnezeu să-i atingă cumva inima rece, nefericită.

După părășia din acea zi, Missie reuși să le servească o masă specială de Crăciun. Fusese de-a dreptul ispitită să-și sacrifice două dintre găini pentru această ocazie, însă nu se îndură. De acum, găinile îi dădeau patru-cinci ouă pe zi, însă ea încă nu-și dăduse seama care dintre ele făceau ouă și care nu. Așa că le cruță, ca nu cumva să le taie pe cele ce ouau.

Din lapte, ouă și câteva prețioase stafide din „rezervă”, făcu budincă. Chiar și cei care nu erau încântați de găinile ei, se bucurau acum de „produsul” lor. Își linseră buzele și atacă o a doua porție.

Nathan se bucură nevoie mare de toată sărbătoarea asta gălăgioasă. Când ultimul bărbat păși afară din mica încăpere, clătină cu tristețe din cap și oftă:

— *Toti pecat. Toti pecat.*

După ce „gustară” toți din duminica Crăciunului, și cei mai reticenți dintre bărbați continuară să se alăture serviciilor regulate de duminica. Dacă nu cumva aveau de lucru și urmau să plece, cu excepția lui Smith, la ora două intrau în casă, scuturându-și zăpada de pe haine, pălării și bocanci. Își găseau mai apoi un loc pentru timpul scurt de cântare, citire a Bibliei și rugăciune.

Missie se rugă pentru Rusty, tânărul cu inima atât de deschisă. Rusty cânta cu patos vechile cântări și asculta cu atenție când se citea din Scriptură. Missie spera că inima băiatului va ajunge să fie atinsă de adevăr.

Însă cel care le bătuse la ușă, într-o seară, întrebând cu glas stânjenit, „Șeful e aici?”, fu nimeni altul decât Lane.

Missie îl primi în casă, iar bărbatul se postă în fața lui Willie, frământându-și agitat pălăria în mâini.

— Mă întrebam, șefule, dacă nu te superi... dacă ai vrea... Își dresese glasul. Nu înțeleg prea bine învățăturile Bibliei. Ai putea... ai putea să-mi explici... mai rar, dacă nu te superi?

Lane fu invitat să se așeze la masă și, la lumina pâlpâitoare a lampei, având în față câte o cană mare plină cu cafea proaspătă, parcurse împreună cu Willie câteva pasaje din Cartea Sfântă, în timp ce Missie se ruga în tăcere.

— Dacă mărturisești pe Isus cu gura ta, citi Willie, și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi salvat.

Missie ședea la o parte, trebăluind cu mâinile lucruri pentru care n-avea nevoie de multă lumină. Se ruga ca Dumnezeu să-și binecuvâneze Cuvântul și să-l ajute pe acest om să înțeleagă.

Inima ei era plină. Dumnezeu Se dovedise a fi bun cu ea și cu Willie. El le încredințase o *congregație* unică și foarte specială.

A doua iarnă în căsuța din lut se apropia de sfârșit.

Vântul părea a-și pierde din forță, iar Missie îndrăzni să spere că vor avea parte de un dezgheț timpuriu. Deja își plănua în minte grădina, cu toate că știa foarte bine că vor mai trece săptămâni până când va putea pune sămânța în pământ. Anul acesta—își promise—va asculta de Willie și nu se va grăbi. Însă se întrebă dacă rațiunea îi va ține în frâu nerăbdarea.

Primăvara asta spera să aibă și cloști. Cu toate că se folosea de producția zilnică de ouă, reușise să pună câteva deoparte pentru clocit. Ginger, una dintre vacile aduse de-acasă, urma să aibă vițel.

Entuziasmul de care dădea dovadă Missie pentru vițelul ce va fi fătat de vaca din grajd nu se compara nici pe departe cu anticiparea zecilor de viței de la ferma lui Willie. Pansy încă mai era mulsă zilnic, cu toate că laptele ei era din ce în ce mai puțin. Curând vaca nu va mai da lapte zi de zi, așteptându-și vițelul, ce urma să vină abia peste câteva luni.

Și mai era apoi casa făgăduită! Missie se neliniștise o vreme, temându-se că banii n-ar trebui încă cheltuiți, cel puțin pentru un an. Însă Willie era hotărât să înceapă lucrul la casa lor de piatră cât mai curând cu putință. Mare parte a materialului era aproape pe gratis, o asigurase el, iar mâna de lucru nu va costa mult.

Avându-l pe Scottie responsabil de activitățile de la fermă, Willie va fi liber să înceapă construcția. De asemenea, Juan îi promisese două ajutoare care aveau experiență în construirea caselor. Willie stătea seara la masa mică din cameră și discuta planurile casei cu Missie. Casa de piatră urma să aibă o cameră de zi la mijloc, bucătăria și locul de servit masa urmând a fi localizate în partea stângă, iar dormitoarele în dreapta. Veranda acoperită și curtea vor fi locurile în care Missie se va așeza cu lucrul de mână, supraveghind joaca micului Nathan. Willie schița planurile, apoi le desenă din nou, de câteva ori. Missie încerca să-și înfrâneze entuziasmul, neîndrăznind să lase ca speranța să-i fie prea reală, pentru ca nu cumva ceva anume s-o înăbușe.

Cu toate astea, avea visurile ei.

O, ce distractiv va fi să scoată de la păstrare toate lucrurile aduse—soba cea mare, mașina de cusut, covoarele, perdelele, toată vesela aceea frumoasă. Uneori simțea că explodează de nerăbdare.

Henry se hotărâse ca, odată cu venirea primăverii, să înceapă și el munca la propria casă. Cumpăraseră terenul ce se învecina cu al lui Willie și intenționa să-și ridice casa cât mai aproape de casa familiei LaHaye, așa încât cele două femei să se poată lesne vizita și să poată face diferite lucruri împreună. Missie abia aștepta sosirea Melindei.

Willie fusese de acord să-i vândă lui Henry cincizeci de vite, cu tot cu viței pe care-i vor făta, astfel încât Henry să-și poată face propria cireadă. Acest lucru urma să contribuie la sporirea sumei pentru casă. Dacă Scottie va aproba sau nu vânzarea vitelor primăvara, înainte de fătare, nu-și dădură seama, pentru că acesta nu spuse nimic.

Fără îndoială, Scottie realiza că această tranzacție urma să fie în folosul ambilor bărbați.

Rusty se decise să lucreze la ferma lui Henry, așa că Scottie se văzu nevoit să caute alți doi lucrători pentru Hanging W. Îl asigură pe Willie că nu se va grăbi și că va alege oamenii cu mare grijă.

Scottie veni cu vestea că ceilalți crescători de vite din partea locului plănuiau să facă în toamnă un transport de vite pentru vânzare la târg. Dacă Willie ar fi de acord, ar putea trimite la târg câte vite ar fi dorit, împreună cu câțiva văcari. Willie decise că anul acesta nu va vinde nimic, decât dacă s-ar ivi cheltuieli neașteptate. Toată lumea se aștepta ca la toamnă să se arate deja calea ferată. Acest lucru va elimina călătoria costisitoare, lungă și istovitoare spre târg.

Pierderile din această iarnă fuseseră ne semnificative, iar numărul vițelilor fătați era frumuse. Cu fiecare nouă socoteală, speranțele lui Missie pentru noua casă sporeau. Anticipa lunile de vară ce urmau să vină și nici măcar gândul la căldura sufocantă nu reușea să-i întunece bucuria. Privi de-a lungul și de-a latul întinderii din jurul lor. Locuise cu Willie aici destul de puțin timp, însă deja se vedeau schimbări—iar viitorul promitea și mai multe. Oare toate visurile, planurile, li se vor împlini? Orice urma să se întâmple, putea afirma că lucrurile arătau bine în acest moment. Era sigură, pentru prima dată, că, dacă ar fi fost nevoiți, ar fi putut trăi oricât de mult în condițiile în care se aflau acum.

Missie hotărî ca imediat ce Nathan se trezește din somnul de dimineață, să călărească până în vârful dealului și să arunce o privire la munții aflați în depărtare. Se întreba ce culoare vor avea în dimineața asta strălucitoare.

Cookie apărui la ușa bucătăriei sale cu ligheanul de spălat vasele. Aruncă apa murdară și își ridică privirea spre cer. Missie se întreba dacă și el își dorea la fel de mult să vină primăvara.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Nathan

Willie se duse să vadă de cai înainte de a se pune la culcare, iar Missie isprăvi de spălat vasele și-l pregăti pe Nathan pentru somn.

— Te faci așa de mare! îi spuse ea băiețelului. Curând n-o să mai ai loc în pătuț. Tatăl tău va trebui să-ți facă unul mai mare.

Nathan zâmbi.

— Băiat mare.

Missie îi sărută obrazii bucălați.

— Băiat mare, așa e. Ești băiatu' mare a lu' mama.

Nathan îi răspunse cu un afectuos pupic umed pe obrazul ei.

— Acum, spuse Missie, să ne spunem rugăciunile.

Missie se rugă, oprindu-se adesea pentru a-l lăsa pe Nathan să repete cuvintele ei. Acesta isprăvi cu un „...min” entuziast. În timp ce Missie îl puse în pătuț, îi păru că respirația micuțului era mai greoaie decât de obicei.

— Sper să nu răcești, îi spuse ea. Nu mai e mult și zilele vor fi frumoase, și însorite, și călduroase, și vei putea ieși afară să te joci cât o să vrei.

— Cuțu?

— Da, te poți juca cu cățelușul tău. Totdeauna te gândești la „cuțu” când îți vorbesc despre afară, nu? Ei bine, nu mai e mult și poți ieși cu Max cât de mult vrei tu.

Nathan păru a fi încântat de idee.

Missie îi ridică pătura până sub bărbie și-l sărută din nou, apoi puse petrol în lampă. Willie s-ar putea să lucreze iar la planurile casei.

Willie se întoarse și, așa cum se așteptase Missie, își trase scaunul și se instală la masă. Încă nu era sigur dacă intrarea în casă era plasată în cel mai convenabil loc. Încercă diferite variante, punând-o mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Missie se uită și veni cu sugestii în timp ce cârpea o pereche de șosete. Willie hotărî în cele din urmă că prima variantă era cea mai bună.

Ziua următoare fu lungă și obositoare, pentru că fusese ziua marcării animalelor, așa că se duseră la culcare mai devreme.

Missie rămase să asculte câteva momente respirația lui Nathan, până când sforăitul lui Willie o acoperi. Simți un nod în stomac în timp ce se întoarse pe o parte, încercând să adoarmă, însă nu-și putea da seama ce se întâmplă.

Missie nu fu sigură cine se trezise mai întâi, ea sau Willie. Însă își dădu seama că stătea în pat, în șezut, cuprinsă de un puternic sentiment de panică. Willie deja coborâse din pat.

— Ce e? întrebă Missie în întuneric.

— Nathan! Nu poate respira, se îneacă.

Missie auzi și ea – copilul horcăia încercând să tragă aer în piept.

— O, Doamne, nu! strigă ea și porni, împiedicată, după Willie.

— Aprinde lampa, porunci Willie, luându-l pe copil în brațe.

Missie se grăbi s-o aprindă, iar picioarele ei goale simțiră răceala dușumelei de lut.

— Ce este? Ce-a pățit, Willie?

— Când l-ai pus la culcare, era bine?

— Sufla puțin mai greoi, dar nu așa. O, Doamne, ce putem face? Ce este, Willie? strigă Missie cu inima sfâșiată de fiecare suflare chinuită a micuțului.

Și n-avem doctor! striga mintea ei cu fiecare bătaie sălbatică a inimii. *N-avem doctor! Kilometri întregi! N-avem niciun ajutor pe-aproape!*

— Ai mai văzut așa ceva la vreunul dintre ai tăi? o întrebă Willie îngrijorat.

— Niciodată! răspunse Missie cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Niciodată! N-am idee ce poate fi. Decât dacă—poate să fie pneumonie? Nu poate respira. *O, dragă Doamne, strigă inima ei. Micul Nathan Isaiah are nevoie de Tine acum. Te rog, dragă Doamne, arată-ne ce să facem sau trimite-ne ajutor—pe cineva care știe. Te rog, Doamne.*

— Ai vreun medicament? o imploră Willie. Ceva de la mama ta? Unde le ții, Missie?

— Am adus în casă doar lucruri de prim ajutor. Mai sunt medicamente în magazie. Nu le-am despachetat—n-am avut nevoie de ele niciodată...

— Mă duc să le-aduc, tu stai aici și ține-l la căldură, Missie.

— Nu, Willie, tu nu știi care e cutia, îți va lua prea mult timp să le găsești. Mă duc eu. Știu exact unde sunt.

Missie își trase cizmele și-și vârî mâinile în mânecile hainei lui Willie, apoi aprinse repede altă lampă. Alergă afară, stropindu-se pe picioare cu noroiul și zloata din băltoacele de primăvară.

— O, Tată ceresc, se rugă cu voce tare în timp ce încerca să-și tragă suflarea, Te rog, ajută-ne. N-avem doctor. Nici măcar nu avem vreun vecin prin apropiere. Nu știm ce să facem. Te rog, ajută-ne, Doamne. N-aș putea să suport să-l pierd. N-aș putea, Doamne. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Găsi destul de repede cutia cu medicamente și alergă înapoi spre casă, încă implorându-L pe Dumnezeu, „O, Te rog, Doamne, salvează-mi copilășul”.

Aproape de casă, privi pe geam. Willie stătea cu copilul în brațe. Se ruga. Missie văzu lacrimi și durere pe fața lui.

— O, dragă Doamne, se rugă, oprindu-se dintr-o dată. Este *fiul* lui Willie, mândria și bucuria lui, Doamne. Dacă trebuie să ne iei copilășul... fii cu Willie al meu! Dă-i tărie să poată suporta, Doamne. Își iubește atât de mult băiețelul. O, dragă Doamne, Te rog, ajută-ne, Te rog, Te rog, ajută-ne!... Dacă ar ști cineva... Încercă să-și înăbușe hohotele de plâns și intră în casă.

Puse cutia de lemn pe masă. Fără să-și dea jos haina, încercă să deschidă capacul cu ajutorul unui ciocan agățat de un cui, lângă ușă.

Capacul cedă cu un scârțâit puternic. Missie caută printre medicamente, fără a ști însă ce anume ar trebui să caute.

Willie se frământa de colo-colo, ținându-l pe Nathan ridicat, într-un efort de a-i ușura respirația. Deodată se auzi un salut din afara ușii și, fără să mai aștepte vreun răspuns, Cookie intră înăuntru.

Nu puse nicio întrebare. Ochii și urechile lui primiră probabil răspuns, pentru că spuse cu voce tare:

— Anghină!

— Ce? exclamă Willie.

— Anghină.

— Știi ce este?

— Sigur că știu. Respirația asta—asta-i anghină.

— Poți?... Missie se temea să întrebe.

— Pot încerca. Aprinde focul. Fă cât de cald cu putință și pune apă să fiarbă.

Willie îi încredință lui Missie micuțul și se puse pe treabă. Umplu soba cu balebă uscată și turnă peste ea petrol din lampă. Nu după multă vreme, focul se întinse în sobă. Willie puse ibricul direct deasupra flăcărilor, cu toate că i se păru o veșnicie până când apa începu să dădăiească.

Cookie puse un scaun în mijlocul camerei.

— Dă-mi o pătură.

Willie trase o pătură de pe pat.

— Acum avem nevoie de un lighean pentru apă.

Willie luă din cui ligheanul pentru spălat vase.

Cookie caută printre medicamentele împrăștiate de Missie pe masă. Citi cu atenție etichetele pe care mama lui Missie le lipise pe fiecare cutie și sticlă.

— Asta ar trebui să fie bună, spuse Cookie. Ai o lingură?

Willie îi dădu o lingură, iar Cookie luă din sticlă o cantitate destul de mare de ulei, pe care-l turnă în lighean. Cookie luă apă dădăiească, o turnă în lighean și întinse mâinile după copil. Missie șovăi să i-l dea, însă Cookie părea a fi singurul lor ajutor. Îi puse în brațe pruncul iubit.

— Mai pune apă pe foc și ține focul aprins în sobă, porunci Cookie și se așeză pe scaun. Acum adu ligheanul aici și pune pătura peste noi. O să facem o baie de aburi.

Îi acoperiră pe cei doi și apoi așteptară în tăcere. Willie mai ațâța din când în când focul, iar Missie umbla de colo-colo prin cameră, rugându-se și ascultând îndurerată respirația horcăită a lui Nathan. Minutele se scurseră unul după altul. De sub pătură, se auzi vocea lui Cookie, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Fierbe apa?

Apa fierbea.

— Luați ligheanul și schimbați apa. Puneți în apă încă o lingură de medicament.

Făcură cum li se spusese, iar Willie împinse ligheanul aburind înapoi sub pătură, atent ca nu cumva aburii formați să iasă de sub ea.

Din nou, Missie începu să umble de colo-colo rugându-se, în timp ce Willie ațâța focul și se ruga. Ori de câte ori se făcea loc, mai puneă o bucată de balebă uscată în sobă. Căldura deveni curând aproape insuportabilă.

Nathan începu să plângă. *Era oare mai rău?* Missie fu cuprinsă de panică.

— Semn bun! strigă Cookie. Mai înainte era prea ocupat să lupte pentru fiecare suflare ca să-l mai deranjeze aburul. Se pare că respirația i s-a mai ușurat.

Așa e, se gândi Missie cuprinsă de o bucurie imensă. *Nu se mai înecă atât de mult.* Lacrimile începură să-i curgă în timp ce-și spuse încetișor: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc...” Missie nu putu continua. Toate gândurile îi fură alungate de mulțumirea pe care și-o revărsa în hohote de plâns. „O, dragă Doamne, mulțumesc, mulțumesc!”

Willie schimbă încă o dată apa, vârând ligheanul înapoi, sub pătură. Nathan se opri din plâns și respirația lui începu să capete un ritm normal.

— A adormit, anunță Cookie în șoaptă. Pare că respiră fără să se forțeze prea mult.

Brațele lui Missie tânjeau să-și țină copilașul, însă Cookie îl mai ținu sub pătură.

Primele licăriri ale zorilor își făcură apariția deasupra dealurilor din partea de răsărit, când Cookie îndrăzni să-și ridice pătura din cap.

— Doamnă, pune pe foc ibricul pentru cafea! fu singurul său comentariu.

Willie luă pătura și puse deoparte ligheanul.

Amorțită, Missie umplu ibricul pentru cafea și-l puse pe sobă. Apoi se întoarse spre Cookie, care i-l încredința pe Nathan tatălui său.

— Pune-l în pat acum, spuse, apoi adăugă încetisor: s-ar putea să mai revină criza încă o noapte sau două, da' dacă sunteți atenți, ar trebui s-o puteți înlătura. Peste câteva nopți, ar trebui să nu mai aibă probleme. Anghina apare întotdeauna în felul ăsta—in miez de noapte, te sperie de moarte. Aburul ajută.

Missie îl privi pe omul din fața ei. Vorbea liniștit, pe un ton normal, ca și când ar fi fost obișnuit să facă minuni. Trupul îi era amorțit, hainele îmbibate de abur și transpirație, şuvițele umede de păr lipite de cap. Fața îi era trasă și palidă, strălucind de umezeală în lumina dimineții. Însă lui Missie i se părea că este cel mai frumos om pe care-l văzuse vreodată.

Traversă camera și întinse mâna, atingându-i fața blândă, nerasă.

— Cookie Adams, spuse ea cu lacrimi și zâmbet în glas, nu mă poți duce de nas—nici măcar o clipă. Nu ești defel un văcar bătrân și ursuz. Ești un *inger*.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Dragostea găsește un cămin

În cele din urmă, Missie își plantă grădina și puse ouă sub cloșcă. Curând apărură firicele verzi și, la fel, puișori acoperiți cu un puf auriu — optsprezece în total. Missie se bucură, gândindu-se de pe acum la legumele și la pui fripți pe care-i va avea la masă. Iână și Willie admise că ideea ei de a crește păsări nu era chiar atât de rea, la urma urmelor. Vaca făcuse un vițel tare frumos. Rezerva de lapte a lui Missie era acum un lucru sigur pentru lunile ce le stăteau înaintea.

Willie, ajutat de instrucțiuni din partea lui Juan și a celor trimiși de el, începu lucrul la casă, la mică distanță de căsuța de lut, spre răsărit. Zi după zi, Missie privea entuziasată cum casa ei căpăta formă.

Henry plecase la propria lui fermă din apropiere. Missie îi simțea lipsa, la fel și roșcovanului Rusty. Întotdeauna se bucura să-i primească în vizită sau la masă. Henry și Rusty veneau în fiecare duminică la obișnuita întâlnire, iar Missie și Willie se bucurau să-i aibă alături. Missie nu știa ce simțeau cei doi noi lucrători cu privire la faptul că lucrau într-o fermă al cărei proprietar organiza întâlniri duminicale, la care se cânta și se citea Biblia. Iână acum, aceștia aleseseră să i se alătore lui Smith și să se țină deoparte de astfel de întâlniri.

Willie își făcu timp să se deplaseze la Juan pentru o întâlnire a crescătorilor de vite din zonă. Missie ar fi vrut tare mult să-l însoțească, însă știa că taifasul femeilor nu se prea potrivea cu o întâlnire de afaceri

a bărbaților. Se mulțumi să-și planifice o vizită în altă zi, când se vor putea bucura una de compania celeilalte fără întrerupere. Maria învăța repede engleza, chiar mai repede decât reușea Missie să învețe spaniola, iar cele două femei petreceau mare parte a timpului de vizită râzând de greșelile pe care le făceau și bucurându-se de noul lor stil de comunicare.

Willie se întoarse de la întâlnire dolidora de vești. Un grup de bărbați trecuseră pe acolo ca să găsească o zonă potrivită pentru stația de cale ferată, îi spuse lui Missie. Deja se vânduse pământ pentru a se construi acolo un magazin general. Era sigur că, nu după multă vreme, vor urma și alte clădiri. Iar cea mai bună veste era aceea că stația de cale ferată se afla la doar douăzeci de kilometri distanță! O călătorie ușoară, de o zi doar! Gata cu drumurile de două săptămâni pentru aprovizionare la Tettsford Junction. Primul tren urma să-și facă apariția la începutul primăverii viitoare.

Vestea asta aproape că-i tăie lui Missie respirația. Să aibă un magazin atât de aproape, să-și poată permite o călătorie în oraș, să salute oamenii pe lângă care trece—era prea mult pentru ea.

— Sigur, o să mai treacă ceva vreme, dar toate astea o să se-ntâmple, spuse Willie. Și mai știi ceva? Stația aia de cale ferată nu e doar pentru transportul vitelor. Va avea și o poștă. Vom putea trimite și primi scrisori de la ai noștri.

Missie își ținu respirația. Să le poată scrie tatălui și mamei sale! Să le poată spune despre Nathan, despre noua ei casă, despre Cookie—ajutorul lor credincios trimis de Dumnezeu Însuși, cu toate că Cookie nu-și dădea încă seama de lucrul ăsta—despre găinile ei, despre grădina ei. O, cum și-ar fi dorit să le spună totul, să aștearnă totul pe hârtie, să le dea de știre că era bine! Și să primească de la ei un răspuns, prin care s-o asigure că toate erau bune și acasă. Încercă să-și imagineze prima lor scrisoare. Se putea să afle că Luke era aproape bărbat acum, că Ellie are un curtezan, că Clare s-a decis să-și facă propria fermă și că Arnie era ocupat ajutându-și tatăl la arat. Dorea să afle că merii erau în floare și că sprintenul izvor tocmai fusese curățat pentru a primi produsele pe care urma să le răcească la vară, că pământul s-a acoperit cu iarbă verde, fragedă, iar clopoțelul școlii răsuna vesel în aerul proaspăt al dimineții.

Ochii lui Missie căpătară o expresie gânditoare.

— O, Willie, spuse ea, nici nu m-am gândit vreodată la o astfel de minune.

— Și m-am gândit, spuse Willie cu precauție, în cazul în care ideea ar fi fost doar un vis ce nu se va putea realiza vreodată. M-am gândit—și nu e imposibil, că nu văd de ce ai tăi n-ar putea lua trenul într-o zi și să facă un drum înapoi.

— O, Willie, strigă Missie, chiar ar putea? Ar putea și oamenii—nu e doar pentru vite?

Willie râse.

— Sigur că nu. La întâlnire se spunea că se așteaptă ca mulți oameni să vină aici cu trenul. Un vagon special doar pentru călători—poate chiar două, dacă va fi nevoie. Ai tăi ar putea veni cu trenul, iar noi i-am putea aștepta la stație.

Missie se agăță de mâneca lui.

— Asta-i prea mult—prea mult dintr-o dată. Dacă nu te oprești, simt că explodez!

— Ba să nu explodezi, o tachină Willie, trăgând-o spre el. Încă n-avem doctor—și am nevoie de tine. Cine va mai avea grijă de Nathan și de mine și va face ca odăița asta să arate ca o casă adevărată, nu ca o găoace goală? Chicoti în timp ce o strânse la piept.

Missie se mulțumi să se odihnească liniștită în brațele lui.

— Că veni vorba de casă, spuse Willie, cu buzele în părul ei, dacă vrem să fie pregătită pentru ai tăi, mai bine m-aș pune pe treabă. M-am hotărât să trimit douăzeci sau treizeci de juncani la târg. N-are rost să ne zgârcim. Îndată ce Scottie se va-ntoarce cu banii, iau pe unul din băieți și mă duc în Tettsford. De data asta te iau și pe tine, Missie. Dacă nu te scot din tovărășia bărbaților ăstora, ai să-ți pierzi tot farmecul feminin! Însă privirea lui o înștiință că acest lucru nu era cu putință să se-ntâmple.

Missie râse, apoi răspunse strâmbând din nas:

— Ei bine, da, mă gândesc că voi putea să te însoțesc în călătoria la Tettsford. Însă privirea jucăușă o dădu de gol și râse din nou, plină de veselie.

— Putem să ne aprovizionăm pentru iarnă în călătoria asta, adăugă Willie.

— Am nevoie de mai multe borcane pentru murături, spuse Missie. Am plantat în grădină mai mult decât putem folosi eu și Cookie la un loc.

Willie râse și îi dădu drumul din brațe.

— Să te gândești la lista ta, spuse el. O să ne silim s-o completăm amândoi. Își luă uneltele și se îndreptă spre casa cea nouă. Începu să fluiera, iar sunetul răsună melodios în urechile lui Missie.

De după colțul bucătăriei lucrătorilor, își făcu apariția, șchiopătând, Cookie, urmat îndeaproape de micul Nathan, urmat, la rândul lui, de păzitorul său mereu la datorie, Max.

Nathan tăifăsuia întruna, iar Cookie mormăia ca răspuns. Câțelul se mulțumea să fie partenerul tăcut, fâlfâind ocazional din coadă.

Missie se întoarse în casă. Era timpul să facă focul și să înceapă pregătirea cinei. În acest timp, își plănuia în gând prima scrisoare adresată familiei.

Dragă mamă și tată, o să le scrie.

Dumnezeu Și-a ținut promisiunea din Isaia 41:10, așa cum ne-ați spus că va face. Ar trebui să-l vedeți pe Nathan al nostru. E cel mai grozav băiețel din câți au existat vreodată. E și ager, în faptă și-n învățătură. Ați fi foarte mândri de nepotul vostru. Cred că bărbia și nasul le are de la Willie, însă ochii sunt ai tăi, tată.

Adevărul este că așteptăm alt copil. Mai trebuie să treacă câteva luni, însă suntem tare bucuroși. N-am discutat încă despre ce vom face când va sosi timpul să nasc, dar poate că până atunci vor mai fi și alți oameni în zona asta și nu voi mai fi nevoită să merg până în Tettsford Junction. Mă rog să fie așa.

Willie construiește o casă de piatră—casa noastră adevărată. Cea în care am locuit, cea temporară, e cam mică. A fost bună, totuși, dar acum ne pregătim să ne mutăm în cea nouă. Am vrea să locuim deja acolo înainte de lăsarea iernii.

Am o grădină mare și frumoasă. Am plantat-o lângă izvor. Pământul de acolo e fertil și ușor de udat. Nici nu trebuie să-i dau prea

multe îngrijiri. Cookie, bucătarul, o folosește și el pentru a le găti lucrătorilor de la fermă.

Am și găini. Primăvara asta au scos optsprezece pui și am pierdut doar doi. În fiecare zi am de la ele șapte sau opt ouă. Anul ăsta o să avem pui la masa de Crăciun!

Și avem și vecini! Maria este cea mai apropiată, la sud de ferma noastră. E o prietenă foarte bună și ne face mare plăcere să ne rugăm împreună. Curând, Melinda, o prietenă pe care mi-am făcut-o în timpul călătoriei cu caravana, se va stabili în partea de nord. Îl țineți minte pe Henry, tânărul pe care l-ai găsit ca să mâne cea de-a doua căruță, tată? Ei bine, a întâlnit-o pe Melinda și, îndată ce-și va isprăvi de ridicat casa, se vor căsători. Abia aștept.

Avem un supraveghetor bun la fermă, Scottie, și câțiva lucrători care au grijă de vite. Și mai este Cookie—l-am amintit mai devreme... preferatul lui Nathan și al meu; și Lane, Smith, Clem, Sandy și doi vâcari noi pe care încă nu-i cunosc prea bine. Cei noi încă n-au venit la întâlnirile noastre de duminică, însă continuăm să ne rugăm. Numele lor sunt Jake și Walt. Firește că fiecare mai are un nume, cu excepția lui Smith, dar nu-l folosim aici. Rugați-vă pentru ei. Lane a devenit un credincios adevărat, însă e tare luat în derâdere de Smith. L-ar ajuta foarte mult dacă Jake și Walt s-ar dezlipi de Smith și ar începe să vină și ei la întâlnirile de duminică. Rugați-vă în special pentru Smith. Are nevoie ca Dumnezeu să-i înmoaie inima.

Missie puse ibricul deasupra focului și se duse afară pentru a mai aduce o rezervă de balegă uscată. Ochii ei scrutară dealurile din jurul lor. Nu erau doar niște coline îndepărtate și golașe, ci și separate, fiecare având parcă propriile caracteristici. Își aminti de lupul de prerie ce apăruse odată pe cea mai apropiată înălțime. Își aruncă privirea spre înălțimea dinspre nord-est, de unde trebuia să apară Willie. Pe dealurile mai îndepărtate vedea adesea vitele păscând. Cele mai apropiate erau acoperite de flori frumoase de primăvară. Plantase și ea câteva lângă ușa casei și le udase cu credincioșie, folosind apa de clătit vase, aproape totdeauna amintindu-și regula numărul patru a doamnei Taylorson: apa trebuie folosită de cel puțin două ori.

Își îndreptă privirile spre vest. Cu toate că nu-i putea vedea din vale, își imaginează munții—conturul lor vag, cețos, și uneori auriu. „Ca o femeie”, o tachinase Willie, „întotdeauna schimbătoare în dispoziție și apariție”.

Privi din nou dealurile. Cât de frumoase erau! În depărtare se zăreau niște puncte și știa că acolo pășteau vitele lui Willie. La un moment dat, apărură o siluetă întunecată, ce dispărură îndată dincolo de colină—unul dintre bărbații ce supravegheau cireada. Lângă ocol, își făcu apariția un altul. Missie auzi tropăitul calului și văzu praful ridicându-se. Astăzi nu reușise să călărească. Dar mâine îl va lua pe Nathan și vor călări. Răcoarea vântului și mirosul de salvie din aer o treziră parcă și o trimiseră în casă, nerăbdătoare să se apuce de spălatul rufelor sau de conservarea legumelor.

Știi, ar fi continuat scrisoarea ei, cât de mult a lăudat Willie ținutul asta, când a venit acasă? Ei bine, e chiar mai frumos decât a spus el. Nu așa l-am văzut la început, dar acum îmi place tare mult. Aerul e atât de proaspăt și curat, încât aproape că-l poți servi pe tavă. Iar munții din depărtare își schimbă veșmintele la fel de des ca o doamnă de la oraș după modă.

Missie își umplu găleata, o ridică și se îndreptă spre căsuță.

Willie a venit astăzi cu vești minunate, își continuă scrisoarea în gând. Calea ferată, care va ajunge la noi curând, nu va transporta doar vite, ci va aduce și oameni. Willie spune că ați putea veni în vizită la noi. Vă puteți închipui? La început nu mi-a venit să cred, iar acum abia aștept. N-am visat niciodată atunci când am venit încoace că aș putea să vă primesc în propria mea casă.

Ochii lui Missie se umplură de lacrimi.

— Casa mea, spuse încetisor, dându-și seama că nu mai spusese niciodată despre acest loc că este acasă. Casa mea! Chiar este casa mea! Nu mai simt dorul acela groaznic după casa din Est. Asta este într-adevăr casa mea—a mea și a lui Willie. Inima i se umplu de bucurie și mândrie.

Abia aștept să le-o arăt. Gândurile i se învălmășeau în minte. O să le placă. E atât de frumos aici—munții, dealurile, primăvara—mă

întreb dacă lângă izvor n-ar putea crește și un măr. L-aș putea ruga pe tata să-mi aducă câțiva butași—nu strică să-ncerc.

Missie se întoarse înapoi în casa de lut, căminul lor timp de doi ani.

— Știi, spuse ea cu voce tare, oprindu-se la ușă, aproape că o să-mi fie dor de tine, prima căsuță a mea și a lui Willie. Cred că o să-l rog să te lase aici. Poți fi locul meu de meditare și m-aș putea întoarce aici câteodată, să meditez și să-mi amintesc—mesele de Crăciun când ne înghesuiam cu toții aici, Cookie, cum stătea pe scaun și îngrijea de Nathan, planurile pe care le făcea Willie la masa cea mică, visurile, lacrimile, temerile pe care le-am împărtășit aici. M-am schimbat mult de când am pășit pe ușa asta—și cred că mai este loc încă.

Missie privi în jurul ei. Ce altceva le-ar mai spune? Poate doar puțin mai mult. Poate că cel mai bine ar fi fost ca ei să vină și să se convingă. Era greu să-și aștearnă speranțele și visurile pe o bucată de hârtie. Visuri legate de o biserică și o școală pentru Nathan și pentru frații și surorile sale. Visuri legate de perdele albe și o cameră de lucru însoțită. Visuri legate de Willie și o cireadă de vite de mărimea celei pe care și-o dorise întotdeauna. Visuri legate de vecini și prieteni, voie bună și discuții despre rețete. Momente de rugăciune împreună.

Ar fi fost greu să-și descrie visurile în rânduri așezate pe hârtie. Ar fi cu mult mai bine să-și poată deschide ușa și brațele pentru mama și tata, exclamând, „Bine ați venit! Bine ați venit în casa mea! Aici există dragoste. Dragoste ce a început să crească încă de acasă și a stat alături de noi tot drumul, până aici, crescând și întărindu-se cu fiecare bucată de drum străbătută. Dragostea lui *Dumnezeu*—așa cum a promis El. Dragostea *voastră* pentru noi, copiii voștri. Și dragostea *noastră* unul pentru celălalt și pentru fiul nostru. Dragoste! Asta-i ceea ce formează un cămin. Așa că, bine ați venit, mamă și tată! Bine ați venit în căminul nostru plin de dragoste!”

Alte cărți din seria *Învăluți de iubire*, de Janette Oke

Învăluți de iubire

Promisiunea
neclintită a iubirii

În curs de apariție la Editura Casa Cărții:

Love's Abiding Joy [Bucuria renaște din iubire]

Love's Unending Legacy [Dragostea, o moștenire veșnică]

Love's Unfolding Dream [Dragostea, un vis împlinit]

Love Takes Wing [Dragostea prinde aripi]

Love Finds a Home [Căminul dragostei]